

ചപരമം 1

കിനുക്കുകൾ!
കിനുക്കുകൾ!

ആ 2023

இயல்பான இயல்பான இயல்பான

முற்றுகையிட்டு, மூச்சுத் திணற வைக்கும் அபத்தங்கள்!

அபத்தங்களுக்குள்ளே
கொண்டிருக்கிறோம்.

வாழ்ந்து

எங்கள் கிணறுகளுக்கு அப்பாலான
உலகத்தில்...

எதை உண்ண வேண்டும், எப்படி
உடுத்த வேண்டும் என்பதை
முடிவு செய்வது முல்லாக்களும்
யோகிகளுமாக!

அதிகாரங்கள் சாமான்யர்களுக்கு
யுத்தங்களை விற்கின்றன.

ஊடகங்கள் axis of evil க்கு எதிராக
மக்களை ஒன்று திரட்டுகின்றன.

படுக்கையறைகளையும் அவர்கள்
விட்டு வைக்கவில்லை.

கோமாளிகள் ஹீரோக்கள்
ஆக்கப்படுகிறார்கள்.

அங்கேயும் நுழைந்து விட்டார்கள்.

மூன்றாம் உலக அகதிகள்,
குடியேற்றவாசிகளின் வருகைக்கு
எதிரான இனவெறி ஊடகங்கள்
கூட, வெள்ளை அகதிகளுக்கு
வரவேற்புக் கொடுக்க மக்களைத்
தயார்படுத்துகின்றன.

யாரோடு படுக்க வேண்டும்
என்பதையும் அவர்களின் மதங்களும்
அவை உருவாக்கிய சாதிகளும்
தானே முடிவு செய்கின்றன.

எதை, எப்படிச் சிந்திக்க வேண்டும்
என்பதை ஊடகங்களே முடிவு
செய்கின்றன.

அந்த படுக்கைக்குள் தாங்களும்
இடையில் நுழையலாமா என்றும்
முயற்சிக்கிறார்கள்.

ஒரு காலம் இருந்தது.

புணர்ச்சி மனித இயல்பு.

புனிதர்களுக்கு விதிவிலக்கா?

அதிகாரம் அலைவரிசைகள் மூலமாக
மூளையை குழப்பும், மூளைக்குள்
இருப்பதை அறியும் என்ற பயத்தில்
அலுமினிய மென்தகடுகளை
தலையில் சுற்றிப் பாதுகாக்க முடியும்
என்று நம்பியவர்கள் இருந்தார்கள்.

புனிதப் புத்தகங்களில் எங்கோ ஒரு
இடத்தில் fine print ல் அவர்களுக்கு
ஜாதி, மதம் கடந்து புணர
விதிவிலக்களிக்கும் non-binding
clause இல்லாமலா இருக்கும்?

முல்லாக்களின் harem கள்
போலத் தானே ஆச்சிரமங்களும்
அந்தப்புரங்களாக இருக்கின்றன.

இப்போது முற்றுமுழுதாக
மூடிச் சூழ்ந்துள்ள கதிரியக்க
அலைகளுக்குள்ளே மைக்ரோவேவ்
அடுப்புக்குள் போல, அவிந்து
கொண்டிருக்கிறோம்.

ஆன்ம ஈடேற்றம் என்று தொடங்கி,
ஆட்சியைப் பிடிக்க அலையும்,
இந்த அற்புத விளக்கு பிடிக்கும்
அலி பாபாக்களின் அபத்தங்களுக்கு
மேலாக...

மூளைக்குள்ளேயே இலத்திரனியல்
துண்டை (Brain Chip) செலுத்தும்
பரிசோதனைகள் ஆரம்பிக்கின்றன.

அதிகாரத்திற்கு எதிரான குரல்கள் எழுந்து விடக் கூடாது என்பதில் கவனமாக இருக்கும் Big Brothers ஐ விழுங்கித் தின்னும் Big Data!

எதை எழுதலாம் என்பதை முடிவு செய்யும் Social media content monitoring algorithms.

விருப்புகளை அறிந்து கொண்டு, விளம்பரங்களால் முற்றுகையிட்டு, எதை வாங்க வேண்டும் என்று முடிவு செய்ய வைக்கும் machine learning.

எதற்கு வாக்களிக்க வேண்டும் என்பதை எங்களை அறியாமலேயே முடிவு செய்ய வைக்கும் Social media bots and Trolls.

Solving intelligence to advance science and benefit humanity

என்று உறுதியளிக்கிறது Deep Mind Artificial intelligence.

Don't be evil என்ற கூகிளின் தாரக மந்திரம் பங்குப் பத்திர உரிமையாளர்களுக்கு இலாபம் தரும் நோக்கத்திற்காக கை விடப்பட்டு விட்டது.

இதே கூகிளின் ஒரு கிளை நிறுவனம் தான் Deep Mind என்பது ஒரு முரண்நகை அபத்தம்.

Think Different! என்ற அப்பிள் ஐபோன் பக்தர்களை உருவாக்கி வைத்திருப்பதில் முடிந்திருக்கிறது.

Benefitting humanity என்பது வெறும் increasing shareholder value தான்.

உலகை மாற்றியமைப்போம் என்று புறப்பட்ட tech billionaires எல்லாம் உலகின் பெரும் பணக்காரன் பட்டத்திற்காகப் போட்டியிடுகிறார்கள்.

வருமான, சொத்து வரிகளைக் கட்டாமல் விடுவதற்கான சகல சித்து விளையாட்டுக்களும் செய்கிறார்கள்.

பெரும் பில்லியன் நிறுவனங்கள் எல்லாம் வரி குறைந்த நாடுகளில் தலைமையகங்களைக் கொண்டிருப்பதும், அமெரிக்காவுக்கு கொண்டு வந்தால் வரி கட்ட வேண்டியிருக்கும் என்பதால் பல பில்லியன் டொலர்களை வெளிநாடுகளில் வைத்திருப்பதும் எத்தனை பேருக்குத் தெரியும்?

இந்த Big Tech கூட்டம் தான், Tax cut to the rich குடியரசுக் கட்சிக்கு எதிராக, சமூக நலத் திட்டங்களுக்கு வரிப் பணத்தை நம்பியிருக்கும் அமெரிக்க ஜனநாயக கட்சியின் தேர்தல் கஜானாக்களை நிரப்புகின்ற பெரும்பான்மை என்பது எவ்வாறான முரண் நகை அபத்தம்?

சமூக வலைத்தளங்களில் கருத்துக்களைத் தடை செய்யும் அதே கூட்டம் தான் கருத்துச் சுதந்திரத்தைக் காப்பேன் என்கிறது.

இணைய யுகத்து உலகம் முழுவதுமே அபத்தமாகத் தான் இருக்கிறது.

சமூக வலைத்தளங்களில் கருத்துக்களைத் தடை செய்யும் அதே கூட்டம் தான் கருத்துச் சுதந்திரத்தைக் காப்பேன் என்கிறது.

இணைய யுகத்து உலகம் முழுவதுமே அபத்தமாகத் தான் இருக்கிறது.

வழமை போல, பெரும் பணம் சம்பாதிப்பதற்கான குறுக்கு வழிகள் எப்போதுமே தோன்றுகின்றன.

Cryptocurrency.

Non-Fungible Tokens.

Metaverse Real estate.

Art auctions.

பங்குச் சந்தையில் கணப்பொழுதுக்குள் வாங்கி விற்று பணம் சம்பாதிக்கும் high frequency trading algobots.

எவரும் மில்லியனர் ஆகலாம் என்ற அபத்தமானதொரு American dream ஐ அப்பாவிசுருக்கு get-rich-quick என்று விற்கும் Snake oil salesmen.

அயோக்கியத் திருடர்களின் pump and dump schemes.

ஊடகத்து Spin doctors.

சாமானியர்களின் greed and fear.

வழமை போல...

Fools parting with their money.

சாமானியர்களின் கோவணங்கள் உருவப்படுகின்றன.

Greater fool களின் பணத்தில் உருவாகும் பில்லியனர்கள் உலகைக் காக்க புறப்படும் Superman கள் ஆகிறார்கள்.

இன்னொரு புறத்தில், அரசியல் அதிகாரங்களின் ஊழல்கள்.

Absolute power corrupts absolutely.

நாட்டையே

கொள்ளை

இந்தியாவின் பெரிய பணக்காரன் தான் இந்தியாவின் பெரும் கடன்காரன் என்பதைப் பற்றியோ, இந்தப் பணக்காரர்கள் தான் நாட்டையே கொள்ளை அடிக்கிறார்கள் என்பது பற்றியோ அதே ஊடகங்கள் வாயே திறப்பதில்லை.

அடிக்கிறார்கள்.

பரம்பரை பரம்பரையாக!

அயோக்கியர்களின் பணம் எல்லாம் Tax Haven களில்.

Panama papers and Pandora papers.

எல்லாமே ஒரு வாரத்தில் முடிந்து விடும் வெறும் பேஸ்புக் பரபரப்புகள்.

இவை பற்றிப் பேசாமல், எந்த அர்த்தமில்லாத Superlatives பற்றி, சாமானியர்களின் மூளைக்குள் திணிக்கும் ஊடகங்கள்.

Mega Rich billionaires.

World richest person.

Crypto Kings and emperors.

Media Barons.

Rap moguls.

Game changers.

Sexiest man alive.

Supermodels.

Influencers.

Instagram fashion divas.

TikTok Stars.

இந்தியாவின் பெரிய பணக்காரன் தான் இந்தியாவின் பெரும் கடன்காரன் என்பதைப் பற்றியோ, இந்தப் பணக்காரர்கள் தான் நாட்டையே கொள்ளை அடிக்கிறார்கள் என்பது பற்றியோ அதே ஊடகங்கள் வாயே திறப்பதில்லை.

ஏற்கனவே முடிவு செய்யப்பட்ட தேர்தல் முடிவுகளை நிஜமாக்கும் Electronic Voting Machines.

அந்த முடிவுகளை கருத்துக் கணிப்புகள் என்று தேர்தல் வரை

உருட்டிக் கொண்டிருக்கும் ஊடகங்கள்.

இதையெல்லாம் தெரியாத சாமான்யன் இவை பற்றி வாயைப் பிளந்து கொண்டிருக்கிறான்.

சம்பந்தமில்லாதவை எல்லாம் அவன் பேசுபொருளாகியிருக்கின்றன.

திட்டமிட்டே அவன் கவனம் திசை திருப்பப்படுகிறது.

எங்களை அறியாமலேயே எங்களை முடிவு எடுக்க வைக்கும் Power of Persuasion எங்களை முற்றுகையிட்டிருக்கிறது.

தேவையானவற்றை அவ்வப்போது வாங்கிக் கொள்ளும் எனக்கு, வாங்குவதற்கு தேவை என்று எதுவுமே இல்லாத போதும், வானொலி, வியாபார நிலையங்கள் எங்கும் ஒலிக்கும் கிறிஸ்மஸ் பாடல்களும், எங்கு போனாலும் கண்ணில் படும் கிறிஸ்மஸ் அலங்காரங்களும் எதையாவது வாங்க வேண்டும் என்ற எண்ணத்தைத் தருவதன் உளவியல் என்ன?

பெரும் வியாபார நிலையத் தொகுதிகளில் மக்கள் நடமாடும் பகுதிக்குள் உணவு நிறுவனங்கள் சமையலறை மணத்தை பரவ விடுவதே, ருசியையும் பசியையும் உருவாக்கத் தான் என்கிறது Power of Persuasion.

Power of Persuasion ஒரு விஞ்ஞானமே ஆக்கப்பட்டிருக்கிறது. இந்த உளவியலின் பின்னணிகளை ஆராய்ந்திருக்கிறார்கள்.

அதை சந்தைப் படுத்தலுக்குப்

பயன்படுத்தக் கூடியதாக, என்னைப் போன்ற முட்டாள்களைப் பணத்திலிருந்து பிரிக்க வழிகளைக் கண்டறிந்திருக்கிறார்கள்.

அதற்கு தொழில் நுட்பம் வழிவகுக்கிறது.

அதிகாரத்திற்கு எதிராக எதைப் பேசுகிறோம், எதை எழுதுகிறோம் என்பதை Big Brother உளவு பார்க்கத் தேவையில்லாதபடிக்கு, நாங்களாகவே எல்லாவற்றையும் அவர்களிடம் திறந்து காட்டிக் கொண்டிருக்கிறோம்.

மிஞ்சி இருப்பதையும் இணையத்தில் ஒளிபரப்ப படுக்கையறைக்குள்ளும் ஒளிப்பதிவுக் கருவிகளை தாங்களாகவே வைத்துக் கொள்கிறார்கள்.

பணமும் புகழும் சம்பாதிக்கலாம் என்ற எண்ணத்தில்.

இலத்திரனியல் ரீதியாகக் கடத்தப்படும் எதுவும் இன்னொருவர் கண்ணிற்குப் படாது என்ற உத்தரவாதம் எங்கும் இல்லை.

End-to-end encryption என்பது வெறும் ஏமாற்றுவித்தை.

அதிகாரங்கள் விரும்பினால் அறிந்து கொள்ள பின்கதவுகள் உண்டு.

அதைத் தெரியாமலேயே privacy பற்றிய கூக்குரல்கள்.

இரகசியங்களைப் பயமில்லாமல் பகிர்ந்து கொள்ளும் அபத்தங்கள்.

Big Brother ஐ விட, Big Data எங்கள் ஒவ்வொரு அசைவையும் கைபேசிக்குள்ளால் ஒட்டுக் கேட்பது எங்களில் பலருக்குத் தெரியாது.

வீட்டில் நாய் குரைத்தால்...

பிராணி உணவுகளுக்கான விளம்பரம் தானே வந்து விழுகிறது.

செல்லுமிடங்களை தொடர்ந்து வந்து, போகும் இடங்களில் உணவகங்

களையும் உடையகங்களையும் பரிந்துரைக்கிறது.

நாங்கள் எதையும் கேட்காமலேயே!

Face recognition surveillance cameras.

ஆட்கள் அடையாளம் காணப் படுகிறார்கள். அசைவுகள் ஆவணமாக்கப் படுகின்றன.

எங்கே எப்போது நிற்கிறோம் என்பது எங்களுக்குத் தெரியாமல் எங்கோ பதிவு செய்யப்படுகிறது.

எப்போதுமே சிரித்திரு!

Smile! You are on camera!

படுக்கையறைக்குள் காதல் மொழியைக் கேட்டு, பாதுகாப்பு உறைகளைப் பரிந்துரைத்திருந்தால் பட்டறிந்த அனுபவஸ்தர்கள் பகிர்ந்து கொள்ளலாம்.

இலக்கியவாதிகளின் wham! Bam! Thank you, Maam, quickie கள் கூகிள் கிரகிக்க முடியாதபடிக்கு high frequency trading வேகத்தில் இருக்கக் கூடும்.

கனவுகள் நொருங்கிய இலக்கிய ரசிகைகளுக்கு மன அழுத்த மாத்திரைகளை கூகிள் பரிந்துரைந்தால் நலமாக இருக்கும்.

எல்லாவற்றையுமே Big Data என்ற கருந்துளை உறுஞ்சி Data crunching செய்து கொண்டேயிருக்கிறது.

அபத்தங்களுக்குள் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறோம். அறிந்து கொள்ளாமலேயே!

நான் வந்து அகப்பட்டுக் கொண்ட யாழ்ப்பாணிகளின் உலகம் தனியானது.

பிரபஞ்சத்தின் மையம்.

உலகெங்கும் புலன் பெயர்ந்து பரவிப் பெருகினாலும், அது யாழ்ப்பாணக் கிணற்றோடு தான் quantum entanglement அடைந்திருக்கிறது. கனடாவில் திண்மமாகவும், யாழ்ப்பாணத்தில் அலையாகவும் ஒரே நேரத்தில் இருக்கக் கூடிய superposition வல்லமை அதற்கு உண்டு.

ஆலயப்பிரவேசம். தேனீர்க்கடை இரட்டைக் குவளைகள்.

போராட்டங்கள் குட்டையைக் குழப்பும், சமூக நீதி தோன்றி சமத்துவம் வந்து விடும் என்பதால்... ஆண்ட பரம்பரை மீண்டும் ஒரு முறை ஆள நினைத்து.. மூன்று மாதத்தில் ஈழம்.

போடு புள்ளடி உதயசூரியனுக்கு நேரே!

புலன் பெயர்ந்த பின்னாலும்...
தீராப் பிணி யாழ்ப்பாணியம்.

இணையத்தின்
letterhead பல்கலைக்கழகங்களில்,

பணம் கொடுத்து வாங்கிய

டாக்டர் பட்டங்கள்.

சொந்தச் செலவுப் பாராட்டு விழாக்கள்.

தவிர்க்க முடியாத

பணச்சடங்கு வெளியீட்டு விழாக்கள்.

தடுக்கும் துரோகிகளுக்கு இயற்கை மரணம் இல்லை.

அதைச் சொன்ன தளபதிக்கும் இயற்கை மரணம் இருக்கவில்லை.

பேசிச் சரி வராது. அடிச்சுப் பறிப்பம்.

துரோகிகளுக்கு மண்டையில் போட்ட மேதகு, மண்டை பிளந்து மண்ணில் கிடந்த அவலம்.

புலன் பெயர்ந்த பின்னாலும்...

தீராப் பிணி யாழ்ப்பாணியம்.

இணையத்தின் letterhead பல்கலைக் கழகங்களில், பணம் கொடுத்து வாங்கிய டாக்டர் பட்டங்கள். சொந்தச் செலவுப் பாராட்டு விழாக்கள்.

தவிர்க்க முடியாத பணச்சடங்கு வெளியீட்டு விழாக்கள்.

ஹெலிகொப்டர் கல்யாண ஊர்வலங்கள்.

பல்லக்குப் பூப்புனித நீராட்டு விழாக்கள்.

pre-wedding photo shoots.

பஞ்சாபி சூடிதார், குர்தாவில் காக்கப்படும் அடக்க ஓடுக்கம்.

பரதநாட்டிய அரங்கேற்றங்கள்.

சினிமாக் குத்துப்பாட்டுக்கு மணமகளும் துணை நடிகைகளும் அபிநயிக்கும் திருமண வரவேற்புகள்.

ஈழப் பாரம்பரியக் கொத்துரொட்டி, மட்டன் றோல்கள்.

புலன் பெயர்ந்து போனாலும்

பண்பாடுகள் காக்கப்பட வேண்டியவை.

இப்படி உலகையே திரும்பிப் பார்க்க வைத்துக் கொண்டிருக்கிறான் தமிழன்.

கனடிய நகரசபைகளுக்கு பிரதிநிதிகளை அனுப்பினால் மூன்று மாதத்தில் ஈழம்!

தமிழனாயிருந்தா தமிழனுக்கே வோட்டுப் போடு!

யாழ்ப்பாணத்தில் போட்ட வட்டம் கனடாவிலும் சுத்துகிறது.

‘அண்ணை வந்தாப்பிறகு திருப்பிக் குடுப்பம்’ தேசியச் சொத்துக்கள்.

மாவீரர்களுக்கு பட்டம் கொடுத்த மேதகு மாவீரனுக்கோ விளக்கு கொளுத்த ஆளில்லை.

இன அழிப்பு கொடி பிடித்தலின் பின்னால், கோடை கால நல்லூர்த் திருவிழா உல்லாசப் பயணம்.

முகத்துக்குள் கமெராவைத் திணிக்கும் போட்டோ ஊடகவியலாளர்கள்.

விளம்பரப் பணத்துக்காக தமிழன் பெருமையை தமிழனுக்கே அறியத் தரும் பத்திரிகை ஊடகவியலாளர்கள்.

தலைவர் கையளித்த போராட்டத்தை சிரமேற் கொள்ளும் வானொலி ஊடகவியலாளர்கள்.

‘எப்பவோ முடிந்த காரியம்!’ அரசியலுக்கு இன்றைக்கும் தொலைக்காட்சி ஆய்வாளர்கள்.

புல நாய் வாலர்கள்!

முன்பெல்லாம் பாப்லோ நெருடா.

பாலியல் வல்லுறவுக் கதையின் பின்னால் பொதுவெளியில் MeToo! பல் உடைய நேரிடும் என்பதால்...

தற்போதைக்கு ஹருகி முகாராமி.

எப்போதைக்கும் தோத்தோயேவ்ஸ்கி.

அவ்வப்போது மிஷேல் ஃபூக்கோ!

Quotation சுத்திஜீவிகள் எங்கேயும் எப்போதும்!

எனக்கோ சைக்கோவ்ஸ்கிக்கும் தோஸ்தோயேவ்ஸ்கிக்கும் ரோமன் போலன்ஸ்கிக்கும் Zbigniew Brzezinski க்கும் வித்தியாசம் தெரியாது என்பதைச் சொன்னால்...

வாழ்க்கையில் பாதியை இழந்த உச்சக் கொட்டல்கள்.

கடல் கடந்து கனடா வந்தாலும் யாழ்ப்பாணக் கிணற்றைத் தாண்டாத சிந்தனைகள்.

முழு இனமுமே அபத்தத்தை வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறது.

இந்த இடைவெளிக்குள் எப்படியாவது விருதுகளையோ, விஸ்கிப் போத்தல்களையோ கொடுத்து, தமிழ்நாட்டு இலக்கிய அங்கீகாரம் பெற்று பிறவிப் பெரும் பயன் அடையத் துடிக்கும் புலன் பெயர் தமிழ்த் தேசிய இலக்கியர்கள்.

தமிழக இலக்கிய, அரசியல், சினிமா?

ஆசான்.

சீமான்.

பயில்வான்.

அவ்வளவு தான்.

இந்த இடைவெளிக்குள் எப்படியாவது விருதுகளையோ, விஸ்கிப் போத்தல்களையோ கொடுத்து, தமிழ்நாட்டு இலக்கிய அங்கீகாரம் பெற்று பிறவிப் பெரும் பயன் அடையத் துடிக்கும் புலன் பெயர் தமிழ்த் தேசிய இலக்கியர்கள்.

இதைச் சமந்து கொண்டு போய் சேர்க்க
'சிக்ஸ் பேக் லிப் லாக்' தமிழ் பேசும் சஞ்சிகைகள்.

'பண்ணின காரியம் தெரியுமா?' click-bait இணையத்தளங்கள்.

எல்லாம் தெரிந்த யூடியூபர்கள்.

பேஸ்புக் தனி உலகம்.

பேக் ஐடிக்கள்!

எல்லாம் தெரிந்த trolls.

பேக் ஐடி பெண்கள்(?) மீதான பேய்க் காதல்கள்.

ஒரு வார பேஸ்புக் பரபரப்புகள்!

தங்கள் பதிவுகளுக்கான பின்னூட்டங்களுக்கே லைக் போடக் கௌரவக் குறைச்சலான பேஸ்புக் பிரபலங்கள்.

எல்லாவற்றையும் தமிழனாய் இருந்ததால் ஷெயர் பண்ணிக் கொண்டிருக்கிறார்கள்.

ஏன்னா, நம் முன்னோர்கள் முட்டாள்கள் இல்லையல்லவா?

யாம் பெற்ற இன்பம் பெறுக இவ்வையகம்!

இலக்கிய உலகம்?

பொன்னாடைகள்.

விருதுகள்.

'சிறந்த' பட்டியல்கள்.

அகந்தை நிறைந்த அருஞ்சொல் ஆக்கர்.

பிறழ்ந்த இலக்கியரின் பிறழ்வு இலக்கியம்.

பதினைந்து நிமிடத்துப் புகழ் பெறும், பதினைந்து நிமிடத்திற்கு ஒரு தடவை பிறக்கும் அடையாள வேறுபாடு தெரியாத பன்றிக்குட்டிக் கவிதைகள்.

இதில் யார் numero uno?...

அடிதடிப்படும் அடிப்பொடிகளும்

அகந்தை நிறைந்த அருஞ்சொல் ஆக்கர்.

பிறழ்ந்த இலக்கியரின் பிறழ்வு இலக்கியம்.

பதினைந்து நிமிடத்துப் புகழ் பெறும்,

பதினைந்து நிமிடத்திற்கு ஒரு தடவை பிறக்கும்

அடையாள வேறுபாடு தெரியாத

பன்றிக்குட்டிக் கவிதைகள்.

இதில் யார் numero uno?...

அடிதடிப்படும் அடிப்பொடிகளும் அடிவருடிகளும்.

குஷ்புவுக்கு கோயில் கட்டிய

common man க்கு சற்றும் குறையாமல்!

அடிவருடிகளும்.

குஷ்புவுக்கு கோயில் கட்டிய

common man க்கு சற்றும் குறையாமல்!

குண்டுச்சட்டிக் குதிரைப்பந்தயங்கள்.

எது இலக்கியம் என்பதை முடிவு செய்யும் இலக்கிய அளவுகோல் சட்டாம்பிகள்.

எத்தனை சட்டாம்பிகளிடம் தான் நாங்கள் அடி வாங்கித் தொலைப்பது?!

முன்பெல்லாம் பாபலோ நெருடா.

பாலியல் வல்லுறவுக் கதையின் பின்னால் பொதுவெளியில் MeToo! பல் உடைய நேரிடும் என்பதால்...

தற்போதைக்கு ஹருகி முகாராமி.

எப்போதைக்கும் தோத்தோ யேவ்ஸ்கி.

அவ்வப்போது மிஷேல் ஃபூக்கோ!

Quotation சுத்திஜீவிகள் எங்கேயும் எப்போதும்!

எனக்கோ சைக்கோவ்ஸ்கிக்கும் தோஸ்தோயேவ்ஸ்கிக்கும் ரோமன் போலன்ஸ்கிக்கும் Zbigniew Brzezinski க்கும் வித்தியாசம் தெரியாது என்பதைச் சொன்னால்...

வாழ்க்கையில் பாதியை இழந்த உச்சக் கொட்டல்கள்.

எல்லாமே அபத்தங்கள். எல்லாமே அபத்தர்கள்.

'காமன் மேனு'க்கு நாளாந்த வாழ்க்கையே பிரச்சனை.

ஒரு நாள் வேலைக்குப் போகா விட்டால் வீட்டில் சாப்பாடு இல்லை.

'உ வாங்க பணம் இருக்கா, புரோ?' என்று அவன் இலக்கியம் பேச முடியாது.

உடம்பு வளைத்து வேலை வெட்டிக்கு போகாமல் இலக்கியம் படைக்கலாம், அல்லது இலக்கிய ரசிகைகளோடு படுக்கலாம் என்ற சிந்தனையோடு அவன் வாழ முடியாது.

உலகம் அபத்தங்களுக்குள்ளே மூழ்கித் திணறுகிறது.

போதாதற்கு...

அநியாயங்கள்.

அநீதிகள்.

அக்கிரமங்கள்.

அட்டுழியங்கள்.

அழிச்சாட்டியங்கள்.

அவலங்கள்.

சமூகத்தின் வலிமை இழந்த கூட்டம் (Vulnerable) நிமிர் முடியாமல்

மிதிக்கப்பட்டுக் கொண்டிருக்கிறது.

Tax cut to the rich , trickle down economy என்றெல்லாம் சாமானியனை மொட்டையடிக்கும் அதிகாரம்.

இதெல்லாவற்றுக்கும் தனக்கும் சம்பந்தமே இல்லாத மாதிரி...

இலக்கியத்தை 'ஆசித்து, வாசித்து, யாசித்து, சுவாசித்து, விசுவாசித்துக்' காலத்தை ஓட்டிக் கொண்டிருக்கிறது ஒரு கூட்டம்.

AI generated art ஓவியர்களையும் படப்பிடிப்பாளர்களையும் கலங்கடித்துக் கொண்டிருக்கிறது.

AIChatbots எழுதும் பல்கலைக்கழகக் கட்டுரைகள் பேராசிரியர்களை திணறடிக்கின்றன.

நாவல்களையும் பாடல்களையும் எழுதுகின்றன.

ஏற்கனவே, ஆங்கிலக் கிறுக்கல்களிலிருந்து, புரியாத பின்நவீனத்துவக் கவிதைகளை Google Translate எழுத ஆரம்பித்து விட்டது.

உயிரோடு இருப்போரின் பொய்யான படங்களையும் வீடியோக்களையும் குரல்களையும் உருவாக்கும் Deepfake அபத்தங்கள் வேறு.

இதெல்லாம் விஞ்ஞானமும் தொழில்நுட்பமும் வளர்ச்சியடைந்து எதைச் சாதிக்கலாம் என்பதைக் காட்டுவதற்காக இல்லை.

தொழிலாளி வர்க்கத்தைச் சுரண்டிக் கொழுத்த முதலாளித்துவம் அந்த வர்க்கத்தையே இல்லாமல் செய்வதற்கான முயற்சிகள்.

Robots.
Self-driving trucks.
Chatbots.

கூலிகளை அழித்து, லாபத்தை முழுமையாக ஏப்பம் விடுவதற்கான வழிமுறைகள்.

அமேசன் டிலிவரியும் Uber ம் gig economy என்ற பெயரில் உறுஞ்சியது போதாதென்று ஒட்டுமொத்தமாக அழிக்க அலைகிறது முதலாளித்துவம்.

காடுகளை அழித்து விட்டு, Carbon capturing நிலத்துக்கு கீழ் சேர்க்கலாம் என்று கதை விடுகிறது.

போத்தலில் அடைத்த நீர் போல, சுவாசிப்பதற்கான ஓட்சிசனையும் போத்தலில் அடைத்து விற்று இலாபம் பார்க்க அது காத்திருக்கிறது.

இதெல்லாம் 'நெற்றி வியர்வை நிலத்தில் சிந்த உழைக்கும்' 'காமன் மேன்'களுக்கு மட்டுமான பிரச்சனை என்பது போல...

தங்களை எல்லாம் பிரதியீடு செய்யும் apps பழக்கத்திற்கு வரும் நாள் தொலைவில் இல்லை என்பதைத் தெரியாமலேயே...

நாங்கள் தான் இலக்கியத்தின் ஆதீனகர்த்தர்கள் என்றும் புலன் பெயர் இலக்கிய மூலவர்கள் என்றும்...

சுற்றம், சூழலில் நடப்பதை அறியாத இலக்கிய கஞ்சா மோனநிலைப் பித்தலாட்டம்!

ஆயிரக்கணக்கான ஆண்டுகளாக கண் முன்னால் இன்றும் தொடரும் அநீதிகள்.

ஒரு இனத்தையே நாசமாக்கியவனை தலைவனாகக் கொண்டாடும் அறியாயங்கள்.

இதற்குள், நாங்கள் படைப்பது மட்டும் தான் இலக்கியம் என்றபடி...

இந்த அபத்தங்கள் பற்றி வாயைத் திறந்தால், இலக்கியத்தில் தங்களுக்கான இடம் கிடைத்து விடாது (அல்லது விருது கிடைக்காது!) என்று கள்ள மெளனம் சாதிப்பவர்கள் போல, கண்டும் காணாதது போல, கடந்து போக வேண்டிய தேவை சாமான்யர்களான எங்களுக்கு இல்லை.

அபத்தங்களைப் பேசாமல், அபத்த நீக்கம் செய்யப்பட்ட இலக்கியம் பேசுவதைப் போல அபத்தம் ஏதாவது உண்டா?

அபத்தங்கள் ஆய்வுகளுக்கும் விமர்சனங்களுக்கும் உட்படுத்தப்பட வேண்டியன மட்டும் அல்ல.

அபத்தங்களின் முகமூடிகள் கிழிக்கப்பட வேண்டியன.

தலைகீழாக கட்டித் தூக்கி, தோல் உரிக்கப்பட வேண்டியன.

கடித்துக் குத்திக் குதறப்பட வேண்டியன.

அபத்தங்கள் கேள்விகளுக்கு மட்டுமல்ல, கேலிகளுக்கும் உள்ளாக்கப் பட வேண்டியன.

அதற்கான முதலாவது...

யார்ரா நீங்கள்லாம்!?

facebook: George RC

இந்த அபத்தங்கள் பற்றி வாயைத் திறந்தால், இலக்கியத்தில் தங்களுக்கான இடம் கிடைத்து விடாது (அல்லது விருது கிடைக்காது!) என்று கள்ள மெளனம் சாதிப்பவர்கள் போல, கண்டும் காணாதது போல, கடந்து போக வேண்டிய தேவை சாமான்யர்களான எங்களுக்கு இல்லை.

அபத்தங்களைப் பேசாமல், அபத்த நீக்கம் செய்யப்பட்ட இலக்கியம் பேசுவதைப் போல அபத்தம் ஏதாவது உண்டா?

அபத்தம்

ஆக 2023

சீறுகதை

38 சாமம்

க.கலாமோகன்

18 கோடை மழை

மாலினி

ஜீன் ஜீவியம்

10 ஜி.மலர்நேசன்

50 எனது இட்டோவியங்கள்

க.கலாமோகன்

58 மூர்ஷ் இனம்

நவீன உலகல் ஒரு பழங்குடி வாழ்க்கை

ஜோர்ஜ் இ.

நூல் நுகர்வு

44 போக்காள் நூல் நுகர்வு

பூங்கோதை

கவிதை

82 பன்நவீனத்துவக் கவிதை

ஜோர்ஜ் இ.

பத்திகள்

ஏற இட்டோர் இயல்

2 முற்றுகையிட்ட, மூச்சுத் தண்டை வகைக்கும் அபத்தங்கள்!

கோளாறு பதகம்

84 சொந்தச் செலவுச் சூன்யம்

நகழ்வுகள்

66 ரொறன்ரோவல் 4 நகழ்வுகள்

ஆசிரியர், வடிவமைப்பு ஜோர்ஜ் இ.குருஷ்சேவ்

Editor/Design

George R. Ckrhushchev

கட்டுரைகள்

56 கெட்ட வார்த்தைகள் அல்ல, கெட்ட வார்த்தைகள்

எஸ்.ஃபாய்ஸா அல்

26 ஏழையின் தெருவறியே பாடிச் சென்ற சர்வதேசப் பாடகன்

சந்துஷ்

34 பக்கத்தன் பக்கம்

கற்குறா

78 தொடக்கப்புள்ளியில் சிறைப்பட்ட பெருந்தோட்ட மக்கள் சதீஸ் செல்வராஜ்

41 வெங்கட் சார்நாதனும் கலை மற்றும் மார்ச்சியம் பற்றிய அவர்தம் பார்வைகளும்

வ.ந.கீர்தான்

52 தொட்டால் தீட்டு

கற்குறா

14 மாவை நத்தயானந்தன் சீறுவர் நாடகக் கலைஞன்

நோயல் நடுசன்

47 பன்யில் வரைந்த கோலங்கள் மொனீக்கா ஜி.

61 மட்டக்களப்புத் தர்புகம்

என்னும் நாமம்: வரலாற்று தேடல்கள் எம்.ஆர்.ஸ்டாலன்

67 மெய்யறு புனைவு

ஜோர்ஜ் இ.

email: apaththam@gmail.com

www.thayagam/apaththam

www.facebook.com/apaththam

நன்றிகள்,

கலாமோகனின் கதைக்கு ஓவியம் வரைந்து தந்த ட்ரொஸ்கி மருது (TroskyMarudu.com) அவர்களுக்கு,

அட்டைப்படத்தை வரைந்து தந்த செளந்தர் (Facebook: TSounthar sounthar) அவர்களுக்கு

உரும்பிராய் கோயில்களைப் படம் பிடித்துத் தந்த ரெறன்சோவ் லெனின் ரொபின்சனுக்கு (Facebook: Terranzov Lenin Robinson) ***

எழுதிய, எழுதப்பட்ட ஆளுமைகள் குறித்து மேலும் அறிந்து கொள்ளவும், அவர்களை நேரடியாகத் தொடர்பு கொள்ளவும் அவர்களின் பேஸ்புக் அடையாளங்கள் வழங்கப்பட்டிருக்கின்றன.

ஜ.மலர்நேசன்

எழுத்து மூலமாக தெரிந்து கொண்டவர்களில், நான் அன்போடு தம்பி என்று அழைக்கும் மிகச் சிலரில் ஜி.மலர்நேசன் ஒருவர். பேஸ்புக் மூலமான அறிமுகம். நீண்ட நாட்களாக காணாவிட்டால் உட்பெட்டிக்குள் தேடி செய்தி அனுப்புவேன். அண்ணா என்றபடி பதில் வரும்.

அவரது பதிவுகளை நான் ஆர்வத்துடன் வாசித்து வருவேன். பதிவுகளில் வரும் அவரது ஒளிப்படங்கள் என்னை ஏதோ விதத்தில் கவர்ந்திருந்தன. அவரைப் போலவே ஒளிப்படங்களில் எனக்கும் ஆர்வம் இருந்ததும் காரணம்.

சஞ்சிகை தொடங்கும்போது, ஒளிப்படத் திறமை மிக்கோரையும் அதற்குள் உள்வாங்க விரும்பி, முதலில் மனதில் பட்டது அவர் தான். பேஸ்புக்கில் வந்த படங்களில் சிலவற்றை அனுப்பும்படி கேட்டபோது, உட்பெட்டித்தகவலுக்கு தன்னடக்கத்தோடும் கூச்சத்தோடும் பதில் வந்தது. 500pix.com இல் தனது படத்தொகுப்பைப் பார்க்கும்படி இணைப்பை அனுப்பியிருந்தார்.

அசந்து போனேன் என்பது வெறும் வார்த்தை. நான் எதிர்பார்க்கவில்லை. அவருக்குள் இருந்த திறமை பற்றிச் சொன்ன போது, திரும்பவும் தன்னடக்கம் தான்.

இவரது படம் Getty Images விற்பனைக்காக தனது தொகுப்பில் உள்ளடக்கியிருக்கிறது.

யாழ்ப்பாணம், ஓட்டகப் புலத்தைச் சேர்ந்தவர். தற்போது வவுனியாவில் வசிக்கிறார். மின்பொறியியல், கடல்சார் தொலைத்தொடர்புகள் பற்றி தொழிற்கல்வி பெற்றவர். தற்போது அரசு சார்பற்ற நிறுவனம் ஒன்றில் பணியாற்றுகிறார்.

புகைப்படக் கலை மட்டுமன்றி, இசைக்கருவிகளிலும் ஆர்வம் கொண்டவர். சுயமாகக் கற்றுக் கொண்டவர். பழைய உபகரணங்களை சேகரித்து திருத்துவது ஆர்வத்துடனான பொழுதுபோக்கு.

இலக்கிய வாசிப்பு அதிகமில்லை என்று தன்னடக்கத்துடன் சொன்னாலும், ஆர்வத்துடன் வாசிக்க வைக்கும் அளவுக்கு, உள்ளத்தில் இருந்து எழுதுபவர்.

புதிய இடங்களுக்குப் பயணம் செய்து, புதிய மனிதர்களைச் சந்தித்து, புதிய கலாசாரங்களை அறிவதில் உள்ள ஆர்வத்தை அவரது படங்களில் நிறையக் காணலாம்.

Godfrey Malarnesan

Facebook: [Godfrey Malarnesan](#)
Instagram: [godfreymalarnesan](#)
www.500pix.com/p/malarnesan

Godfrey Malarnesan

Godfrey Malarnesan

Godfrey Malarnesan

மாவை நித்தியானந்தன்

சிறுவர் நாடகக் கலைஞன்

நோயல் நடேசன்

ஒரு சமூகம் யாரைக் கொண்டாடுகிறது என்பதை வைத்து அந்த சமூகத்தின் அளவை இலகுவாகத் தீர்மானிக்கலாம் எனப் பலராலும் சொல்லப்பட்ட கருத்து சரியா தவறா என்பதை ஒரு புறம் வைத்தாலும், பல சமூகங்கள் தங்கள் சமூகத்தில் வாழும் உன்னதமானவர்களைக் கண்டு கொள்வதில்லை. பெரும்பாலானவர்கள் இறந்த பின்பே ஆராதிக்கப்படுகிறார்கள்.

தென்னாசிய சமூகம் அதற்கு நல்ல உதாரணம். பாரதியார் போன்றவர்கள் வாழும் போது கண்டுகொள்ளப்படவில்லை. அதுபோல் இலங்கைத் தமிழ் அரசியலில் நான் பார்த்த பல இடதுசாரித்தலைவர்களும் எமது மக்களால் அடையாளம் காணப்படவில்லை. அவர்களது அருமையை அறிந்து கொள்ளவில்லை.

சமூகத்தை நாசமாக்கியவர்களைக் கொண்டாடினோம்.

விருதுகள், பட்டங்கள் கொடுத்து இன்புற்றோம்.

சமீபத்தில் எனது நண்பர் மாவை நித்தியானந்தனுக்கு அவரது பாரதி பாடசாலையைச் சேர்ந்த மாணவர்கள், ஆசிரியர்கள், பெற்றோர் விழா எடுத்து கௌரவித்தார்கள். மாவை நித்தியானந்தன் இந்த மெல்பனில் புலம் பெயர் தமிழ் சமூகத்தில் கடுமையாகப் பல விடயங்களில் உழைத்தவர். தனது பணத்தையும் மற்றும் உடலாரோக்கியத்தையும் இந்த சமூகத்தை முன்னேற்றும் முதலாக வைத்தார். அவரது இந்த உழைப்பை அரசியலில் அல்லது ஒரு வியாபாரத்தில் அவர் முன்வைத்திருந்தால் அதனது பலன் மலையளவாக இருந்திருக்கும்.

நண்பராக மட்டுமல்ல, அவரை பல விடயங்களில் அருகிலிருந்து பார்த்தவன். ஒரு விதத்தில் கர்ம யோகி என்றால் இப்படித்தான் இருப்பார் என நினைத்தேன். உழைப்பு மட்டும் பல இடங்களில் போதாது. அவர் திறமையும், அறிவும், அனுபவமும் கொண்டவர்.

உதயம் மாத இதழை நடத்திய காலத்தில், அவரிடமிருந்த தமிழ். ஆங்கில இரு மொழித் திறமையைப் பார்த்தவன். தமிழில் எஸ். பொன்னத்துரையின் எழுத்துகளிலும் பார்க்க நித்தி

அவஸ்திரேலியா

யின் எழுத்துக்கள் கூர்மையாகவும் நகைச்சுவையாகவும் இருந்தன என கருதினேன்.

அதற்கப்பால் செய்திகளை எவ்வாறு செம்மைப்படுத்துவது என்பதையும் நித்தியிடமிருந்தே நான் கற்றுக் கொண்டேன். நித்தி இலங்கையில் மேற்கொள்ளும் தற்கொலைத் தடுப்பு சீர்மீயப் பணி - கை கொடுக்கும் கை நிறுவனம் மற்றும் சேதன உரங்களில் மாதிரிப் பண்ணை முதலான தன்னார்வத் தொண்டுகள் முக்கியமானவை.

அவைகளைப் பற்றி மற்றவர்கள் பேசலாம், எழுதலாம். ஆனால், நித்தி மனிதாபிமானியாகவும் விவசாயப் பொறியிலாளராகவும் இருப்பதால் அவரது செயல்பாடுகள் இயற்கையானது. அக்காலத்தில் சமூகத்தின் முக்கியமாக இருந்த ஈழத்தமிழ் சங்கம் மற்றும் அதன் ஆதரவாளர்களுக்கு எதிராக பாரதி பாடசாலையை முன்னெடுத்து இமாலய சாதனை.

அதை ஒரு புத்தகமாக எழுதலாம்

மாவை நித்தியானந்தனை நான் வியப்போடு பார்க்கும் ஒரு பகுதி அவரது சிறுவர் நாடகங்கள்.

சிறுவர் நாடகமென்பது சிறுவர்கள், பெரியவர்கள் போல் பேசி உடையுடுத்தி நடப்பதே சிறுவர் நாடகம் என எமது சமூகமே நினைத்திருந்தது. இன்னமும் அவ்வாறே நினைக்கிறது.

நான்கூட சிறுவனாக இருந்தபோது சுந்தரமூர்த்தி நாயனாரின் மனைவிகளில் ஒருவராக பெண்வேடம் போட்டு நயினாதீவில் நடத்தேன்.

அதுவே சிறுவர் நாடகமென நான் நினைத்தேன். எனது ஆசிரியர்களும் நினைத்திருந்தார்கள் என இன்று நினைத்துப்பார்க்கிறேன்.

பிற்காலத்தில் குழந்தைகள் நாடகத்தில் குழந்தைகள் குழந்தைகளாக நடக்கவேண்டும் அல்லது மிருகங்களாக நடப்பதுடன் சிறிய வசனங்கள்

சிறுவர் நாடகம் என்பது இலகுவானது அல்ல, அவர்களை நெறிப்படுத்துவது மட்டுமல்ல, தமிழை இரண்டாம் மொழியாகக் கற்கும் அவுஸ்திரேலியாவில் அந்த மொழியை மேடையில் பேச வைப்பது என்பது பிரமிப்பான விடயம்.

பேசவேண்டும் என அறிந்து ஒரு பகுதி: கொண்டேன். அப்படியாக அறிந்த பாரதி பள்ளியின் நாடக விழாவிற்குச் சென்றபோது, மீண்டும் என்னை நித்தியின் நாடகங்கள் வித்தியாசமாக ஒரு சிறுவனாக நினைத்து, இருந்தன. சிறுவர் நாடகங்களை அனுபவித்து நனைவோடையில் நீந்த முடிந்தது. ஒரு விதத்தில் நாங்கள் சிறுவயதில் அனுபவிக்காத விடயங்கள் என்பதில் பொறாமை மதியத்து நிழலாக மனதில் படிந்தது.

நித்தி எழுதி இயக்கிய பெரியவர்களுக்கான நாடகங்கள் பலவற்றை நான் பார்க்காத போதிலும், அவரது சிறுவர் நாடகங்கள் என்னைக் கவர்ந்தன.

நான் நித்தியின் சிறுவர் நாடக விழாவைப் பார்த்தபின் எழுதியதிலிருந்து

பிற்காலத்தில் அவுஸ்திரேலியா வந்த பின்பு, ஆங்கிலத்தில் பார்த்து, படித்து சிறுவர் இலக்கியங்கள், நாடகம் மற்றும்

சினிமாவை புரிந்து கொண்டபோது, எமது நாடுகளில் முக்கியமாக தமிழ் மொழியில் வறுமைக்கோட்டின் கீழ் கவனிப்பாரற்ற ஒரு துறையாக சிறுவர் நாடகத்துறையை உணர்ந்தேன்.

அதனால் பல முறை மனத்தில் ஏக்கம் வந்தது.

மொழி என்பது ஒரு இனத்தின் சகல பிரிவில் உள்ளவர்களிடமும் உரையாடுவதற்கு தோன்றிய ஊடகம். அதன் வாயிலாக எமது குழந்தைகள், சிறுவர்களிடம் அறிவுரீதியாக உரையாடத் தயாராக இல்லாத சமூகமாக நாம் இருப்பது ஒரு குறையாக எமது மொழி விற்பன்னர்களுக்குத் தெரியவில்லையா?

கோடிக் கணக்கில் பணம் புரளும் திரைப்படம், பத்திரிகை, தொலைக் காட்சி முதலான ஊடகச் சந்தைக்கு உரிமையானவர்கள் எமது மக்கள். இந்த ஊடகவெளியில் சிறுவர் இலக்கியம், சிறுவர் நாடகம், மற்றும் சினிமாவுிற்கு வெளியற்றுப் போய் விட்டதே?

குறைந்த பட்சம் சிறுவர்கள், குழந்தைகளை அள்ள அள்ளக் குறையாத பொருளாதார சந்தையாக நினைக்க முடியவில்லையா?

ஆங்கிலத்தில் ஹரிபொட்டர் போன்றவற்றைத் தயாரித்து எவ்வளவு பொருள் குவிக்கிறார்கள்?

மெல்பனில் மாவை நித்தியானந்தனின் உழைப்பில் உருவாகிய நாடக விழாவுிற்குச் சென்றபோது அது ஒரு தீப்பொறியாகத் தெரிந்தது. ஆனாலும் இது பாரதி பள்ளியின் மெல்பனுக்கு மட்டுமே சொந்தமானது.

அங்கே நான் பார்த்த பல நாடகங்களை லயித்து அனுபவிக்க முடிந்தது. சிறுவர்களின் நாடகத்தைப் பார்க்கும்போது, நாங்களும் சிறுவர்களாகும் நனவோடை உணர்வு ஏற்படுகிறது.

**மாலைகள்
பொன்னாடைகள்
ஒரு அறிவாளிக்குத் தலை:
லயில் மேலும் ஏற்றும்
சுமை போன்றவை,
ஏற்கனவே அவன் தனது
சமூக நோக்கால் தனது
தலையை
பிய்த்தபடி
இருக்கிறான்.
மாலைகளையிட்டு உடல்
பல்லரிக்க அவன்
அரசியல்வாதியோ நடிக:
னோ அல்ல,**

அதேநேரத்தில் அங்கு ஒரு உயர்வான மனித விழுமியம் முன் வைக்கப்படுகிறது. நித்தியானந்தன் பேசும் போது சிறுவர் நாடகங்களில் சிலரைத் தேர்ந்தெடுத்து நடிக்கவைக்கும் வழக்கமான முறைக்கு மாறாக, சகலரையும் அதாவது 500 மாணவர்களையும் நாடகத்தில் ஈடுபடுத்தியதாகக் குறிப்பிட்டது எனக்கு அசுர சாதனையாகத் தெரிந்தது.

சிறுவர் நாடகம் என்பது இலகுவானது அல்ல. அவர்களை நெறிப்படுத்துவது மட்டுமல்ல தமிழை இரண்டாம் மொழியாகக் கற்கும் அவுஸ்திரேலியாவில் அந்த மொழியை மேடையில் பேச வைப்பது என்பது பிரமிப்பான விடயம். நாடகங்களை நெறிப்படுத்தியவர்கள் பாராட்டுக்கு உரியவர்கள்.

பணம் பற்றிய அறிவைச் சிறு வயதில் வளர்ப்பதற்கு அவுஸ்திரேலிய வங்கிகளில் டொலர் மேற் (Dollar Mate) எனக் குழந்தைகளுக்கு ஒரு சேமிப்பு திட்டமிட முக்கியம். அதேபோல் குழந்தைகளுக்கும், சிறுவர்களுக்கும் இந்த நாடகப் பங்கேற்பு ஒரு விதமான சிறுவயதின் சேமிப்பு. மனிதர்களுக்கு வாய் மொழி எவ்வளவு அவசியமோ அதற்கு மேல் உடல் மொழி அவசியமானது.

மொழி தெரியாத நாடுகளிற்குச் செல்லும்போதும், மற்றும் மிருகங்களுக்கு வைத்தியம் செய்யும் என்னைப் போன்றவர்களுக்கும் இந்த உடல் மொழியின் முக்கியத்துவம் தெரியும். மேடை நாடகத்தில் சிறுவரின் தங்களை வெளிப்படுத்தும் குழந்தைகள் பிற காலத்தில் எந்த இடத்திலும் தங்களது திறமைகளை வெளிப்படுத்த முடியும். திறமைகளை எந்தக் கூச்சமுமின்றி வெளிப்படுத்துபவர்களைக் கொண்ட சமூகமே, சமூகப்பரிமாணத்தின் உச்சத்தை அடையும்.

ஆரம்பக் காலத்தில் மெல்பன் பொது நிகழ்வுகளில் சிறுவர்களை, பெரியவர்களது அரசியல் உரிமை, இனப்பிரச்சினைகளைப் பேசவைத்து நாடகம் போட்டதைப் பார்த்து எனக்குள் வருத்தமடைந்தேன். அதைச் சிறுவர் நாடகமென நினைத்து குதூகல மடைந்து கைதட்டியவர்களையும் பார்த்தேன்.

சிட்னியில் ஒரு பாடசாலையில் வள்ளுவர் இளங்கோ என வேசம் போடவைத்ததுடன் அங்குள்ள எழுத்தாளரைப்போல வினோத உடையி லும் ஒரு பிள்ளையை மேடையேற்றினார்கள் என அறிந்தேன்.

மேற்கு நாடுகளில் கூட சிறுவர் இலக்கியம் தாமதமாக 18ஆம் நூற்றாண்டில் வந்தது. ஆரம்பத்தில் பெரியவர்களது வாய்மொழி கிராமியக் கதைகளே அவர்களுக்குச் சொல்லப் பட்டது. அக்காலத்தில் குழந்தைகளுக்கு பெரியவர்களாக பயிற்சியளிக்கும் நோக்கம் இருந்தது. ஆனால், தற்போது குழந்தைகளை மற்றும் சிறியவர்களை அவர்களது நிலையிலே வைத்துக் கதை சொல்ல வேண்டுமென்பது முக்கியமாகிறது

குழந்தைகள் குழந்தைகளாக சிந்திக்க வேண்டும், குழந்தைகளாக பழகவேண்டும், பேசவேண்டும் . அவர்களை பெரியவர்கள் உலகத்தில் வைப்பது குழந்தைகளுக்கு செய்யும் துஷ்பிரயோகம் என நினைக்கிறேன்

ஆரம்ப காலத்தில் கிறிம் பிறதர்ஸ் (Grimm Brothers) என்ற சகோதரர்கள் ஜெர்மன் மற்றும் ஸ்கண்டிநேவியா போன்ற இடங்களுக்குச் சென்று அங்கு வாழ்ந்த கிராமிய மக்களின் வாய் மொழிக் கதைகளை சேகரித்தார்கள். அவர்களது அயராத உழைப்பே சிண்டரில்லா (Cinderella) சிலீப்பிங் பியூட்டி (Sleeping Beauty) ஸ்னோ வைட் அன்ட் செவன் டுவாவ்ஸ் (Snow White and the Seven Dwarfs) என உலகப் புகழ் பெற்றவை.

பிற்காலத்தில் தொடர்ச்சியாக பலர் வாயிலாக சிறுவர் இலக்கியம் வெளிவந்தது. வால்ட் டிஸ்னியின் தயாரிப்புகள் உலகின் முலை முடுக்கெல்லாம் செல்கின்றன.

வரலாற்றுக்காலத்தில் இந்தியாவில் கிராமியக் கதைகளாக இருந்தவை ஜாதகக் கதைகள். இவை பௌத்த இலக்கியத்திற்குள் அடக்கப்பட்ட போதும் மிருகங்களை முன் வைத்து மனித விழுமியங்களை நிலை நிறுத்த உலகில் முதலாவதாக உருவாகிய நாடு இந்தியாவே.

ஜாதகக் கதைகள் புத்தருக்கு முன்பானவை. இவற்றின் அடியொற்றியே ஈசாப் நீதிக்கதைகள், அதன் தொடர்ச்சியாக டிஸ்னி வேளர்ட், மிக்கி மவுஸ் போன்றன உருவாகின.

இலக்கியம், நாடகம் மற்றும் சினிமாவை நாம் உணர்வுரீதியாக மட்டும் அணுகுவது ஏற்றதல்ல.

இப்படியான உணர்வுகளின் ஆதாரமான கூறுகளாக நமது நண்பர், பிரதேசம், ஊர், மொழியென்று வைக்கப்படுகிறது. இப்படியான வரைவுகளுக்கு அப்பால் நாம் பார்க்கவேண்டும்.

சிறுவர்களின் மனநிலையை ஆராய்ந்து, சிறுவர் இலக்கியம், நாடகம் தற்போது இப்படித்தான் இருக்கவேண்டும் என வரையறுக்கப்படுகிறது அந்த

அளவுகோல்களின்படி பாரதி பள்ளியின் நாடகங்களைப் பார்த்தேன்.

அவற்றில் சில

1) சிறுவர்கள் அல்லது மிருகங்கள் மட்டுமே பாத்திரமாக இருக்கவேண்டும்

2) கதை அமைப்புமிகவும் எளிதாகவும் ஒரு நோக்கத்தை மட்டும் அணுகுவதாகவும் நிச்சயமாக மகிழ்ச்சியான முடிவுகளைக் கொண்டதாகவும் இருக்க வேண்டும்

3) கதையின் உள்ளமைப்பு ஒரு இலகுவான கற்பித்தலை நோக்கிய நிரந்தரமான முடிவுகளைக் கொண்டதாக இருக்கவேண்டும்

4) இலகுவாகச் சொல்லக் கூடிய சரளமான மொழியில் இருக்க வேண்டும். ஒன்று அல்லது இரண்டு எழுவாய், பயனிலை என்ற மாதிரியாக இருக்கவேண்டும்

4) காட்சி வடிவமாக, ஓவியமாக வெளிப் படுத்தக்கூடியதாக இருக்கவேண்டும்

5) குழந்தைகள் இலக்கியத்தில் ஒரு மாயத்தோற்றம் (Fantasy) இருக்கும். மற்றைய மொழிகளில் இத்தகைய பல படைப்புகள் உள்ளன.

இப்படியான விதிகளுக்கு உட்பட்டே குழந்தை நாடகம், திரைப்படம், இலக்கியம் இருக்கவேண்டும்.

இவற்றைத் தமிழுக்கு மாலை நித்தியானந்தன் கொண்டு சேர்த்தார் என்ற உண்மையை நாம் புரிந்து கொண்டால், அதுவே மாலை நித்தியானந்தனுக்குச் செய்யும் கவுரவமாகும்.

மாலைகள் பொன்னாடைகள் ஒரு அறிவாளிக்குத் தலையில் மேலும் ஏற்றும் சுமை போன்றவை. ஏற்கனவே அவன் தனது சமூக நோக்கால் தனது தலையை பிய்த்தபடியிருக்கிறான். மாலைகளையிட்டு உடல் புல்லரிக்க அவன் அரசியல்வாதியோ நடிகனோ அல்ல.

ஒரு விதத்தில் மாலை நித்தியானந்தனை நாம் அவரது 75 வயதில் கவுரவிப்பதே மிகவும் காலம் கடந்தது. அதிலும் அவரது செயல்பாடுகள் புரியாது அவரை கவுரவிப்பது எப்படி?

இதற்கும் மேலாக அவரைப்போல் சிலரையாவது நாம் மிகவும் விரைவில் எமது சமூகத்தில் உருவாக்கவேண்டும் என்பதே எனது அவா. அதுவே இந்தக் கட்டுரையின் நோக்கம் ஆகும்.

facebook: Noel Nadesan
noelnadesan.com

படம்: ஜோர்ஜ் இ.

கோடை மழை

மாலினி

(ஜேர்மனி)

படம்: ஜோர்ஜ் இ.

எழுந்திருக்கும் போதே அசதியாக இருந்தது அவளுக்கு. அதைவிட அதிகம் பயமாகவும் இருந்தது.. அது பயமா என்றால் அறுதியிட்டு பயம் தான் என்று கூற முடியாவிட்டாலும் மார்புக்கூட்டுக்குள்ளிருந்து அத்தனை உறுப்புகளும் வெளியேறி காற்று மட்டுமே அடைத்திருப்பது போலும், பெரும் பாறாங்கல் ஒன்றை மார்புக் கூட்டின் நடுவில் தூக்கி வைத்திருப்பது போலும் மாற்றி மாற்றி இனம்புரியாத உணர்வுகள் தாக்கின.

ஜன்னல் திரைச்சீலையை ஒதுக்கி கண்ணாடி வழியே இயற்கை பார்த்தாள். இன்னும் முற்றாக விடிந்திருக்கவில்லை. துளிர்காலத்திலும் வசந்தகாலத்திலும் மட்டுமே கேட்கக் கிடைக்கும் புள்ளிசைப் பாடல்களைக் கேட்க முடியவில்லை. சில நாட்களாகவே அவைகள் பாடவில்லையா அல்லது அவளால் கேட்க முடியவில்லையா என்று புரியவில்லை.

இந்தக் கல்யாணப் பேச்சைத் தொடங்கிய

நாளிலிருந்து ஒரு நாட்போல மற்றைய நாள் இருப்பதில்லை. ஏதோ ஒன்றுக்குத் தீர்வு கிடைத்து விட்ட நிம்மதியும் இது தீர்வு தானா என்ற குழப்பமும் ,மன நடுக்கமும் அவளைப் போட்டு ஆட்டிக் கொண்டிருந்தன. எதையும் மனம் விட்டுப் பேசாமளவுயாரிடமும் அவளுக்கு நெருக்கமில்லை. . உற்ற சுற்றம் என்ற பெருவட்டத்திலிருந்து மனதளவில் தன்னைத் தனிமைப்படுத்திக் கொண்டு நீண்ட காலமாகி விட்டிருந்தது,

மனம் நெருங்கி நேசிக்கும் உரிமையான சொற்ப மனிதர்களுடனும் தன் உணர்வுகளை மனத்திறந்து பேசும்படியாக அவள் உணர்ந்ததில்லை. அவர்கள் மனம் காயப்படாதபடிக்கு உதடுகளில் நிரந்தரமாக ஒரு புன்னகையை ஒட்டியும், வருந்தி அழைத்துக்கொண்ட உற்சாகத்தையும் எப்போதும் அவள் தன்னுடனே வைத்திருப்பதும் அவசியமென முடிவு செய்தும் மிக நீண்ட காலங்கள் ஆகிவிட்டிருந்தன.

எனினும் , அவளது முகமும் கண்களும் இப்போது குழப்பத்தையே தேக்கி வைத்திருந்தன. அவளது முகத்தின் குழப்பம் கண்டு அவளது ஆறுதலுக்காய் அருகே அமர்ந்து கரம் பற்றி வருடியபடி அவளது நேசத்துக்குரிய யாராவது ஒருவர் பேசினாலும் இறுதியில் கல்யாணம் பற்றிய இந்தப் பயங்கள் தேவையற்றன என இதமாகச் சொல்லி முற்றுப்புள்ளி வைத்தார்கள்.

அவளுக்கே கூட பல வேளைகளில் ஒரே விடயத்தை திரும்பத் திரும்பப் பேசுவதும் அல்லலறுவதும் தன்மீதே வெறுப்பாகவும் அவமானமாகவும் இருக்கும். இருந்தாலும் மனஅந்தரிப்பின் அவலத்தில் அவள் அதையே மீண்டும் மீண்டும் செய்தாள். ஒரே முடிவில் நில்லென்றால் மனம் நின்றால் போதும் என்றிருந்தது.

நேற்றுப் படுக்கப் போகுமுன்பும் கூட, வேண்டாம் நிறுத்தி விடலாம் என்று திடமாகச் சொன்னாள். அப்போதும் நாளைக்குக் கல்யாணம் இன்று போய்

இப்படிச் சொல்கிறாயே என்றார்கள் குற்றம்சாட்டும் பாவனையில். பின், அணைத்துத் தலை வருடி பயப்படாதே. இந்தப் பூமியில் மனிதர்கள் இன்னும் அழிந்து போய்விடவில்லை என ஆறுதல் சொன்னார்கள்.

தொலைவுகளில் வசிக்கும் அவனும் அவன் வழி மனிதர்களும் கல்யாண ஆயத்தங்களின் இலகு கருதி அவளது வீட்டில் தங்கியிருந்ததால் அவளால் தன் குரலை உரக்க ஒலிக்க முடியாது போயிற்று. அது அவனையோ அவன் சார்ந்தவர்களையோ காயப்படுத்தி விடும் என்று பயந்தாள்.

சரியாகச் சொல்வதானால் கல்யாணம் என்ற வார்த்தைக்கப்பால் அவள் அவனையும் அவன் நேசித்தவர்களையும் நேசித்தாள். இந்த மறுப்பு என்ற விடயத்தில் யாரையும் காயப்படுத்துவதோ குற்றம் சுமத்துவதோ அவளது நோக்கமல்ல. சந்தோசமானது என எண்ணிச் செய்யப்படும் ஒரு விடயம் இருக்கும் நிம்மதியையும் அமைதியையுமே கூடப் பறித்து விடுமோ என்ற பயம் தான் அதிகமாகத் தலைதூக்கி அவளை ஆட்டிக்கொண்டிருந்தது.

ஒரு நிகழ்வைத் தடுப்பதற்கு ஒரு நாட்பொழுது அவகாசமல்ல, அது நிகழ்வதற்கு முன்னான ஒரு நாழிகைப் பொழுது அவகாசமே கூடப் போதும். எனினும் அவள் தடுப்பதா ஏற்பதா என்ற குழப்பங்களிலேயே சிக்கித் தவித்துக் கொண்டிருந்தாள். அந்தத் தவிப்பு, மனதில் எங்கோ ஒரு முலையில் ஒரு துணை மீதான ஏக்கம் தனக்கும் இருக்கிறதா எனச் சந்தேகிக்க வைத்தது. இருந்தால் தப்பா என்ற கேள்வியும், தப்பாகிவிடும் என்ற பயமும் கூடவே எழுந்தன.

அவர்கள் வாழ்க்கையில் அக்கறையும், அவர்கள் மீது களங்கமற்ற அன்பும் கொண்ட முக்கியமான சிலரினால் முன்னெடுக்கப்பட்ட கல்யாணம். இறுதி நேரத்தில் போய் இதை நிறுத்துவதால் அவர்களை நோக்கிய நேரும். அனைவரையும் இல்லையானாலும் சிலரை நிரந்தரமாகவே இழக்கக் கூடும். அவர்களுடன் அவனையும், ஓரளவாவது எப்போதாவது மனம்விட்டுப் பேசிக்கொள்ளக் கிடைத்த அவனது நட்பையும் கூட. அதன் பின்னால் ஏற்படப் போகும் பெரும் வெற்றிடமும் தனிமையும் பயமுறுத்தியது.

பேசிக்கொள்ளக் கிடைத்த அவனது நட்பையும் கூட. அதன் பின்னால் ஏற்படப் போகும் பெரும் வெற்றிடமும் தனிமையும் பயமுறுத்தியது.

ஏன் இப்படியொன்றை ஆரம்பித்தார்கள். அப்படியே விட்டிருந்தால் இலைமீது உருளும் பனித்துளி போல எப்போதாவது ஒரு நலம் விசாரிப்புடன் அது பாட்டுக்குத் தொடர்ந்திருக்குமே. இப்படி இக்கட்டில் கொண்டுவந்து விட்டிருக்காதே என்று தோன்றியது

அது நிகழாது விட்டால் இப்போதிருக்கும் நெருக்கம் தன்னவர்களுக்குத் தன் மீது இருக்குமா? இருந்தாலும் ஆதங்கமாகவும் சலிப்பாகவும் ஒரு குற்றச்சாட்டுப் போல அவளது இந்த மறுப்பை ஏதோ ஒரு கட்டத்தில் அவர்கள் சுட்டவும் கூடும். அந்தச் சுட்டுதலை, ஆதங்கத்தை சற்றுத் தூரமான அக விலகலையெல்லாம் தன்னால் தாங்க முடியுமா என எண்ணிப் பார்த்தாள். பயமாக இருந்தது.

அப்படியோர் விலகல் ஏற்படுமாயின் இவ்வளவு காலம் வாழ்ந்த வாழ்வுக்கு அர்த்தமே இல்லாது போய் விடும். அதை விட இறந்து விடலாம் என்று தோன்றியது. எல்லாவற்றையும் விட கல்யாணம் என்ற வார்த்தையே மிகுந்த பயம் தந்தது.

கல்யாணப்பேச்சு ஆரம்பித்த காலத்தில், எப்போதாவது தொலைபேசும் ஒரு நட்பாக இப்போது போலவே அவனுடன் இருந்து விடுகிறேனே என எத்தனை முறை அவர்களிடம் சொல்லிப் பார்த்திருப்பாள். தொலைபேசுவதும் துணைவருவதும் ஒன்றாகுமா என நியாயங்களை அடுக்கினார்கள்.

சந்ததி இடைவெளிகள் வாழ்வின் மீதான நியதிகள் மீது, நியாயப்படுத்தல்களுடான மாறுபட்ட உறுதியான பார்வைகளைக் கொண்டிருந்தன. அவர்களின் நியாயங்களின் முன்னால் அவள் ஓர் கைதியைப் போல நின்றுருந்தாள்.

நீண்ட மௌனத்தின் பின் வார்த்தைகளை விழுங்கி விழுங்கி ஈனஸ்வரத்தில் உங்களுக்கு நான் பாரமாக இருந்து விடுவேன் எனப் பயப்படுகிறீர்களா? என்றாள் வறண்டு போன குரலில்.

அதிர்வும் கோபமுமாய் நிமிர்ந்தவர்கள் உடைந்து போன குரலில், இவ்வளவு தான் நாங்கள் பற்றிய உன் புரிதலா? என குற்றச்சாட்டில் முடித்தார்கள்.

என் இருப்பு உங்களை அலைக்களிக்கக் கூடும்ல்லவா. குறைந்தளவில் மனதையேனும்.

ஏன் அப்படி நினைக்கிறாய்?

அப்படி நினைப்பதில் தவறில்லையே . யதார்த்தம் அது தானே. என் தனிமை உங்கள் நாளாந்த மனநிலையைப் பாதிக்கக் கூடுமெனில் , தனிமை என்னை அழுத்தும் காலத்தில் நான் எங்கேயாவது ஒரு காப்பகத்தில்... கண்காணிப்புடன். சொல்லி முடிப்பதற்குள் போதும் என வெடித்தார்கள்.

வாழ்வு முழுமையும் ஏதோ ஒரு கூட்டுக்குள் உன்னைச் சிறைப்படுத்திக் கொள்வது என்பது யார் யாரோ செய்த தவறுக்கு உனக்கு நீயே

அவர்கள் வாழ்க்கையில் அக்கறையும், அவர்கள் மீது களங்கமற்ற அன்பும் கொண்ட முக்கியமான சிலரினால் முன்னெடுக்கப்பட்ட கல்யாணம். இறுதி நேரத்தில் போய் இதை நிறுத்துவதால் அவர்களை நோக்கிய நேரும். அனைவரையும் இல்லையானாலும் சிலரை நிரந்தரமாகவே இழக்கக் கூடும்.

அவர்களுடன் அவனையும், ஓரளவாவது எப்போதாவது மனம்விட்டுப் பேசிக்கொள்ளக் கிடைத்த அவனது நட்பையும் கூட. அதன் பின்னால் ஏற்படப் போகும் பெரும் வெற்றிடமும் தனிமையும் பயமுறுத்தியது.

வரிந்து கொள்ளும் தண்டனையா. அல்லது வெளிநாட்டு வாழ்க்கையில் கற்றுக் கொள்ள எவ்வளவோ நல்ல விடயங்கள், முக்கியமாக உன் சுய இருத்தலுக்கும் விருப்புகளுக்குமான உரிமை எல்லாமிருக்க நீ கற்றுக் கொண்டது காப்பகம் தேடிப் போவது தானா? எனச் சீறினார்கள்.

அவளைப் பொறுத்தவரை, இந்தப் பூமியில் அவளின் இருத்தல் அவசியமானது எனத் தீர்மானித்து, திட்டமிட்டு வைத்திருந்த விடயங்களை நிறைவேற்றியாகி விட்டது. இனி இங்கு தரித்திருப்பதற்கான அவசியமேதும் பெரிதாக இல்லை என எண்ணினாள். தன் இருப்பு அவசியமற்ற ஒரு பாரமாக அவர்களை அழுத்தக் கூடும். பாசத்தின் காரணமாக அவர்கள் அதைச் சுமக்கவும் கூடும், அதற்கு முன் விடைபெற்றேகி விட வேண்டும் என விரும்பினாள். அதற்காகவே காத்திருக்கவும் தொடங்கியிருந்தாள்.

அதற்கான தயார்ப்படுத்தல் போலவே பொதுவுலகில் எப்போதும் தாமரையிலைத் தண்ணீர் போல தன்னை மாற்றிக் கொள்ளத் தொடங்கியிருந்தாள்

அவள் எதிர்பாராத நேரத்தில் , நினைத்துப் பார்த்தேயிராத புதிதாக ஒன்றைத் தொடங்க வைக்கும் பிடிவாதத்தில் நின்றார்கள் அவர்கள்.

கல்யாணமும் ஒரு விதச் சிறை தானே. அனேகமாக அதுவொரு தண்டனையும்.. விரும்பிய நேரத்தில் ஜன்னல் வழியாகவேனும் வானத்தைக் கூடப் பார்க்க முடியாத, பைத்தியக்காரியைப் போல எனினும் தனியாகவேனும் சிரிக்க முடியாத, பதட்டமற்று நிம்மதியாகத் தூங்க முடியாத, வார்த்தைகளையும், முளையையும், மனிதர்களையும் அதுவரை தான் என்று அடையாளப்படுத்தப்பட்ட வாழ்வின் ஆன்மாவையுமே தொலைக்க நிர்ப்பந்தப்படுத்தும் சிறை. என்னைப் பொறுத்தவரை உடலைப் பிழிந்து இயந்திரமாக நிர்ப்பந்திக்கும் சிறை அது. எனக்கிப்போது வாழ்ந்தாக வேண்டிய நிர்ப்பந்தங்கள் என்று கூட எதுமில்லை. பிறகெதற்கு.....

“பார்த்தோமே. புகுந்து கொள்வதற்கு ஆயத்தமாய் நீ பொந்து தயாரித்துக் கொண்டிருக்கும் லாவகத்தை. போதும் உடைத்து விட்டு வெளியே வா. உடை என்று நாங்கள் கூறுவது, உன் தனிப்பட்ட மற்றும் சமூகம் மீதான பயங்களை.” என்றதோடு அவர்கள் நிறுத்திக் கொள்ளவில்லை

அந்தப் பேச்சு தான் கல்யாணப் படலத்தைத் தீவிரப்படுத்தவும் துரிதப்படுத்தவும் காரணமானது. செய்கிறாயா என்பதிலிருந்து முன்னேறி செய் என்ற இடத்தில் கொண்டுவந்து நிறுத்தினார்கள்..

“அப்படி உனக்குப் பயிற்றுவிக்கப் பட்டது. வெளியே வா பதட்டங்களற்று, இறுக்கம் நெகிழ்த்தி, ஆழமாகச் சுவாசித்துப் பார். அவசரமாக விடைபெற்றுச் செல்லத் துடிக்கும் படி இந்த வாழ்வொன்றும் அத்தனை கனமில்லை என்பதை உணர்வாய். வாழ்வந்த பூமியை சபித்து விட்டும் சலித்துக் கொண்டும் செல்வது மகா பாவம்”

“சரி. அதைத் தனியாகச் செய்து கொள்கிறேனே.”

“பார்த்தோமே. புகுந்து கொள்வதற்கு ஆயத்தமாய் நீ பொந்து தயாரித்துக் கொண்டிருக்கும் லாவகத்தை. போதும் உடைத்து விட்டு வெளியே வா. உடை என்று நாங்கள் கூறுவது, உன் தனிப்பட்ட மற்றும் சமூகம் மீதான பயங்களை.” என்றதோடு அவர்கள் நிறுத்திக் கொள்ளவில்லை

அந்தப் பேச்சு தான் கல்யாணப் படலத்தைத் தீவிரப்படுத்தவும் துரிதப்படுத்தவும் காரணமானது. செய்கிறாயா என்பதிலிருந்து முன்னேறி செய் என்ற இடத்தில் கொண்டுவந்து நிறுத்தினார்கள்..

இன்னும் முற்றாக விடிந்திருக்கவில்லை. ஜன்னலூடாகத் தெரிந்த அப்பிள் மரத்தில் வெளிவரத் தொடங்கியிருந்த பிஞ்சுகள் இளம் பச்சையும் சிவப்பும் கலந்து மேலே சாம்பல் பூத்துத் தெரிந்தன. அவளது நேசத்துக்குரிய சிவப்பு மஞ்சள் துல்பேயும் வெண்ணிற லில்லிகளும் மலர்ந்து நின்று மணந்து பார் என தலையசைத்தன.

யாரும் இன்னும் எழுந்திருக்கவில்லை. வீட்டில் குழந்தைகளும் இருந்ததால் அரவங்கேட்டு எழுந்து கத்தி அனைவரையும் எழுப்பி விடக் கூடும் என்ற பயத்தில் மீண்டும் கட்டிலில் சாய்ந்தாள். கண்களை முடினாள் .

கல்யாணம் பற்றி, இணை பிரியாத காதலுடன் கடைசி வரையுமான ஒரு வாழ்வு பற்றி, எத்தனை விதமான கனவுகளை அவள் ஒரு காலத்தில் கொண்டிருந்தாள். அத்தனையும் அடித்துச் செல்லப்பட்டு கல்யாணம் என்ற சொல்லே அவளைச் சுருட்டிப் போட்ட பின் இப்போது மீண்டும் அதே பேச்சு.

அவள் வாழும் கூட்டுக்குள் இன்னொருவரும் கூடியறையும் வாழ்வு என எண்ணிய மாத்திரத்தில் மார்பிலேறி பதார் பதார் என மிதிப்பதைப் போல மாடிப்படிகள் அதிர நடக்கும் ஆணவப் பாதங்களின் சத்தம் நெஞ்சதிர வைத்தது. முச்சு வாங்கியது அவளுக்கு. முகத்திலறைவது போல படர் படர் என கதவுகள் அறைந்து சாத்தும் ஒலியில் வீடும் உடலும் ஒன்று சேர நடுங்கின. பட்டென படுக்கையை விட்டு எழுந்தாள். ஓடிக் களைத்தது போல மார்புக்கூட்டுக்குள் அதிர்ந்து கொண்டிருந்தது

ஒரு கல்யாணம் எதைத் தரும்?

கலந்துரையாடல்களே இல்லாத தீர்மானமாக்கப்பட்ட சட்டங்களை, ஆணவம் உமிழ்ந்து துப்பும் அவமதிப்புகளை, உள்ளாடைக்கும் காரணம் சொல்லிக் கையேந்தும் பிச்சையிலும் கேவலமான தன்மான

அவமதிப்புக்களை, அனுமதியின்றி எடுத்தாளப்படும் உடல் உரிமையை, அனுமதித்தாக வேண்டிய கட்டாயத்தை, ஓய்வற்று வேண்டுமென்றே உறிஞ்சப்படும் உடலுழைப்பை வார்த்தைகளை ஊமையாக்கி விடும் ஓய்வற்ற பொய்களை, ஓமகுண்டத்தின் சத்திய வார்த்தைகளை தணலில் போடும் பச்சைத் துரோகங்களை..... அவை தரும் தீரா நோய்மைகளை

“ஐயோ” என்று மார்பைக் கைகளால் அழுத்தியபடி துடித்துப்போய் எழுந்தாள்.

உடல் நடுங்கத் தொடங்கியது

“போதும் வேண்டாம். முடியாது. சொல்லி விட வேண்டும்”. முச்சு வாங்கியது. கட்டிலருகே இருந்த இரவு விளக்கு வைக்கும் சிறிய மேசையிலிருந்த தண்ணீர் ப்போத்தலை எடுத்தாள். கிளாசில் வார்க்கமுடியாமல் கைகள் நடுங்கிக் கொண்டிருந்தன. திறந்து அப்படியே வாயில் சரித்தாள். கை நடுங்கி கடவாயில் வடிந்தது நீர் .ஆசுவாசப்பட முடியவில்லை.

அதற்குள்,

“எழுந்து விட்டாயா? இனிய காலை வணக்கம்” என்று சொல்லிக் கொண்டு உள்ளே நுழைந்தவர்கள், புதிய ஆரம்பத்துக்கு வாழ்த்துச் சொல்லி முத்தமிட்டார்கள். வார்த்தைகள் முர்ச்சையாக விகித்து நின்றாள்.

பதிவுத் திருமணச் செயலகத்துக்குச் செல்லும். வசதி கருதி வீட்டின் இன்னொரு அறையில் அன்று அவனைத் தங்க வைத்திருந்தார்கள். சரியாகச் சொல்வதானால் அவள் தவிர மற்ற அனைவருமே வெவ்வேறு தொலைவுகளிலிருந்து வந்தவர்கள் தான். அந்தத் தொலைவுகள் தான் இந்தக் கல்யாணத்தின் மூலவேராக இருந்தன.

அவருடன் பேசிவிட்டு வெளியேறி ஹாலில் அவனுக்கும் வாழ்த்துச் சொல்லும் சத்தம் கேட்டது. வாழ்த்தை ஏற்றுக்கொள்ளும் அவனது குரலிலிருந்த உற்சாகத்தை அவதானித்தாள்.

தன் இரு தொடைகளிலும் இரு குழந்தைகளை வைத்து விளையாட்டுக் காட்டிக் கொண்டு தனியாக இருந்தவன் அவள் உள்ளே வந்ததும் நிமிர்ந்து முகம் பார்த்து காலை வணக்கம் சொல்லிப் புன்னகைத்தான். ஒரே வீட்டுக்குள் ஒரு ஆணின் முகம் பார்த்துப் பூக்கும் புன்னகையும் காலை வணக்கமும் கூட அவளைப் பொறுத்தவரை முதல் அனுபவம் என எண்ணிக் கொண்டாள். தாமதிக்காமல் நேரடியாகவே “பயமில்லையா?” என்றாள்

அவன் புருவத்தைக் சுருக்கி “எது?” என்றான்

எப்படி முடிகிறது. என்னைப்போன்ற பயங்கள் ஏதும் இவனுக்குள் இல்லையா என்று யோசனை வந்தது.

இதுவரை அவர்கள் மேம்போக்கான நட்போடு உரையாடிக் கொண்ட நாட்களில், சொந்த வாழ்வுக்குள் ஏற்பட்ட பிணக்குகள் பற்றி மறந்தும் விசாரித்து விடாத கவனத்தோடேயே உரையாடியிருக்கிறாள். அந்தளவில் தமக்கிடையே மனம் நெருங்கிவராத ஒரு இடைவெளியை வைத்திருப்பதாக நம்பினாள். எனினும் இப்போது அவனது கடந்த காலம் பற்றி இல்லையாயினும் அது அவனது மனதில் ஏற்படுத்தியிருக்கும் பாதிப்புகள் பற்றி விசாரிக்க வேண்டும் அது அவசியம் என நினைத்தாள்

அதிலேயே அவளின் பயத்தின் துளியளவான பதிலேனும் தங்கியிருக்கக் கூடும் எனவும், ஒரு புள்ளியளவேனும் அவனுக்கும் இதே படபடப்பு இருக்குமானால் அதுவே போதும் இதை நிறுத்திவிடலாம். இரண்டு கைகளும் சேரத் தயங்கும் போது அங்கே தாள

ஓசையை எதிர்பார்க்கவே முடியாது. மனதை நெகிழ்த்தாது விட்டால் அப்படியேயார் உறவு தேவையேயில்லை எனத் திடமாக நம்பினாள்.

வெளியே வந்தாள்.

தன் இரு தொடைகளிலும் இரு குழந்தைகளை வைத்து விளையாட்டுக் காட்டிக் கொண்டு தனியாக இருந்தவன் அவள் உள்ளே வந்ததும் நிமிர்ந்து முகம் பார்த்து காலை வணக்கம் சொல்லிப் புன்னகைத்தான். ஒரே வீட்டுக்குள் ஒரு ஆணின் முகம் பார்த்துப் பூக்கும் புன்னகையும் காலை வணக்கமும் கூட அவளைப் பொறுத்தவரை முதல் அனுபவம் என எண்ணிக் கொண்டாள். தாமதிக்காமல் நேரடியாகவே “பயமில்லையா?” என்றாள்

அவன் புருவத்தைக் சுருக்கி “எது?” என்றான்

“இது தான். இந்த ஏற்பாடு.... இருக்கும் அமைதியும் நிம்மதியும் கூட விடைபெற்று விடக் கூடும் என்ற பயமில்லையா ?” என்றாள்

கண்ணுக்கு நேரே பார்த்துப் புன்னகைத்தான்.

“இல்லை.”

“எப்படி?”

“எல்லா மனிதர்களும் ஒரேமாதிரி இருப்பார்கள் என ஏன் எண்ண வேண்டும். அத்துடன் ஒரு கசப்பான அனுபவம் என்பது அடுத்த படிக்கான பாடம்.”

“அடுத்த படியும் பாடமாக அமைந்து விடுமோ என்ற பயம் வரவில்லையா?”

“இல்லை. தேர்ந்தெடுக்கப் போதிய அனுபவம் இருக்கிறது இப்போது. ஒரு உடைவுக்குப் பின்னான உளவொடுங்கலுக்குப் பின், மீண்டுமொரு முறை தனிமைக்குள்ளிருந்து வெளியேறி மனம் நெருங்கி ஏற்கும் ஒருவருடன் வாழ வாய்ப்புக் கிடைப்பது, பெரிய விடயம்”.

“அப்போ ஏன் இதுவரை இந்த முடிவை எடுக்காமல் காலம் தாழ்த்தினீர்கள்?”
“அறியாத ஒருவருடன் இன்னொரு முறை வாழ்வைப் பிணைத்துக்கொண்டு அல்லாடும் தைரியம் எனக்கு இருக்கவில்லை. அத்துடன்...”
என்று ,சற்று நேரம் தலை கவிழ்ந்து பேசாதிருந்தான்.

பின், “ஏழு வருட காலம் என் மனதிலேற்பட்ட அதிர்வுகளிலிருந்து என்னைச் சமனப் படுத்த எனக்கு முன்று மடங்கு கால அவகாசம் தேவைப்பட்டது.”

அவள் நெற்றி சுருங்க அவனைப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தாள்.

“எனக்கெனச் சில கடமைகள் இருந்தன. என்னை விடுத்து அவைகளுக்கு முன்னுரிமை கொடுப்பது முக்கியம் என்றும் தோன்றியது.”

“இப்போதும் அவர்கள் உங்களுக்கு முக்கியம் தானே.”

புன்னகைத்தான்.

“எப்போதும். ஆனால் சுமக்க வேண்டிய நிலையில் நானில்லை இப்போது. அவர்களே என் தோள்களிலிருந்து இறங்கிக்கொண்டு உன் வாழ்க்கையைப் பார் என வற்புறுத்தத் தொடக்கி விட்டார்கள்.”

“அவர்கள் வற்புறுத்தியதால் தானா?”

“எனக்கே கொஞ்சக்காலமாகத் தோன்றிக் கொண்டு தான் இருந்தது. இணைந்து செல்ல முடியாத வாழ்வில் இணைந்து கொண்டதற்காக, காலம் முழுவதும் எதற்காக எனக்கு நானே தண்டனை கொடுத்துக் கொண்டு தனித்திருக்க வேண்டும் என்று. என் வாழ்வில் நான் வாழ்ந்திருக்க வேண்டிய மிக முக்கியமான பருவத்து நீண்ட வருடங்களை தனிமைக்குத் தின்னக் கொடுத்து என்னைத் தண்டித்துக் கொண்டு விட்டேன்.”

“ம்”.

“வாழ்விலிருந்து

தூக்கி

வீசப்பட்டவர்களின் அடையாளங்களில் ஒன்று அவர்களுக்கு அதன் பின் அதிகமாக நண்பர்களோ, சொல்லும் படியான உறவுகளோ இருப்பதில்லை., வாழ்வு சதிராடிய காலத்திலேயே அவர்கள் ஒவ்வொருவராகத் தம் முகத்தை வெளிக்காட்டிக் கொண்டு வெளியேறியிருப்பார்கள். அல்லது இவர்கள் ஒதுங்கி அனைத்திலுமிருந்து விலகி ஒரு தீவு போல் ஆகி விடுகிறார்கள். அந்த நிலையில் தான் நான் இப்போது இருக்கிறேன்”.

அவளது மார்புக்கூட்டுக்குள்ளிருந்து ஆழமாய் வெளியேறிய முச்சு அவனது சுவாசம் வரை நீண்டது .

“பேச்சுத் துணைக்குக் கூட யாருமற்றுத் தனித்துப் போவது கொடுமை. என்னால் மேலும் அதைத் தாங்க முடியவில்லை. உண்மை சொல்வதானால் தனிமை எப்போதும் சாவுப் பயத்தையும் , மரண விருப்பையும் கொண்டிருக்கும்.”

அவள் கண்கள் அவனை சிநேகத்துடன் பார்த்தன .

“எதிர்பார்ப்புகள் ஏதுவுமின்றி, நம் மீது அக்கறையும் சிநேகமும் , புரிதலும் கொண்ட ஒருவர் மீது இயல்பாகவே எமக்கு அக்கறையும் நம்பிக்கையும் தோன்றுமாயின் வாழ்வின் பயணத்துக்கு ஏற்ற துணை அவர்கள் தான் என்பதை வாழ்வின் அனுபவங்களும் அவைகளைக் கூட்டிக் கழித்து நான் போட்ட சமன்பாடுகளும் புரியவைத்திருக்கின்றன.”

அவள் சுவரில் சாய்ந்து சிலை போல நின்றிருந்தாள்

“உங்களிடம் வெளிப்படுத்த விரும்பினேன். ஆனால் இருக்கும் நட்பும் அறுந்து விடுமோ என்ற தயக்கம்”.

அவள் அவனது முகத்தை ஊடுருவினாள்

”இதே முடிவை இன்னும் சற்று முன்னே, அதாவது நீங்கள் முன்னுரிமை கொடுத்த விடயங்கள் நிறைவேறியவுடன் ஏன் எடுக்கும் எண்ணம் வரவில்லை. பயம் தானே?”

“இல்லை. யாரும் தூண்டவில்லை”.

“அது மட்டும் தானா?”

அவன் புன்னகைத்தான்.
“உங்களை, உங்களின் இந்த நிமிடத்து மனநிலை உட்பட நான் புரிந்து வைத்திருக்கிறேன், உங்களை நீங்கள் புரிந்ததை விட இன்னும் அதிகமாக. நண்பனைப் பார்த்துப் பயப்படும் அளவுக்குக் கோழையில்லை என்பது தெரியும். ஆனால் நான் உட்பட ஏனையவர்கள் மனங்கள் காயப்படுமோ என்பதால் மட்டும் சம்மதித்து விட்டு, உள்ளே இது உங்களை இன்னும் அலைக்கழிக்குமானால் தயங்காமல் நிறுத்தி விடுங்கள். உங்களைப் பதட்டப்படுத்திப் பார்க்க நான் ஒரு போதும் விரும்பியதில்லை. அது என்னைக் குற்றவுணர்வுக்குள் தள்ளும்.”

அதற்கு மேல் எதுவும் பேசாமல் வெளியே வந்தாள். அவனின் கைகளில் இருந்து இதுவரை அவனது முகத்தைக் கிள்ளி, முக்கைக் குடைந்து கன்னத்தை தம் இரண்டு பற்களால் கவ்வி விளையாடிக் கொண்டிருந்த குழந்தைகளில் ஒன்று அவளிடம் எட்டித் தாவினது. கைநீட்டி வாங்கப் போக மற்றதும் கண்சிமிட்டிப் புன்னகைத்தது. ஒன்றில் அவன் ஜாடையும் மற்றையதில் தன் ஜாடையும் தெரிவது போல உணர்ந்தாள். இரண்டையும் சேர்த்து இரு கைகளிலும் அள்ளிக்கொண்டு வெளியே வந்தாள்.

பின் ஏதோ நினைத்துக் கொண்டது போல மீண்டும் உள்ளே போனாள்

“கல்யாணம் என்ற ஒரு சடங்கு தேவை தானா?”

“சடங்குகள் எதுவும் ஆயத்தம் செய்யவில்லையே. வெறும் சட்டப்படியான ஆவணப்படுத்தல் அவ்வளவு தான்.”

“அது கூட எதற்கு. இறுகக் கட்டி வைக்கும் சடங்கு தானே?” என்றாள்.

கூடவே “அதே சட்டத்தால் கட்டியதை அவிழ்க்கவும் முடியும் போது எதற்காக?” என்றாள் முகம் கன்ற.

“அவன் கைகளை மார்புக்குக் குறுக்கே கட்டிக் கொண்டு ஆழமாய் முச்சு விட்டான். நமக்குப் பிடிக்கிறதோ நம்பிக்கையிருக்கிறதோ இல்லையோ நாட்டின் பிரஜை என்ற ரீதியில் சில சட்டதிட்டங்களை ஏற்று நடக்கவேண்டியிருக்கிறது. அது தான் உரிமையையும் உறுதிப்படுத்துகிறது. அதனால் தான் வேறில்லை. அத்துடன் நம்மைச் சார்ந்தவர்கள் ஒரு உறவு முறைக்குள் நெருங்குவதற்கு இந்த வழிமுறை தேவை என்று படுகிறது”.

அவள் பதிலின்றி வெளியே வந்தாள். குழந்தைகள் இரண்டும் அவளது இரு கண்ணங்களையும் கிள்ளி இழுத்து கௌவி ஈரமாக்கிக் கொண்டிருந்தன .

எல்லாமும் என்றோ முடிவுசெய்யப்பட்டது போலவே அவள் அனுமதியின்றி நிகழ்ந்து கொண்டிருந்தன . அவளது பதட்டத்தின் தொனி வெளிப்படுத்த முடியாமல் உள்ளே அமுக்கிக் கிடந்தது. அவளைப் போலல்லாது அவன் அவர்களுடன் உற்சாகமாகப் பேசிச் சிரிக்கும் ஒலி கேட்டது.

சூடு பட்டவர்கள் நெருப்பைக் காணவே தயங்குவார்கள். அவளைப் போல. இத்தனை இயல்பாக இருப்பதெனில் வாழ்வின் காயங்கள் பற்றிய கொடிய அனுபவமேதும் அறியாதவனா அவன். குழப்பமாக இருந்தது. காயத்தின் வலி அறியாதவன் எனில் தப்பானவனாக இருப்பானோ, காயப்படுத்தியவனே இவனாகவும் இருக்கக் கூடுமோ என்று தோன்றிற்று. எனினும் எதுவும் பேச முடியாமல் சம்பவங்கள் அவை பாட்டுக்கு அவர்களை நகர்த்திக் கொண்டிருந்தன. வாழ்வோடு, எதனோடும் போராட, மனதுக்கும் உடலுக்கும் இனித் தென்பில்லை என்று தோன்றியது. அவளுக்கு

இறுதியில் அவள் பயந்து கொண்டிருந்த அது நிகழ்ந்து முடிந்தது. கையெழுத்திட்ட அலுவலர்கள் முன்னால் கணையாழிகள் மாற்றிக் கொள்ளும் போது, சங்கோஜமாக உணர்ந்தாள். விழிகளை நிமிர்த்தி அவனைப் பார்த்தாள். கனிந்த பார்வையும் புன்னகையுமாக அவளது கண் பார்த்துக் கொண்டே மென்மையாக

மோதிரம் அணிவித்தான். ஆண்மையின் இந்த மென்மையும், நிதானமும் கனிந்த புன்னகையும் கூட அவளுக்குப் புதிதாக இருந்தன.

அவள் தான் பதட்டம் தீராமல் ஒதுங்கி பதறிக் கொண்டிருந்தாள் எனினும் மற்றையவர்கள் நாள் முழுதும் மிகவும் மகிழ்ச்சி கொண்டாடினார்கள்.

அவன் அவர்களின் குதூகலத்தை இணைந்து கொண்டாடிக்கொண்டு பார்வையை அவள் பின்னே அனுப்பிக் கொண்டிருந்தான். விலகி விலகிச் சென்ற அவளை இழுத்து வந்து தங்கள் குதூகலத்தோடு இணைத்தார்கள்.

இரவு, இத்தனை. வருடங்கள் அவளும், அவளின் வாசனையும், எண்ணங்களும், கனவுகளும், கண்ணீரும் மட்டுமே நிறைந்திருந்த, அறையில் இன்று புதிதாய் இன்னுமோர் வாசனை. ஆண் வாசனை அவளுக்குச் சற்றுச் சங்கடமாக இருந்தது. வெட்க நாணம் என்ற போலிகள் ஏதும் இல்லாத போதும் அவசியமான ஒன்றிரண்டு வார்த்தைகள் தவிர வேறேதும் பேசத் தோன்றவில்லை.

‘Good night!’ சொல்லிப் படுத்துக் கொண்டார்கள். அவள் படுக்கைக் கரைக்கு முகம் காட்டி ஒருக்களித்துக் கிடந்தாள். மனதில் இன்னும் பதட்டம் தீராமல் கிடந்தது.

கண்ணயர்ந்த போது, இரவின் கரிய இருளுக்குள் அவளது முதுகை, மிகத் தீவிரமும் கொடூரமுமான, வெறிகொண்ட ஓநாய்ப் பார்வை குறிவைத்துத் துளைப்பது போல உணர்ந்தாள். அது எந்த நேரத்திலும் பாய்ந்து தன் முன்னங்கால்கள் இரண்டாலும் அவளது கழுத்தை அமுக்கலாம் போல மனம் பதற பட்டென எழுந்தாள்.

தன்னிச்சையாக மார்பைக் கைகளால் அழுத்தி, திரும்பி அவனைப் பார்த்தாள். அவன் இரவு விளக்கைப் போட்டு மிக இயல்பாக “என்னாச்சு?” என்றான். அவள் அவனது கண்களைப் பார்த்தாள். காலையில் கண்ட அதே கனிவு அவனது கண்களில் மறையாமலிருந்தது.

இரவு, இத்தனை. வருடங்கள் அவளும், அவளின் வாசனையும், எண்ணங்களும், கனவுகளும், கண்ணீரும் மட்டுமே நிறைந்திருந்த, அறையில் இன்று புதிதாய் இன்னுமோர் வாசனை. ஆண் வாசனை அவளுக்குச் சற்றுச் சங்கடமாக இருந்தது.

‘Good night!’

சொல்லிப் படுத்துக் கொண்டார்கள்.

முச்சுவாங்கியது அவளுக்கு.

எழுந்தான். நடுங்கிக் கொண்டிருந்த அவளது விரல்களை மெல்லப் புற்றி “நீண்ட வருடங்கள் தனியாக நீங்கள் இருந்த அறை. இப்போது நான் இதற்குள் இருப்பது கொம்பட்டிலாக இல்லையா?” என்றான் இதமாக.

“அப்படியில்லை.” ஆழமான முச்சுகள் வெளிவந்தன.

அவன் அவளது முகத்தைப் பார்த்தவாறே கைகளைத் தனது கரங்களுக்குள் மெதுவாகப் பொத்தி அழுத்தி, “இந்த வாழ்வு பற்றிப் பயப்படாதே. நீ பதறாமலாவது நான் கொடியவனல்ல உனக்கே தெரியும்.” என்றான் இதமாக.

“இயல்பு மனநிலையைக் குழப்பும் எந்த அனுபவங்களும் உங்களுக்கு நேரவில்லை என நினைக்கிறேன்.” என்றாள் குரல் கமற.

“இருக்கின்றன. இன்றைய நாளில் அவை அதிகமாக நினைவுக்கு வருகின்றன. அவமானம் உமிழ்ந்து துப்பிய ஒவ்வொரு வார்த்தையும் இப்போதும் தடுமாற வைக்கின்றன. என் ஆண்மை குறித்து அம்பலத்தில் வைக்கப்பட்ட, மனம் கூசும் விமர்சனங்கள், என்னை மனிதனல்ல என்றே உணர வைத்த நாய்க்குச் சமமான வார்த்தைகள் இப்போதும் என்னை நடுங்க வைப்பன. இப்போதும் பாத்திரங்கள் தவறி விழுந்து உடையும் சத்தம் கேட்கும் போதெல்லாம் அந்தக் களேபரங்களின் நினைவுகள் என்னைப் பதற வைக்கின்றன.

அந்தக் கொடுமையான காலத்தின் போது வீட்டுக்கு வரவே பதட்டமாக இருக்கும். அதிக நேரங்களை வேலையிடத்திலேயே கழிப்பேன். நான் முற்றாகத் தொலைந்து போவதற்குள் இதிலிருந்து வெளிவந்து விட வேண்டும் எனத் தவித்துக் கொண்டே மெல்ல மெல்லப் புறிபோய் நானே இல்லாமல் ஆகிப்போன என்னை என்னால் இப்போதும் நினைத்துப் பார்க்காமல் இருக்க முடியவில்லை. ஆனால் அதிலேயே நின்றுவிட்டால் வாழ்க்கை மேலே நகர முடியாது.”

“ஆனால்... எதற்காக ...”

“சரியாகச் சொல்வதானால் அந்த வாழ்க்கை ஏன் அத்தனை சித்திரவதைக்கு உள்ளாக்கப் பட்டது என்பது எனக்குத் தெரியாது. யாரையும் குற்றம் சொல்ல விரும்பவில்லை. ஆனால் சுயநலமாகவும் பொய்யாகவும் பகட்டாகவும் வாழ எனக்குத் தெரியவில்லை. என்பது மட்டும் பின்னால் உணர்ந்தேன்.”

அவள் நெற்றியைச் சுருக்கிப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள்.

”என்னைப் பார்த்துப் பயப்படத் தேவையில்லை என்பதற்கு என்னால் ஒரேயொரு உதாரணத்தை உத்தரவாதமாகத் தரமுடியும். நான் ஒரு சாதாரண வாழ்வுக்குத் தகுதியும் பொறுப்பும் அற்ற, வன்முறையாளன் எனில் சட்டம் என் கைகளில் குழந்தைகளை ஒப்படைத்திருக்காது. ஒப்படைத்த பின்னும் நான் மனிதத்தன்மையோ பொறுப்போ இல்லாதவன் எனில் குழந்தைகள் என்னை விட்டு விலகிச் சென்றிருப்பார்கள். இரண்டும் நடக்கவில்லை. என்பதால் நீ ஓரளவேனும் பயம் தணிந்து கொள்ளலாம்.”

நீளமாய் பெருமூச்செறிந்தாள் .

“நான் ஒரு மனிதரை தனி ஒரு மனிதராக மட்டுமே பார்க்கிறேன். அதன் பிம்பங்களை எவர் மீதும் தேடுவதில்லை. அதனால் கடந்த காலப் பயங்களின் எச்சங்கள் எதுவும்

எனக்கு உன் மீதில்லை. ஆனால் நீ ஒரு வர்க்கத்துக்கே குறிப்பிட்ட ஒரு மனிதனின் குணக் குறியீட்டைக் குடுத்திருக்கிறாய் அது தான் இத்தனை பதட்டம்” என்றான்.

அவளுக்குப் புரிவது போலும் புரியாதது போலும் இருந்தது.

“காலத்துக்கு காயங்களை ஆற்றும் சக்தி உண்டு. ஆறும். ஆற்றுவேன். இப்போது . தூங்கலாமா ?” என்றான். இதமாக .

படுத்துக் கொண்டாள்.

அவன் அவளது அனுமதியுடன் அவளது கையைப் பற்றி மார்போடு வைத்து தன் கையால் பொத்திப் பிடித்தபடி இன்று தான் படுக்கை நிம்மதியாக இருக்கின்றது என்றான்.

அவள் கேள்வியற்று முகம் பார்த்தாள்

“எல்லா இரவுகளும் தனிமை கொல்லும்.”

“.....” .

“சே சே நீ நினைப்பது மாதிரியில்ல. நினைவுகள் கொல்லும். இந்த இரவே தனிமையில் நான் இறந்து போய் விட்டால் நான் இறந்ததைக் கண்டுபிடிக்க எத்தனை நாள் கள் செல்லும். அதற்குள் வெடிப்பேனா புழுப்பேனா என்ற கொடுமையான எண்ணங்கள் தோன்றும். இரவில் நெஞ்சுவலியோ ஸ்ரோக்கோ வந்தால் ஒரு துளி தண்ணிக்கு வழியற்று விழுந்து அலங்கோலமாக இறந்து கிடப்பேனா என்ற பயம் வரும். நடு இரவில் யாருக்காவது தொலைபேச வேண்டும் போல தலை வெடிக்கும் . இப்படிப் பல” .

மென்மையாகப் பார்த்தாள்.

“பிறகெதற்கு” மிகுதி கேட்காமலே புரிந்து கொண்டாள்.

“கூட இருக்கும் போது அதை விடக் கொடுமையாக இருந்தது அதனால்.” பெருமூச்சு விட்டாள்

“நீண்ட காலங்களின் பின் இன்று தான் நிம்மதியாகத் தூங்கப் போகிறேன்” என்றவன். சொன்னது போலவே மெது மெதுவாக ஆழத்துக்குப் போன முச்சுடன் அமைதியாகத் தூங்கத் தொடங்கினான்.

அவளுக்குத் தூக்கம் வரவில்லை.

புரண்டும் படுக்க முடியாமல் நீண்ட நேரத்துக்கு கையை அவனது கைப்பிடிக்குள் கொடுத்து விட்டுக் கிடப்பது சிரமமாகவும் பழக்கமற்றதாகவும் இருந்தது. தலையுயர்த்தி அவனது முகம் பார்த்தாள். அவன் ஆழ்ந்த தூக்கத்திலிருப்பதைப் புரிந்து கொண்டு, அவனது தூக்கம் அசங்கி விடாது மெதுவாகத் தன் கையை விடுவித்து கட்டிலிலிருந்து மெதுவாக இறங்கினாள் .

நினைவுகளோடு போராடும் இரவுகளில் அடைக்கலம் கொடுக்கும் ஜன்னல் கரைக்கு வந்தாள். திரைச்சேலை விலக்கி வானம் பார்த்தாள். விடிவதற்கு முன்னான கரிய இருளில் உறங்கிக் கிடந்தது வானம். மனம் எதிலும் திடப்பட மறுத்துப் புதறிக் கொண்டிருந்தது. எவ்வளவு நேரம் நின்றுருப்பாளோ தெரியவில்லை. நினைவுகளின் சலிப்பில் உடல் குலங்கிற்று.

தோளில் மெதுவாக அவனது கரம் பதிந்த உணர்வில் திடுக்குற்றத் திரும்பினாள் .

இரவின் மெல்லிய வெளிச்சத்தில் கனிவான அவன் கண்களும் கடினமில்லாத அந்த முகமும் அவளுக்குப் புதிதாக இருந்தது.

தோளில் மெல்லிய அழுத்தம் கொடுத்து பெருவிரலால் கழுத்து வளைவை மெதுவாக வருடினான்.

“நினைவுகளை மறந்து விடச் சொல்லி நான் சொல்லப் போவதில்லை. சொன்னால் அது வெறும் ஒரு ஏமாற்றுக் கதை. நினைவுகள் மறக்க முடியாதவை. ஆனால் அவைகளின் மீது நாம் களிம்பு பூசி அவற்றை ஆழத்துக்குத் தள்ளி விட முடியும்.”

அவள் அமைதியாக வெளியே பார்த்திருந்தாள்

“முடிந்தால் தான் எஞ்சிய காலம் எமக்காக இருக்க முடியும்”.

அவள் பெருமூச்சுடன் திரும்பி அவனைப் பார்த்தாள்.

“கடந்த காலம் மனதின் அதிக இடத்தை அடைத்துக்கிடக்கும் வரை நாம் காணும் அனைத்திலும் அதன் பிரதிபலிப்புத் தெரியும் நிம்மதியைக் கொல்லும்.”

“ஹம்”

”இறுக்கமாக இருப்பதாகக் காட்டிக் கொண்டாலும் உன் உதடுகள் வரை விம்மிக்கிடைக்கும் வலியை ஓரளவேனும் என்னால் உணரமுடியும்.”

அவள் கரம்பற்றி இதமாக வருடினாள்.

“உன் இறுக்கத்தைத் தளர்த்தி ஒரே முறை தானும் கொட்டி அழுது விடு. பின் எனினும் உன் விம்மல் தணியலாம்.”

அவள் உதடுகளை அழுந்தக் கடித்துக் கொண்டாள்

“நீ உன்னை அழுத்தும் எதைக் கொட்டி அழுதாலும் அதன் பின் அது பற்றி நான் உன்னிடம் கேட்கப் போவதில்லை. உனக்கு வேண்டாத உன் கடந்த காலம் எனக்கும் வேண்டாம்”.

அவளது உதடுகள் நடுங்கத் தொடங்கின. அவன் அவளது கரத்தைப் பற்றி விரல்களை நீவிக் கொண்டிருந்தான்

“அதற்கும் எனக்கும் சம்பந்தமில்லை. ஆனால் அதுவும் சுமந்தலைபவள் தான் நீ என்பதை நான் புரிந்து கொள்வேன் கலங்காதே”.

அவள் விம்மத் தொடங்கினாள்.

“உன்னைப் போலவே எனக்கும் என்றாவது மனம் விட்டு அழத் தோன்றும். அப்போது மட்டும் சீராதே, அவமானப்படுத்தாதே,

உதாசீனப்படுத்தாதே, நான் அனுபவப்பட்டது போன்ற திராவக வார்த்தைகளை என் மீது ஒரு போதும் வீசி விடாதே. இறந்து போய்விடுவேன்”.

தன் கரத்தை அவனிடமிருந்து விலக்கி அவனது கரம் பற்றினாள்

“கடந்த காலம் என்னை உடைத்தால் அந்த சொற்ப பொழுதுகள் மட்டும் என் கைகளை ஆதரவாகப்பிடித்திரு.. நான் என்னை உன் ஆதரவில் கரைத்து விட்டு இந்தக் கைகளைப் பற்றிக் கொண்ட மீண்டு வந்து விடுவேன் . அத்தனை அவமானங்களின் வடுத்தீரா வலிகள் எனக்குள் உண்டு.”

அவள் கேவத் தொடங்கினாள்

“இன்னும் கொஞ்சமே கொஞ்சம் தான் வாழ்வு. அதைக் கடமைக்காக இல்லாமல், காயப்படாமல் ரசித்து விட்டுப் போகலாம்”.

நெஞ்சுக்குள் இறங்கப் புன்னகைத்தான்.

அவளது கைகளை எடுத்துத் தன் கரங்களுக்குள் பொத்தி வைத்துக் கொண்டே அவன் சொல்லி முடிப்பதற்குள் அவளது கேவல் அதிகமானது

“ஷ். மெதுவாக வெளியில் பார்த்துக் கொண்டேயிருந்தாள் எங்கள் பிள்ளைகளும் பேச்சற்று!

அவர்களது குழந்தைகளும் நித்திரையிலிருக்கிறார்கள்.”

அவன் எச்சரித்துக் கொண்டே இருந்தாலும் அதையெல்லாம் கருத்தில் கொள்ளும் நிலையை அவள் கடந்திருந்தாள். இத்தனை நாள் பூட்டி வைத்த மௌனம் உடைந்து பெரும் கேவல்களாகச் சீறியது .

பெரும் அணை உடைந்தது போன்று பொங்கிச் சுருண்டு கதறத் தொடங்கினாள்.

“நான் வாழ வேண்டும். எனக்கு என் வாழ்க்கை வேண்டும். இழந்த என் காலங்கள், எனக்குத் திரும்ப வேண்டும். ஐந்து வருட உடனிருப்புக்குத் தண்டனையாய், நான் பலியிட்ட என் கால்நூற்றாண்டுக் காலம் வேண்டும். என் முப்பது வருட கால வாழ்க்கை வேண்டும். அதை உன்னுடன் வாழவேண்டும்.”

அவன் செய்வதறியாது விக்கித்துத் தடுமாறி மெல்லத் தோளணைத்து, உச்சி முடி ஒதுக்கி நெற்றியில் உதடுபதித்தான். அவளுக்கு அறிமுகமேயற்ற அந்த முதல் முத்தத்தில் சிலையாகி கண்கள் விரிய அவனது முகம் பார்த்தாள்...

facebook: Malini Mala

குணதாச கபுகே

ஏழையின் தெரு வழியே
பாடிச் சென்ற
சர்வதேசப் பாடகன்

சந்துஷ்

மெளனத்தின் ஓசைகளைக் கொண்டு தன் இசையைச் செய்த கலைஞன் என பீத்தோவனைச் சொல்வர். மெளனங்களாய் உறைந்த குரலற்றவர்களின் குரலைத் தன் பாட்டுகளாக ஆக்கியவர் குணதாச கபுகே.

நிலவும் அரசியற், பொருளாதார சமூக நடைமுறைகளையும் அதிகாரங்களையும் எதிர்க்கும் அரசியலின் கலை வடிவம் என்பது சிங்களமைய நீரோட்டக் கலை வெளியில் மிக அரிதான ஒன்று. சிங்கள இசை வெளியைப் பொறுத்தவரை இசையைச் சமூக அக்கறை சார்ந்த கருவியாகவும் எதிர்ப்பின் குரலாகவும் கையாண்ட விரல் விட்டு எண்ணக்கூடியவர்களில் தனித்து முன்னிற்பவர் குணதாச கபுகே.

அரங்கு, திரைப்படம், இலக்கியம் என்ற எந்த வடிமாயினும் அரசியல் வெளிப்பாடாக அக்கலை வடிவத்தினை கையாளும் கலைஞர்கள் தமது கலையில் அரசியலுக்கு முன்னுரிமை கொடுப்பது நிகழ்ந்து விடுகிறது. சமூக அரசியலில் உள்ள ஈடுபாட்டுடன் சமூகத்தின் அடிமட்டங்களுடன் கொண்ட வாழ்வியல் பிணைப்பே எதிர்ப்பு அரசியலைக் கலையாக்குவதற்கான பெருங்காரணியாகி விடுகிறது.

கபுகேயைப் பொறுத்தவரை இதுவே உண்மையாகும். கலைவடிவங்கள் அரசியல் மயப்படுகையில் அவை பிரச்சாரத் தொனி கொண்ட கோஷங்களாக மாறிவிடும் ஆபத்துக்களிலிருந்து விலகி, ஒடுக்கப்படும் மக்கள் கூட்டத்தின் வாழ்வியலை

இங்கிலாந்து

அக புற உணர்வுகளாகவும் கூட்டு மன நிலையின் வெளிப்பாடாகவும் பாடல்களாக மாற்றுவதன் மூலம் கபுகேயின் இசையுருவாக்கங்கள் தனித்துவம் பெறுகின்றன.

தனது பாடல்களைத் தானே இசையமைத்துப் பாடியதால் அவரது பாடல்கள் அவரது ஆன்மாவின் இசையாகவே இருந்துவிடுகின்றன. அவரது அனுபவத்தினூடாக வரும் அரசியல் வெளிப்பாடு அவரது சிருஷ்டியாக வந்து விழுவதும் மிகப் பரந்து விரிந்த பரப்பில் ஆழமாக அது உணரப்படுவதும் இவ்வாறே நிகழ்கிறது.

ஆயாசம் தரும் ஒரு பஸ் பயணத்தில் ஒலிபெருக்கியில் கேட்கும் ஒரு பாடல் உங்களை ஆசுவாசப்படுத்தக் கூடும். அது தனியே ஒரு பாடலாக இல்லாது உங்கள் பாடுகளுடன் வாழும் ஒரு தோழமையின் உணர்வுக் குரலாக இருந்தால் அது அநேகமாக கபுகேயின் பாடலாக இருக்கும்.

வேலைக் களைப்புநீங்கள் மாலையில் தொழிற்சாலை விடுதிகளிலும் கடலோரங்களிலும் பாடப்படும் கபுகேயின் பாடல்களில் அந்த வியர்வையினதும் தோழமையினதும் வெம்மையைப் புரிந்து கொள்ளலாம் கவிதை வரிகளை இசை வடிவாக்கினால் மட்டும் போதாது, அவை மானுட மனச்சாட்சியின் குரலாக ஒலித்தால்தான் அவை சமூகத்தின் அனைத்து வடிவங்களாலும் ஒடுக்கப்படும் மாந்தர்களின் மனங்களாலும் உணரப்படும் என்பதை கபுகேயின் பாடல்கள் நிரூபிக்கின்றன.

“கந்தல் உடையணிந்து ஆடைகள் தைக்கும் குமரியே , தையலூசி உன் கைகளைத் தைத்ததா தூங்கும் குமரியே...”

இரவில், தெருவில், தொழிற்சாலைகளில் பாதுகாப்பற்ற வாழ்வுடன் போரிடும் சுதந்திர வர்த்தக வலயத்தில் தொழில் புரியும் பெண்கள் பற்றிய பாடல் அவர்கள் சிதைக்கப்பட்டுத் தொலைந்து போகக்கூடிய அந்த குரூர இரவைப் பற்றி பாடுகிறது.

அதே பாடல் “ஒடுக்கப்பட்ட நீ

தெய்வத்தாயாக எழுந்து திருடப்பட்ட உன் சலங்கையை மீட்பாய்” என்ற நாட்டாரியல் பாட்டின் வாசத்துடன் முடிவடையும்.

“தென்னந்தும்பு அடித்துத் தேயும் உன் கைக்கு தங்க மோதிரம் தூரமாகிப் போனது,

தேங்காய் பொச்சு ஊறப் போடப் பட்டிருக்கும் அழுக்கு நீர்த் தடாகத்தில் உன் காதலின் எலும்புக் கூடுகள் துயில்கின்றன,

ஊறிய தேங்காய் மட்டையை அடித்து நசுக்குவது போலவே இந்தக் குரூரமான கொலைகாரச் சமூகம் நொறுங்க அடி மகளே!, உன்னைப் பிடித்த சனியன்கள் தொலைந்து போக!”

கபுகேயின் ஆழமான குரலில் இருப்பது ஆண்டாண்டு காலமாய் புதைந்திருக்கும் சோகத்தின், கோபத்தின் கூட்டு நினைவா? மண்ணுடன் பிணைந்த கிராமியமா? என்பது தெளிவற்ற புதிர். ஒரு குகையிலிருந்து ஒலிக்கும் ஒரு குரல் சுவர்களில் எதிரொலிப்பது போல மனச்சுவர்களில் நினைவுகளாக

தென்னந்தும்பு அடித்துத் தேயும் உன் கைக்கு தங்க மோதிரம் தூரமாகிப் போனது,

தேங்காய் பொச்சு ஊறப் போடப்பட்டிருக்கும் அழுக்கு நீர்த் தடாகத்தில் உன் காதலின் எலும்புக் கூடுகள் துயில்கின்றன,

ஊறிய தேங்காய் மட்டையை அடித்து நசுக்குவது போலவே இந்தக் குரூரமான கொலைகாரச் சமூகம் நொறுங்க அடி மகளே!, உன்னைப் பிடித்த சனியன்கள் தொலைந்து போக!

எதிரொலிக்கும் அனுபவம் அது.

ஹிந்திப் பாடகர் முகேஷின் குரலினால் தான் ஈர்க்கப்பட்டு அவர் போலத் தான் பாடுவதாக கபுகே கூறினாலும் அதையும் தாண்டிய தனித்துவம் அவருடைய குரலுக்குண்டு.

“கனவு நாட்டிலிருந்து பெருகி வழியும் நீல நட்சத்திரங்களின் ஒளி வாடகை வீட்டின் உடைந்த ஓடுகளினூடாக விழுந்து அம்மாவின் நோய்ப் படுக்கையாக மாறிவிட்ட மகனின் மணவறையை நனைக்கின்றது”

நனைந்த குரலில் கபுகே பாடுகிறார். சோகமும் எள்ளலும் இயலாமையும் பாடலெங்கும் விரவிப் பெருகி ஒடுகின்றன.

வானைத்தொடுகின்ற கட்டடங்களின் அத்திவாரக் கற்கள் நீண்டுயரும் சுவர்களைப்போல மேலெழுந்து வளர்வதில்லை.

கட்டடங்களின் உச்சிகளில் இருந்து பார்க்கையில் அக்கட்டடங்களை உருவாக்கும் உழைப்பாளர்கள் மிகச்சிறிதாகவே தெரிவர்.

வானைத்தொடும் மாளிகைகள் அமைத்தாலும் மண்ணில் இருக்க நிர்ப்பந்திக்கப்பட்ட உழைப்பாளி, நாளெல்லாம் உழைத்து தன் காயப்பட்ட கைகளை இரவில் பார்க்கும்போது அழவைக்கவும் தம் நிலையைக் கேள்விக்குட்படுத்த வைக்கவும் கபுகேயின் “அஹச உசட்ட” பாடலுக்கு முடியும்.

போயா தினத்தில் வெள்ளையுடுத்தி பஞ்ச சீலங்களை அனுஷ்டிக்க (சில்சமாதானங்) மலர்களை தாதுகோபுரங்களுக்குச் சமர்ப்பித்து வணங்க வருபவர்களுக்கு தாது கோபுரங்களை சீமெந்தும் வியர்வையும் நீரும் குழைத்து உருவாக்கும் கூலித் தொழிலாளியைத் தெரிவதில்லை என்று பாடியவர் குணதாச கபுகே.

ஊவா மாகாணத்தில் 1817-1818 காலப்பகுதியில் பிரிட்டிஷ் ஆட்சியாளர்களுக்கு எதிராக நிகழ்ந்த கிளர்ச்சியானது ஊவா வெல்லஸ் கிளர்ச்சி எழுச்சி

என்றும் முன்றாவது கண்டிப்போர் என்றும் அழைக்கப்படுகின்றது.

ஆயிரக்கணக்கான கிளர்ச்சியாளர்கள் சிறைப்பிடிக்கப்பட்டு எழுநூறுக்கும் அதிகமானவர்கள் கொல்லப்பட்ட இவ்வெழுச்சி “தேசிய எழுச்சியாக”க் கொண்டாடப்பட்டாலும் தமது நிலங்களையும் வளங்களையும் அபகரிப்பதற்கெதிராக எழுச்சி கொண்ட ஆதிவாசிகளான வேடுவர் சமூகத்தினரின் பங்களிப்பு இவ்வெழுச்சியில் பெரும் பாகத்தினை வகித்தது.

இவ்வெழுச்சியைப் பற்றி அந்த மண்ணில் வழிவழியாக வழங்கி வரும் போர்ப்பாடல் மெட்டையும் போராட்டக்கவி சட்டன்கவி மரபையும் இணைத்து உருவாக்கப்படும் பாடல்கள் பாடப்பட்டு வருகின்றன.

அதே ஊவா மாகாணத்தின் வெல்லஸ்ஸ பிரதேசத்தில் 1980 களில் திறந்த பொருளாதாக்கொள்கையின் பிரகாரம் விவசாயிகளின் நிலங்களை பன்னாட்டுக் கொம்பனி ஒன்றிற்கு வழங்க அரசு முன்வந்ததை எதிர்த்து விவசாயிகள் போராட்டம் நடத்தினர்.

கபுகேயும் சிங்கள கவிதை பாடல் இலக்கியத்தின் குறிப்பிடத்தக்க ஆளுமையான ரத்னசிறி விஜேசிங்கவும் இப்போராட்டத்தில் இணைந்து ஆதரவளிக்கின்றனர். பிரிட்டிஷ் ஆட்சியாளர்களுக்கு எதிராக நிகழ்ந்த ஊவா வெல்லஸ்ஸ கிளர்ச்சியை மரபார்ந்த போர்ப்பாடலின் சந்தத்துக்கமைய சப்ரகமுவ நிலத்தின் போர்க் கவிதையின் வர்ணனையையும் சேர்த்து “பிம்பரக் செனக்” என்னும் பாடலை ரத்னசிறி எழுதினார். கபுகே இசையமைத்துத் தன் சன்னதக் குரலினால் பாடும் அப்பாடல் சுரண்டலுக்கும் அபகரிப்புக்கும் எதிரான எதிர்ப்பின் கீதமாக நிலைத்து விட்டது. இந்த நிமிடத்திலும் இனிவரும் காலங்களிலும் அது போராட்டத்தின் பாடல் தான்.

”சந்திரரும் சூரியரும் பிறந்திட்ட இம்மண்ணில் ஏழுகடல் தாண்டி வந்தும் வானில் பறந்து வந்தும்

எமது வளங்களைக் கவர்ந்து செல்ல யுத்தம் தொடுக்கின்றாய்.

ட்ரக்டரின் இயந்திர ஒலியின் பின்னணியில் வன தேவதைகளான மரங்கள் விழுந்து சேடம் இழுக்கின்றன.

நூற்றுக் கணக்கான உடல்கள் வீழ்ந்து கிடந்த இந்த மண்ணில் ஓலங்கள் எழுகின்றன... காட்டுப் பூக்கள் பூத்துத் தம் சிவந்த உதடுகளால் கத்திக் கேட்கும் இம்மண்ணின் வளங்கள் எங்கே?

எமது வாவிதகளையும் மலைகளையும் ஊடறுத்து ஆக்கிரமிக்கும் உன் வாளைக் கீழே போடு ! வாளைக் கீழே போடு !”

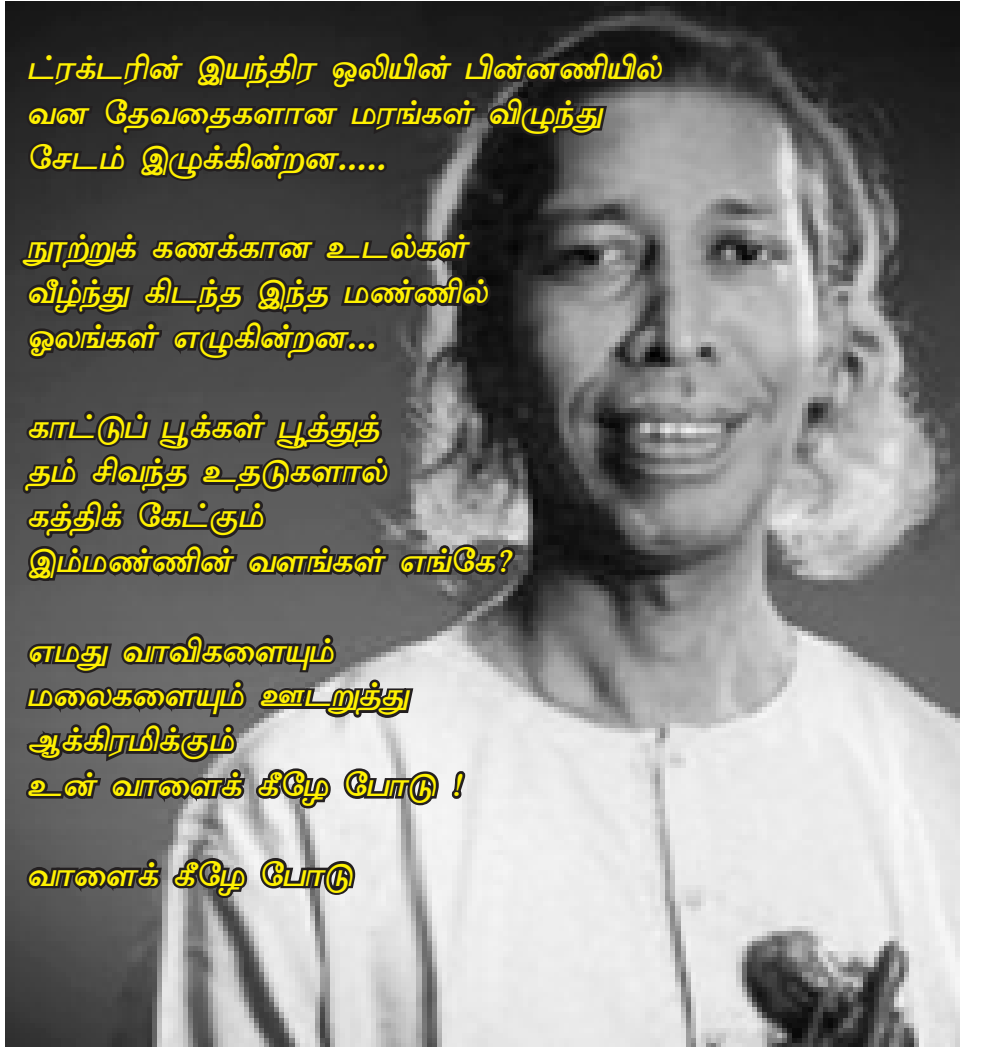
அண்மையில் ஒரு சிங்களத் தொலைக்காட்சிப் போட்டி நிகழ்ச்சி ஒன்றில் அரசின் அனுசரணையுடன் வனங்கள் அழிக்கப்படுவதையும்

இயற்கை வளங்கள் தனியார் மயப்படுத்தப்பட்டு சூறையாடப் படுவதையும் பற்றி பேசிய பாக்யா அபேரத்ன என்ற கல்லூரி மாணவி, பின்னர் அரச அதிகாரிகளினாலும் அருவருடிகளாலும் மிரட்டலுக்கும் உளத்தாக்குதலுக்கும் உள்ளானார். அந்த நிகழ்ச்சியில் அவர் பேசும் போது பின்னணியில் இந்தப் பாடலை ஒலிபரப்பினார்கள்.

அதிகாரங்களை கேள்வி கேட்கும், எதிர்த்து நிற்கும் கணங்களில் கூடவே இருக்கின்றன கபுகேயின் பாடல்கள்.

”பிம்பரக் செனக்” பாடல் காலனித்துவத்திற்கு எதிராக மட்டுமல்ல பின்காலனித்துவத் தரகு அரசுகளின் அனுசரணையுடன் நிகழும் பன்னாட்டு முலதனச் சுரண்டலுக்கும் எதிரான போர்க்கொடி.

பல்லினங்கள் வாழும் பன்மைத்துவ

ட்ரக்டரின் இயந்திர ஒலியின் பின்னணியில்
வன தேவதைகளான மரங்கள் விழுந்து
சேடம் இழுக்கின்றன.....

நூற்றுக் கணக்கான உடல்கள்
வீழ்ந்து கிடந்த இந்த மண்ணில்
ஓலங்கள் எழுகின்றன...

காட்டுப் பூக்கள் பூத்துத்
தம் சிவந்த உதடுகளால்
கத்திக் கேட்கும்
இம்மண்ணின் வளங்கள் எங்கே?

எமது வாவிதகளையும்
மலைகளையும் ஊடறுத்து
ஆக்கிரமிக்கும்
உன் வாளைக் கீழே போடு !

வாளைக் கீழே போடு

கலாசாரத்தை கொண்ட இலங்கையில் 1948 ல் சுதந்திரம் வழங்கப்பட்டதைத் தொடர்ந்து “தேச அரசு” என்ற ஐரோப்பிய மாதிரியைப் பின்பற்றிய நடைமுறை கடைப்பிடிக்கப்படத் தொடங்கியது. தேசக்கட்டுமானம் பற்றிய கருத்தியலும் தேச உருவாக்கம் என்ற கற்பனையும் பல்லினங்களின் இருப்பையும் சக வாழ்வையும் கருத்திற்கொள்ளாது தேசம் என்பது பெரும்பான்மை இனத்தின் அபிலாசைகளின் அடிப்படையில் வரையறுக்கப்பட்டது.

பல்லின மக்கள் வாழும் நாட்டில் ஒரு இனத்தினை தேசமாக மையப்படுத்தி அமைக்கப்படும் தேச அரசு பிரயோகிக்கப்படும் நிலை இலங்கையின் இன அரசியல் முரண்பாடுகளின் தோற்றுவாய்களில் ஒன்றாக அமைந்தது. ஒரு தேசத்தின் இறைமை என்பது பெரும்பான்மையின் இறைமை என்பதாகிப் போனது இலங்கை போன்ற பின் காலனித்துவ நாடுகளிற்கு நேர்ந்த துயராந்த சாபமானது.

சுதந்திரத்திற்குப் பின்னான சிங்களக் கலையுருவாக்க முனைப்புக்களில் தேசம் என்ற கற்பனை பெரும்பான்மையினரின் தேசம் என்ற உட்பொருள் தொக்கி நிற்கவே உருவாக்கப்பட்டது. இலக்கியம், அரசு, இசை என்று எல்லாவற்றிலும் இப்போக்கு நிலவியது. சிங்கள இசை வெளியில் தமக்கான இசையை உருவாக்குவதில் பங்காற்றிய சுனில் சாந்த, சந்திரா ரத்னாமானவசிங்க, மாதவ ரத்னாயக்க, டபுள்யூ.இ.அமரதேவ போன்றோர் இந்தியாவுக்கு சென்று ஹிந்துஸ்தானி இசையைப் பயின்று “விஷாரத” பட்டத்தைப் பெற்று வந்தனர்.

1956 அளவில் உருவான தேசிய வாத அரசியலின் தாக்கம் இவ்விசை வடிவங்களினதும் உள்ளடக்கங்களினதும் உருவாக்கத்தில் பெரும் பங்காற்றின. 1950களிலிருந்து சிங்கள இசைத்துறையில் முன்னணியில் விளங்கும் பாடகர்களின் பாடல்களை மாத்திரம் கேட்டு இலங்கையின் வரலாற்றை ஒரு மாணவியோ ஒரு வேற்றுலக வாசியோ அறிய

“கல்லடிப் பாலத்தின் கீழோடும் ஆற்றில் பாடிய மீன்களே ஊமையானதேன்?

உங்கள் வீணையில் வெடி விழுந்ததனால் பாடாமல் விட்டீரா? உங்கள் இசை இனி எந்தத் தேசத்தில் கேட்கும்?

விரும்புவாரெனின், இலங்கை ஒரு ஒற்றைக் கலாச்சாரத்தைக் கொண்ட நாடு அங்கு வாழ்வது ஒரு தனி இனம் என்ற முடிவுக்கு அவர்கள் வரக் கூடும்.

கடிகேயின் பாடல்களை அவர்கள் கேட்காதவரை. இதுவே குணதாச கபுகே என்ற இசைக்கலைஞனின் தனித்துவமாகும். இதுவே பெரும் பாலான கலைஞர்களிடமிருந்து அவரை வேறுபடுத்துகிறது.

80களிற்கு பின்னரான நந்தா மாலினி, இசையமைப்பாளர் பிறேமசிரி கேமதாச, ஜயதிலக்க பண்டார, டி.எம்.ஜெயரத்ன போன்றோர் அரிதான விதி விலக்குகள்.

“மல்லிகை மலர்கள் பூக்கும் யாழ் நகரிற்குப் போகும் நாளொன்று வருமா?”

“வடமுனையில் சிரிக்கும் நடராஜாவும் செல்லம்மாவும் தென்முனையில் சிரிக்கும் சுமண சிறியும் செனஹைலதாவும்” போன்ற சாக்குக்காகப் பாடும் சம்பிரதாயங்களுடன் அவர் நின்றுவிடுவதில்லை.

“கல்லடிப் பாலத்தின் கீழோடும் ஆற்றில் பாடிய மீன்களே ஊமையானதேன்?

உங்கள் வீணையில் வெடி விழுந்ததனால் பாடாமல் விட்டீரா? உங்கள் இசை இனி எந்தத் தேசத்தில் கேட்கும்? என்று பாடிய குரல் கபுகேயினுடையது.

”இலங்கையின் வடக்கிலும்

கிழக்கிலும் நடந்து கொண்டிருப்பது பயங்கரவாதத் திற் கெதிரான போர். அங்கு கொல்லப்படும் குழந்தைகள் உட்பட அனைவரும் பயங்கரவாதிகளே” என்ற இனவெறிப் பிரச்சாரத்திற்கிடையில், பல முன்னணிப் பாடகர்களும் “நாட்டைக் காக்கும் அரசுபடை வீரர்களைப்” புகழ்ந்து பாடல்கள் பாடிக்கொண்டிருந்த வேளையில், ஆகாயத்தில் இருந்து குண்டுகள் விழுந்து கொண்டிருக்கும் மண்ணில் “நாம் குழந்தைகளின் பயங்கரக் கனவாகா மலிருப்போம் தோழர்களே” என்று பாடியது கபுகே மட்டுந்தான்.

இரு தரப்புகளுக்கிடையிலும் உக்கிரமான போர் நடந்து கொண்டிருந்த வேளையில் எதிரியின் தோல்வியையும் தமது வெற்றியையும் இரு தரப்பும் மாறி மாறிக் கொண்டாடிக்கொண்டிருந்த வேளை, “தேசத்தைக் காப்பதற்கான போருக்கு” ஆதரவாக பல முன்னணிக் கலைஞர்களும் ஒத்தூ திக் கொண்டிருந்த சமயத்தில் குணதாச கபுகே மேடையேறிப் பாடுகிறார்.

”வெற்றி முழக்கங்களை நிறுத்துங்கள்! வெற்றிப் பானத்தை நிலத்தில் வீசுங்கள்!

உண்மையில் வென்றது நீங்களா அவர்களா தாய்மாரின் தந்தையரின் பாயும் வியர்வையும் யுத்த பூமியில் ரத்தமாக ஓடுகின்றது

எதிரெதிர் படைகளில் போரிட்டாலும் நாமெல்லாம் ஒரு படை நாமெல்லாம் ஒரு வர்க்கம் இந்தப் போரில் இறுதியில் வென்றது யாருமில்லை.

பெரும்பாலான கலைஞர்கள், புத்திஜீவிகளின் மொளனத்திற்கிடையில் எழுந்து ஒலித்த போர் எதிர்ப்புக் குரல் அது.

ஒருநாளும் புத்திரிகையொன்றில் வெளியான உண்மைச் சம்பவம் ஒன்றினை மையமாகக் கொண்டு எழுதப்பட்ட ஒரு செய்திக் கட்டுரையை கபுகே வாசிக்கின்றார். அது தென் இலங்கையில் வாழும் ஒரு தமிழ் பேசும் இளைஞனையும்

குடிமகனான தந்தையின் குரலாக கபுகே பாடுவார்.

மற்றவர்களின் பாடுகளைப் பாடும் கபுகே தலைக்குமேல் மலையாகக் கனக்கும் தன் சொந்தச் சமையைப் பகிர்ந்து கொள்வதற்காக சவரத் தொழிலாளியான தன் தோழனை அவரது சலூனில் சந்தித்து ஆறுதலடைவது பற்றியும் ஒரு பாடல் உண்டு .

“தவசக் பலவேன” என்ற பாடல் அரசியல் கோட்பாடுகளுக்கு அப்பால் குணதாச கபுகே கொண்டாடும் ஒரு பாடல். கபுகே என்றால் அந்தப் பாடல் என்று அவரது அடையாளமாகவே அது நிலைத்துவிட்டது. பயிர்கள் நடப் படாத சேனை நிலத்தில் ஒரு நாள் மழை பெய்தபோது தன் மகனை நனையாமல் பொத்தியணைத்து தான் நனைந்த அம்மா ஒருத்தியை பற்றிய ஒரு மகனின் நினைவு. கிராமத்திலிருந்து நகரத்திற்கு சென்று கல்வி கற்று உயர் நீதிபதியாகியிருக்கும் மகன் தாயின் நினைவு மேலிடும்பொழுது பதவி தொழில் எனும் மகுடத்தை தூர வீசியெறிந்துவிட்டு தாயைப் பார்க்க ஓட வேண்டும் என்ற உந்துதலில் முணுமுணுக்கும் வார்த்தைகள்.

ரன்பண்டா செனிவிரத்னவின் வரிகள்.

“நான் வரும்வரை இன்னும் வாசற் கதவருகே காத்திருக்கிறாயா அம்மா” என்று பாடல் முடிவடைகையில் “அம்மே” என்று இழுத்து அந்த ஏக்கத்தையும் சோகத்தையும் தன் தனித்துவமான குரலால் வெளிக்கொணர்வார்.

ஜெர்மனியில் கபுகேயின் “கம்பன இசை நிகழ்வு நடைபெற்றபோது நிகழ்ச்சிக்கு வந்திருந்த தமிழ் இளைஞர்களில் சிலர் தாம் எதிர்பார்த்து வந்திருந்த பைலா பொப்பிசை போன்றன இல்லாதிருந்தமையால் நிகழ்ச்சியின் ஆரம்பத்தில் சற்று அதிருப்தியடைந்திருந்தனர்.

நிகழ்ச்சி முடிந்ததும் அந்த இளைஞர்களில் ஒருவர் என்னிடம் இவ்வாறு கூறினார்: எனக்குச் சிங்களம் புரியாததால் முதலில் அந்த நிகழ்ச்சி சற்றுச் சலிப்பைத் தந்தது. ஆனால் அவர் அந்த அம்மா

பற்றிய பாடலை பாடத் தொடங்கி “அம்மே” என்று இழுத்தபோது தன்னையறியாமலே கண்ணீர் வந்து என் மயிர்க்கால்கள் சிலிர்த்தன. அந்த மனிசனின் குரல் என்னை எங்கேயோ கூட்டிச்சென்றது”.

இசை ஒரு குறிப்பிட்ட நிலத்திற்கு மட்டும் சொந்தமானது அல்ல என்பது புரிந்தது.

எல்லாவற்றிற்கும் முதல் நாம் “மனிசராக” இருக்க வேண்டும். என்பார் எமது முத்த போராளி எழுத்தாளுமையான டொமினிக் ஜீவா அவர்கள். குணதாச கபுகே அவ்வாறு வாழ்ந்தவர். “இவ்வலகில் மனிதர்கள் படுத்தியரை நினைந்து ஒரு துளி நீர் உன் கண்ணிலிருந்து வராவிடின், பிறகெதற்கு என் கீதம்? ஊமையாக இருந்துவிடுகிறேன்” என்று அவரது பாடலொன்றுண்டு.

ஒரு இசைக்கலைஞன், பாடகர், போராளி என்பவற்றுக்கெல்லாம் முன் அவர் ஒரு மனிதராக வாழ முயற்சித்தவர். அதனால் இடர்கள், அவமானங்கள், ஏளனங்கள், ஆபத்துக்கள் பல கண்டவர்.

அவரது மனித நேயம் பற்றி அவரையுறிந்த பலரும் கதை கதையாகக் கூறுவர். தன் முதலாவது ஒலிப் பேழையின் விற்பனையில்

“வெற்றி முழக்கங்களை நிறுத்துங்கள்! வெற்றிப் பானத்தை நிலத்தில் வீசங்கள் !

உண்மையில் வென்றது நீங்களா அவர்களா தாய்மாரின் தந்தையரின் பாயும் வியர்வையும் யுத்த பூமியில் ரத்தமாக ஓடுகின்றது ...

எதிரெதிர் படைகளில் போரிட்டாலும்

நாமெல்லாம் ஒரு படை நாமெல்லாம் ஒரு வர்க்கம்

இந்தப் போரில் இறுதியில் வென்றது யாருமில்லை.

பெற்ற பணத்தொகையில் ஏறத்தாழ முழுத் தொகையையும் 1980இல் வேலை நிறுத்தத்தில் ஈடுபட்டு வேலையிழந்த தோழர் ஒருவருக்கு கொடுத்துவிட்டு மிகச் சொற்ப பணத்துடன் வீடு சென்ற கபுகேயை பற்றி அவரது நண்பர்கள் சொல்வார்கள்.

துள்ளிசைக் குழுவான Sun Flowers உடன் இணைந்து ஒரு ஒலித்தட்டை கபுகே வெளியிட்டார். பணத்திற்காக தன் இசையை குத்துப்பாட்டு துள்ளல் இசைக்கு விற்றுவிட்டதாகவும் பாரம்பரிய இசையை சிதைத்து விட்டதாகவும் அவர்மீது குற்றம் சாட்டப்பட்டது. தன் மீதான அவதூறுகளைக் கேட்டுக்கொண்டு மௌனமாக இருந்தார் கபுகே. தனது சக கலைஞர் ஒருவரின் சத்திர சிகிச்சைக்கு பெருந்தொகைப் பணம் தேவைப்பட்டதனாலேயே இவ்வாறு அவர் செய்ய நேர்ந்தது. அப்பணத்தின் மூலம் நண்பருக்கு சத்திர சிகிச்சை செய்யப்பட்ட விபரம் கபுகேயின் இறப்பின் பின்பே பலருக்கு தெரிய வந்தது.

மக்கள் விடுதலை முன்னணி (ஜே. வி.பி) யைத் தோற்றுவித்தவர்களில் ஒருவரும் அதன் ஆரம்பகால மத்தியகுழு உறுப்பினரும் விழுக்கி கீ எனப்படும் ஜே.வி.பி இன் இன்று வரை பாடப்பட்டுவரும் பாடல்களை எழுதியவருமான நந்தன மாரசிங்க ஜே.வி.பியுடன் ஏற்பட்ட கருத்து வேறுபாட்டினால் அதிலிருந்து விலகி சுயாதினமான அரசியற் செயற்பாடுகளில் ஈடுபட்டு வந்தார்.

1987ஓக்டோபர் மாதம் மாரசிங்கவை ஜே.வி.பி ஆயுத்தாரிகள் அனுராதபுரத்தில் வைத்துபடுகொலை செய்தனர். ஆஸ்பத்திரியிலிருந்த நந்தன மாரசிங்கவின் உடலை அவரது உறவினரிடம் ஒப்படைக்க வேண்டாமென ஜே.வி.பி தடையுத்தரவு பிறப்பித்திருந்தது. மாரசிங்கவிற்கு மக்கள் மத்தியில் செல்வாக்கிருந்ததால் அவரது மரணவீடு தமக்கு பாதகமாக அமையுமென அப்போதைய ஜே.வி. பியின் தலைமை அஞ்சியது. அச்சம் காரணமாக யாரும் உடலைப் பெற்றுக்கொள்ள முன்வரவில்லை

கபுகே ஆஸ்பத்திரிக்குச் சென்று உடலைப் பெற்றுக்கொள்ள முன்

வந்தார். வீதிகளெங்கும் இறுதிப் பயணத்திற்கான ஆயுத்தங்களைத் தன் தோழர்களுடன் செய்தார். அந்தப் பிரதேசமே கொடிகளாலும் பதாகைகளாலும் சோடிக்கப்பட்டது.

“உங்களை கொல்லப்போகிறார்கள்” என்று நண்பர்கள் அவரை எச்சரித்தார்கள்.

“விரும்பினால் வந்து கொல்லச் சொல்லுங்கள் என்றாராம் கபுகே குணதாசு.

கபுகேயின் காதல் பாடல்கள் தலை முறை இடை வெளி களையும் தாண்டி இன்றைய இளைய தலைமுறையினராலும் காதலிக்கப்படுபவை. 1973 இல் ஒரு காதல் பாட்டைத்தான் கபுகே முதன் முதலாகப் பாடிப் பிரபலமானார். பின்னாளில் வெளிவந்த “நிந்த நதி ரயே” (ரத்னசிறி விஜேசிங்க) “மம்முலாவி” (சுனில் ஆரியரத்ன) போன்ற பாடல்களும் இன்னும் பல பாடல்களிலும் உயிர்த்திருக்கும் காதலில் கபுகே இன்றும் வாழ்கிறார்

ரத்னசிறி விஜேசிங்கவின் காதற் கவிதைகளில் ஸ்பானியக் கவிஞன் கார்சியா லோர்காவின் கவிதை தரும் மயக்கத்தின் சாயல் உண்டு.

“தூக்கமற்ற இரவில் கண்ணீரின் புகாரில் நிலவு மறைந்து அழுவதேன் முதற் காதலே?

நட்சத்திரங்கள் நீரில் அமிழ நீல ஒளி அணையும்”

மழைத்துளிகள் விழுகின்றன ரோஜாவின இதழ்கள் உதிர்ந்து விழுகின்றன

மலரற்ற மரத்தின் முட்களுக்கு முத்தமிடும் நிறைவேறாக் காதலிது... வாழ்வொரு கனவல்ல...

நாளை எமது வாழ்வைத் தொடர இன்று பிரிந்து செல்வோம் என் சின்னப் பெண்ணே விடைகொடு.

ஆசைக்கும் நிராசைக்கும் இடையிலான உணர்வு அந்தக் குரலில் இழையும். கபுகேயின் குரல்

தனிமையின் மொழியையும் மெளனத்தின் மொழியையும் பாடலில் கொண்டு வரும் அசாத்தியமான தனியியல்பு கொண்டது.

“நான் வழி தவறி, பாதையைத் தேடியலைந்தபோது தன் பாதையை தொலைத்த வண்ணாத்திப் பூச்சியிடம் வழியைக்கேட்டேன்” என்று காதலின் புதிர் பாதை வழியே எம்மை அழைத்துச் செல்கிறார். சிறிது தனிமையும் கொஞ்சம் மதுவும் கொஞ்சச் சிங்களமும் தெரிந்தால் கபுகேயின் குரல் வழியே பயணித்து அந்த உலகினைச் சுவாசிக்கலாம்.

மனிதர்கள் இறக்கித் தரும் கள்ளை தீண்டிக் குடிக்கலாம் அந்த மனிதர்களைத் தீண்ட முடியாது. மனிதர்கள் துவைத்துத் தரும் ஆடைகளைத் தீண்டியணியலாம் அந்த மனிதர்களைத் தீண்ட முடியாது என்ற சாதியத்தின் மனிதவிரோத விதியை அது வேர் விட்ட நிலங்களெங்கும் காணலாம். அவளைத் தீண்ட முடியாத விதியையும் மீறி அவள் தீண்டிய

ஆடையின் ஸ்பரிசத்தை அவன் நேசிப்பதையும் அவனது ஆடையில் கவிந்துள்ள அவனது வாசத்தை அவள் ஸ்பரிசிப்பதையும் நிறுத்த சாதியத்தின் விதிகளால் முடிவதில்லை.

நிரஞ்சலா சரோஜினியுடன் இணைந்து கபுகே பாடிய “நிர்மலா” பாடல் அந்தக் காதலின் நேசத்தைப் பாடுகிறது. ஊதா நிறத்தில் நிலவிறங்கிப் போகையில் சந்தித்து என்றைக்குமாகப் பிரியப் போகும் காதலர்களைப் பற்றிய “தம் பாட்டின்” எனும் பாடலை மிகப்பெரும் இசையாளுமையான மாலினி புளத்சிங்களவுடன் இணைந்து கபுகே பாடியுள்ளார்.

சிங்கள இசையின் தனிப்பெரும் ஆளுமையான நந்தா மாலினியுடன் இணைந்து அவர் பாடிய பாடல் சம்பிரதாயபூர்வ திருமணத்தின் போலித்தனங்களைப் பற்றிய பெண்ணின் விமர்சனக் குரலை உட்பொருளாகக் கொண்டது.

மலரற்ற மரத்தின் முட்களுக்கு முத்தமிடும் நிறைவேறாக் காதலிது... வாழ்வொரு கனவல்ல...

நாளை எமது வாழ்வைத் தொடர இன்று பிரிந்து செல்வோம் என் சின்னப் பெண்ணே விடைகொடு.

“நான் வழி தவறி,
பாதையைத்
தேடியலைந்தபோது
தன் பாதையை
தொலைத்த
வண்ணாத்திப்
பூச்சியிடம்
வழியைக்கேட்டேன்”

குணதாசு கபுகே 1945ஆண்டு
ஓகஸ்ட் மாதம் 7 ஆம் திகதி
காலி மிரிஸ்முல்ல கிராமத்தில்
பிறந்தார். காலி மாவட்டத்தில்
பாடசாலைகளுக்கிடையில்
நடைபெற்ற இசைப்போட்டியில்
முதலிடம் பெற்றதுடன் தனது இசை
வாழ்வில் காலடி எடுத்து வைத்த
கபுகே, 1963ல் ஹெல்டி இசைக்
கல்லூரியில் (இன்றைய University
of Visual and Performing Art
Colombo) இணைந்து இசைக்
கல்வியை ஆரம்பித்தார். இந்தியா
சென்று இசை பயில வேண்டுமென்ற
அவரது ஆசை குடும்பத்தின் வறுமை
காரணமாகத் தடைப்படும் நிலை
வந்தபோது அவரது திறமையை
அறிந்த அவரது மாமனார் பண
உதவி செய்து மேற்கொண்டு
இசையை கற்க வழிவகை செய்தார்.

1963 ல் இசை முதலானி
(விஷாரத) பட்டத்தைப் பெற்று
இலங்கை திரும்பிய கபுகே இலங்கை
ஓலிபரப்புக் கூட்டுத்தாபனத்தில்
ஓலியமைப்பு மேற்பார்வையாளராக
வேலை செய்தார்.

1980 களில் அப்போதைய
ஜனாதிபதியை விமர்சித்தார்
என்பதற்காக தண்டனையாக
அனுராதபுரத்திலுள்ள இலங்கை
ஓலிபரப்புக் கூட்டுத்தாபனத்தின்
ரஜரட்ட சேவைக்கு மாற்றப்பட்டார்.
அது ஒரு தண்டனை ஆயினும் அவரது
வரவு புதிய இடத்திற்கு ஒரு புதிய
வசந்தத்தினைக் கொண்டு வந்தது.
பல புதிய கலைஞர்களுடனான
இணைவும் பல புதிய கலைஞர்களின்
உருவாக்கமும் இதனால்சாத்திய
மானது. ரஜரட்ட சேவையில்
அவர் நிகழ்த்திய நிகழ்ச்சிகளும்
பாடல்களும் அவரை ஒரு பரந்த
மக்கள் தளத்திற்கு அறிமுகமாக்கியது.

குணதாசு கபுகே இருபத்தி
நான்கு திரைப்படங்களுக்கும்
பல தொலைக்காட்சி மற்றும்
மேடை நாடகங்களுக்கும்
இசை அமைத்துள்ளார். 1981ல்
மேடையேற்றப்பட்ட லூசன்
புவச்சிங்ஹ இயக்கிய “தாராவோ
இகிலித்தி” (தாராக்கள் புறக்கையில்)
என்ற மேடை நாடகம், இலங்கை
யில் அறிமுகப்படுத்தப்பட்ட திறந்த
பொருளாதாரக் கொள்கையையும்
நவதாராளவாத சீர்திருத்தங்களையும்
அங்கதச்சுவையுடன் விமர்சிக்கும்
பிரதியாகும்.

இந்நாடகத்திற்கு அமைத்த பின்னணி
இசையும் இடம் பெற்ற பாடல்களும்
மிகப் பிரபல்யம் அடைந்தன.

2003 ஆம் ஆண்டு ஏப்ரல் மாதம் 3
ந்திகதி துயரம் நிறைந்த ஒரு நாளாக
வரலாற்றில் வந்து சென்றது.

குணதாசு கபுகே என்ற அந்த
அற்புதமான கலைஞன் மத்திய
கிழக்கிலிருந்து விமானத்தில்
வந்திறங்கி விமானநிலையப்
பஸ்ஸில் பயணிக்கையில் வீழ்ந்து
தலையில் ஏற்பட்ட காயத்தின்
இரத்தப்பெருக்காலும் உரிய
நேரத்தில் சிகிச்சை வழங்குவதில்
ஏற்பட்ட தாமதத்தாலும்
இப்புவிவிலிருந்து விடை
பெற்றுக்கொண்டார்.

அழிச்சாட்டியங்கள் பல
நிறைந்த இவ்வலகில் மனிதர்கள்
தடுமாற்றங்களுக்கும் குழப்பங்
களுக்கும் உள்ளாவது இயல்பு.
கபுகேயின் இறுதிக்காலத்தில் அவர்
செல்ல எத்தனித்த சீரழிந்த
அரசியற்பாதை விமர்சனத்திற்குரியது.

அவரது கோர மரணம் அவரது

சாதனைகளுக்கு முற்றுப்புள்ளி
யிட்டதைப் போலவே அவரது
சீரழிவிலிருந்தும் அவரைக்
காப்பாற்றியது என்பது சோகமான
முரண்கை.

பிசாகப் பறவையென அறியப்பட்ட
உலலேனா ஒரு துர்க்குறி.

மரணத்தினதும், தனிமையினதும்,
வரப்போகும் சோகத்தினதும்
அடையாளம். அது எழுப்பும்
சோகமான ஒலி அச்சத்தைத் தருவது.
உலலேனா பறந்து சென்றால்
அபாயம் வருமென்பது ஐதீகம்.

“தனிமையை இரட்டிப்பாக்கி
அழாதே உலலேனா!
உன் தனிமைக்கு நானுள்ளேன்”
என்று இரவில் பயிர்களுக்கு காவல்
இருக்கும் விவசாயி பாடுகிறான்
கபுகேயின் குரலில்.

“தனிமையைப் போக்க உனக்குச்
சிறகு, எனக்கு என் குடிசை” என்னும்
கபுகேயின் குரல் தனிமையை
இரட்டிப்பாக்குகிறது.

உலலேனா ஆளரவமற்ற
தனிமையை நோக்கிப் பறந்து சென்று
முட்புதர்கள் நிறைந்த காட்டுக்குள்
தஞ்சமடைகிறது.

கபுகேயின் தோழர் பீடியைக்காலால்
மிதித்து அணைத்துவிட்டுக்
கபுகேக்காக சலூன் வாசலில்
இன்னும் காத்திருக்கின்றார்.

facebook:Santhush Kumar

பக்கத்தின் பக்கம்

கற்சுறா

சாரு நிவேதிதாவின் பாரிஸ் பயணம் குறித்து நான் எழுதும் முன்றாவது பதிவு இது.

தன்னுடைய பாரிஸ் பயணம் குறித்து இவன் தனது கோணல் பக்கங்களில் மிக நீண்ட பதிவாக அதனை எழுதியிருந்தாலும், அவன் குறித்த எனது கருத்தினை முதலாவது பதிவாக நான் எழுதியவுடன் விரைவாகவே என்னைக் குறித்த பக்கங்களை அதிலிருந்து நீக்கிவிட்டிருந்தான் என்பதனை நீங்கள் அறிந்திருக்கக் கூடும்.

இவன் குறித்த பதிவை முதன் முறையாக நான் எழுதிய போது தொடர் பதிவுகளை நான் அவ்வப்போது எங்கேயேனும் எழுதுவேன் என்றே குறிப்பிட்டிருந்தேன்.

அதில் நம்மவரிடம் இருந்த கமாரா ஒன்றை எவ்வாறு திருட நினைத்தான் எனவும் தமிழ்நாட்டில் உள்ளவர்களுக்கெனக் கொடுத்து

விட்ட பொருட்களையும் பணத்தையும் எவ்வாறு கையகப்படுத்தினான் எனவும் சொல்லியிருந்தேன்.

இந்தப் பதிவில் பிரான்சின் ஓறதூர் (Oradour-sur-Glane) என்ற கிராமத்திற்கு அவனை அழைத்துச் சென்ற கதையை எழுதுகிறேன். இது எனக்குச் சாத்தியமாகும் முன்றாவது இடம்.

உண்மையில் இந்தக்கதையை எழுதும் போது மிகுந்த வெட்கத்துடனேயே நான் எழுதிக் கொள்கிறேன் என்பதனைச் சொல்லிக் கொள்கிறேன். இப்போதுள்ள நிலையில் இந்த விடயங்களை நீங்கள் வாசிக்கும் போது என் மீதும் எனது நண்பர்கள் மீதும் உங்களுக்கு அதிக கோபம் தோன்றுவதும், இவை எங்களுக்குத் தேவையான சம்பவம் எனவும் இவ்வாறு தமிழ்நாட்டுக் காரர்களுடன் சவகாசம் வைத்துத் திரிந்ததற்கு இதற்குமேல் இன்னும் வேணும் என்று தோன்றுவதும்

சாத்தியமானதே.

ஆனால் நமது நிலை அப்படியல்ல.

நாம் எழுதத் தொடங்கிய காலங்களில்- அந்தத் 90 இன் இறுதிக் காலங்களில் ஈழத்திலிருந்து எமக்கு எந்தத் தொடர்புகளும் இல்லை. எங்கள் குடும்பங்களினூடான தொடர்பும் அறுந்தறந்து தொங்கிய தொடர்பாகவே இருந்த காலங்கள் அவை. யுத்தம் பல்வேறு நிலைகளில் ஈழத்தைச் சூழ்ந்திருந்த காலங்கள் அவை.

அப்பொழுது எக்ஸில் சஞ்சிகையை நாங்கள் வெளிக் கொண்டு வந்திருந்தோம். புலம்பெயர் சூழலிலும் சரி அதனைப் புகலிடம் எனச் சொல்லும் சூழலிலும் சரி எக்ஸில் சஞ்சிகையில் பலர் எழுதத் தயங்கிய காலமாக இருந்தது அது. அந்தக் காலத்தில் எமக்குக் கிடைத்த தொடர்புகள் மிக அதிகமாகத் தமிழ்நாட்டிலிருந்து தான் கிடைத்தது. எக்ஸில் சஞ்சிகைகள்

சிலவற்றை நாம் தமிழ் நாட்டில் கூட அச்சிடோம். நமது புகலிடச் சூழலில் அச்சகத் தொடர்புகளை வைத்திருந்தவர்களது அடாவடித் தனங்களை விட எமக்குத் தமிழ்நாட்டின் தொடர்பு இலகுவானதாக இருந்தது. ஆனால் அவற்றை அங்கே அச்சிடும் தொடர்ச்சியை தொடர்ந்து செய்ய முடியாத கதை வேறு ஒரு கதை. அவை தனியாக எழுதப்பட வேண்டும்.

தமிழ் நாட்டிலிருந்து அ.மார்க்கல், சாரு நிவேதிதா, லெனாகுமார், விக்கிரமதித்தயன், கைலாஷ், சிவன்-ஜமாலன் போன்ற பலர் எக்ஸிலில் எழுதினார்கள்.

ஈழ யுத்தத்தின் மீதான தொடர் எதிர்க் குரலை அன்றைய பொழுதில் வெளிப்படுத்தி வந்த இதழ்களில் எக்ஸிலும் ஒன்றாக இருந்தது அதனோடு இணைந்து வேலை செய்த பலர் தமது பெயர்களைக் கூட வெளியிட வேண்டாம் எனச் சொல்லி எம்முடன் இணைந்திருந்த காலம் அது. அந்தக் காலத்தில் வெளிப்படையாக நுழைந்தவன் தான் சாரு என்ற அயோக்கியன். இவன் எங்களுக்கு ஏற்படுத்திய அவமானத்தை நான் வெளிப்படையாகச் சொல்லாது விட்டால் நான் தெரிந்தும் தவறு செய்தவனாவேன். இவனிடம் ஏமாந்த கதை எனக்கு வெட்கமெனினும் அதனைச் சொல்லாது விட்டால் அவமானம். அதனால் தான் இதனை எழுதுகிறேனெயொழிய சொல்வதானால் எனக்கு அவமானம் ஏதுமில்லை. அதனைச் சொல்வதனால் எனக்கு அவமானம் எனினும் அப்படிப்பட்ட அவமானமும் எனக்குப் பொருட்டில்லை.

இனி அந்த ஓறதூர் கிராமத்திற்குச் சென்ற கதைக்கு வருகிறேன். ஓறதூர் என்ற கிராமம் பாரீசிலிருந்து ஏறத்தாழ 500 கிலோமீட்டர் தூரத்தில் உள்ள ஒரு சிறிய கிராமம். 1944 ஆம் ஆண்டு ஜூன் மாதத்தில் நாஜிகளால் ஆக்கிரமிக்கப்பட்ட பிரான்சில் உள்ள ஓறதூர்-சுர்-கிளேன் கிராமம், போரிடாத

புலம்பெயர் வாழ்வின் எந்த அர்த்தங்களையும் அவனால் ஒருபொழுதிலும் புரிந்து கொள்ள முடியவில்லை. “தான் ஒரு பெரிய ஆன்மா. அதற்கு அடிமைச் சேவகம் செய்ய வேண்டியவர்கள் நீங்கள்” என்பதாகவே அவனது ஒவ்வொரு செயற்பாடுகளும் இருந்தன.

பெண்கள் மற்றும் குழந்தைகள் உட்பட 643 பொதுமக்கள் ஜெர்மன் நாசிகளால் படுகொலை செய்யப்பட்டபோது அழிக்கப்பட்டது என்ற தகவலை நீங்கள் அறிந்திருக்கக் கூடும்.

போருக்குப் பிறகு அருகில் ஒரு புதிய கிராமம் கட்டப்பட்டது. பழைய கிராமத்தின் இடிபாடுகளை நிரந்தர நினைவுச்சின்னமாகவும் அருங்காட்சியகமாகவும் இன்றுவரை பிரெஞ்சு அரசு பாதுகாத்து வருகிறது. இன்றுள்ள வசதியில் அதுகுறித்து கூகிளில் தேடினால் அதிக விடயங்களை நீங்கள் அறிந்து கொள்ள முடியும். அன்றைய காலம் அப்படியல்ல.

எங்கள் நாடு யுத்தத்தால் சூழ்ந்திருந்தது என்பதனாலும் இதேபோன்ற படுகொலைகளை நித்தமும் எதிர் கொண்டிருந்ததாலும் இந்த ஓறதூர் கிராமத்தின் அடையாளம் எமக்குள் ஒரு உருக்குதலைத் தந்தது. இவ்வாறான ஒரு கூட்டுப்படுகொலையை கந்தன் கருணையிலும் காத்தான் குடியிலும் புலிகள் நிகழ்த்தியிருந்ததும் அதற்கும் மேலாய் ஊர் ஊராய் ஒழித்தழித்த இலங்கை அரசினது காவு கொள்ளல்கள் எண்ணிக்கையற்றது. அவற்றின் உதாரணங்களாய் பாவற்குளம் செட்டிகுளம் கிராமங்கள் அப்போது இவ்வாறான உரத்த யுத்த சாட்சியங்களோடு காட்சியளித்தவை. ஆனால் அதுபோன்ற பலவற்றின் சாட்சியங்களை நாமே பாதுகாக்கத் தவறினோம். நினைவலைகளில் கூட ஒளித்து வைக்கத் தவறினோம். இவ்வாறு பாதுகாக்கத் தவறிய குற்றத்தை மறந்து இன்று

அந்தவகைக் குற்றங்களுக்கு என்ன ஆதரம் இருக்கிறது என இன்று எம்மை நாமே கேள்வி கேட்கிறோம். இதுதான் அபத்தம்.

ஆனால் இந்த ஓறதூர் கிராமம் ஜெர்மனிய பாசிசத்திற்கான உன்னத சாட்சி. இந்த சாட்சியை நேரடியாக உணர்ந்து கொள்ள வேண்டும் என்பதற்காக நான் சாருவை அழைத்துப் போனேன். தமிழகத்தில் இருந்து வந்த ஒரு “உன்னத” எழுத்தாளனுக்கு அதன் நேரடி உணர்வைத் தெரியப்படுத்தவேண்டும் என்பது நம் நண்பர்களது விருப்பமாகவும் இருந்தது. பாரீசில் லூவர் மியூஸியம், நோர்த் டாம் ஆலயம், ஈபிள் கோபுரம் என்று மிக முக்கிய வரலாற்றுத் தளங்களை நாம் காட்டி வந்தாலும் பாரீசின் புறபிராந்தியங்களின் வரலாறுகளை ஓர் அனுபவத்திற்காகவேனும் இவர்களுக்கு அறியச் செய்ய வேண்டும் என்ற விருப்பு நமக்கிருந்தது. அதன் நிமித்தமே சாருவை அங்கே அழைத்துச் செல்வதற்குத் திட்டமிட்டேன்.

என்னிடம் நீண்ட தூரம் பயணம் செய்வதற்குரிய வாகனம் இருந்தாலும் எனக்கு நீண்ட தூரப்பயணம் செய்த அனுபவம் இல்லாததால் என்னால் தனியே கூட்டிச் செல்ல முடியாதிருந்தது. ஓறதூர் கிராமம் பாரீசிலிருந்து ஏறத்தாழ 500 கிலோமீட்டர் தொலைவிலுள்ள கிராமம். குறைந்தது 5 மணிநேரமாவது வாகனம் ஓட்ட வேண்டும். எனக்கு அந்த அனுபவம் அப்போது இல்லை.

நாம் அனைவரும் “தங்கம்” என்று அழைக்கும் சுந்தரலிங்கம் அவர்களை ஓட்டியாக வரும்படி கேட்ட போது மிகுந்த விருப்புடன் சம்மதித்தார். ஒரு சமூக அக்கறையாளனாகவும் செயற்பாட்டாளனாகவும் சினிமா நாடக நடிகனாகவும் தொடர்ந்து இயங்கும் அவர் தமிழகத்திலிருந்து வந்திருக்கும் ஒரு “உன்னத” எழுத்தாளனுக்கு பிரான்சின் வரலாறை அறிந்து கொள்ள வைக்க எடுக்கும் முயற்சிக்கு தான் செய்யும்

கடமை என்பதாக நினைத்து உடனேயே சம்மதித்தார்.

அதற்கான ஒழுங்குகளைச் செய்து கொண்டு மூவருமாகப் புறப்பட்டோம். மற்றய நண்பர்கள் எம்முடன் இணையமுடியாதபடி அவர்கள் வேலை இருந்தது. அக்காலத்தில்தான் நீண்ட காலம் செய்த வேலையிலிருந்து என்னை நீக்கியிருந்தார்கள். அதனால் எனக்கு அது சாத்தியமாகியது. அந்த வேலை நீக்கத்தால் நான் பெரும் பணக் கஸ்டத்திற்கு உள்ளாகியிருந்த காலம் அது. இருந்தாலும் சாருவுக்கு இதனை அறியச் செய்வதில் இருந்த அக்கறை அந்தக் கஸ்டத்தைப் பொருட்படுத்தவில்லை.

ஓறதூர் கிராமத்திற்குச் சென்று வர எடுக்கும் பெற்றோல் மற்றும் உணவுக்கான பணத்தை ஏற்பாடு செய்து கொண்டு நாங்கள் வெளிக்கிட்டோம்.

போகும் வழியெங்கும் கவிஞர் இன்குலாப்பின் பாடல்களைக் கேட்படியே பயணம் செய்து கொண்டு பிரான்சில் அகதிகளாக வாழ்வதின் அவலம் குறித்துப் பேசியபடியே சென்றோம். அதனை சாரு கேட்டானோ இல்லையோ தெரியாது. “நீங்கள் எவ்வளவோ கஸ்டப்படுகிறீர்கள் ஆனால் தமிழ்நாட்டில் பிணங்களுடன் புணர்வு செய்ய இளைஞர்கள் வரிசையில் நிற்கிறார்கள். இறந்த சிலக் ஸ்மிதாவுடன் எத்தனை பேர் புணர்ந்தார்கள் தெரியுமா உங்களுக்கு?” என்று தமிழ் நாட்டு இளைஞர்கள் குறித்து வசை பாடியபடியே வந்தான். தனக்குத் தமிழ் நாட்டில் வாழப் பிடிக்கவில்லை என்றான். ஒரு எழுத்தாளன் நிம்மதியாய் வாழக்கூடிய நாடு அது இல்லை என்றான்.

நாம் கிட்டத்தட்டப் பாதித் தூரத்தைக் கடந்திருந்தோம். ஒரு பெற்றோல் நிரப்பும் நிலையத்தில் நிறுத்தி பெற்றோல் நிரப்பிக் கொண்டு பிரெஞ்சுக்காரர்கள் விரும்பி உண்ணும் உணவான ‘French baguette sandwich’

இல் மூன்று சான்ட்விச்சை வாங்கிக்கொண்டு வந்து கொடுத்துக் கொண்டு மீளப்பயணித்தோம். நானும் தங்கமும் சான்ட்விச்சை உண்ணத் தொடங்கியிருந்தோம் சாரு அதனைத் தொடவேயில்லை. சாப்பிடுங்க எனச் சொன்னதும் சான்ட்விச்சைத் தூக்கியெறிந்து இந்தக் கறுமத்தையெல்லாம் என்னால் திங்க முடியாது என்றான். இங்கே புரியாணி பரோட்டா எல்லாம் வாங்க முடியாது சாரு இது ஒரு அற்புதமான உணவு. பிரெஞ்சுக்காரர்கள் ஒருநாளும் வெறுத்துக் கொள்ளாத சாப்பாட்டு வகை இது. முதலில் இதனைச் சாப்பிட்டுப் பாருங்கள். பிறகு எறியுங்கள் என்றேன். அவன் மசியவில்லை. விழுந்த இடத்திலிருந்து சான்ட்விச்சை எடுக்கவும் இல்லை. அவன் “திங்கவும்” இல்லை. நாம் அது குறித்து அந்தப் பேச்சை அத்துடன் நிறுத்திவிட்டோம்.

நாம் ஓறதூருக்குள் நுழைந்து கொண்டிருந்தோம். மிகுந்த சிரமத்துடன் எங்கள் பின்னால் நடந்து கொண்டிருந்தான் சாரு. தன்னால் இவ்வளவு தூரம் நடக்கமுடியாது எனப் புறுபறுத்தபடி வந்து கொண்டிருந்தான். அந்தக் கிராமத்தின் நுழைவாயிலில் “சைலன்ஸ் பிளீஸ்” என வாசகம் எழுதப்பட்டிருந்தது. அதனை அவனுக்குச் சுட்டிக்காட்டினேன்.

அதன் பின் அவன் வாயைப் பொத்திக் கொண்டு வந்தான்.

இடிந்த கட்டடங்களும் அதற்குள் மாண்டுபோன மக்களின் வாழ்வு உபகரணங்களும் என கைவிடப்பட்ட தடயங்களுக்குள்ளால் நாங்கள் நடந்தபடி இருந்தோம். எந்த வீட்டில் எத்தனை பேர் வாழ்ந்தார்கள், எந்த இடத்தில் உணவகம் இருந்தது என்ற அடையாளங்களை மட்டும் இடிந்து போகாத ஒரு சுவரில் குறிப்பிட்டிருந்தார்கள். முடியுமானவரை எனது கமராவைக் கொண்டு அவனைப் படம் பிடித்தேன். அவனுக்கு எந்தவித ஈர்ப்பும் அந்த இடங்கள் குறித்து இருக்கவில்லை. வெறும் சலிப்போடே அவற்றை அவன் கவனித்தான்.

முடியுமானவரை அவற்றைச் சுற்றிக்காட்டியபின் நாம் பாரீஸ் திரும்ப முடிவெடுத்தோம். மீண்டும் ஏறத்தாள 500 கிலோமீட்டர் தூரம் பயணிக்க வேண்டும். ஒரு பெற்றோல் நிரப்பும் நிலையத்தில் காலை நிறுத்திப் பெற்றோல் நிரப்பிக் கொண்டு பெருந்தெருவில் இறக்கினோம். உண்மையில் அந்தப் பயணத்திற்காக நாம் அறுதியிட்டு வைத்திருந்த செலவை நாம் தாண்டியிருந்தோம். பரீசை நெருங்கும் தருவாயில் எம்மிடம் கையிலிருந்த பணம் முற்றாகத் தீர்ந்திருந்தது. இறுதியாக

நாம் செல்லும் பெருந்தெருவினைக் கடப்பதற்குப் பணம் செலுத்த வேண்டியிருந்தது. எம்மிடம் அதற்குரிய தொகை இருக்கவில்லை. அவசர தேவைக்காக உதவும் எனக் கையில் வைக்கச் சொல்லி எப்போதோ சாருவிற்கு கொடுத்த பணத்தை அவன் வைத்திருந்தான். “அதனைத் தாருங்கள் பாரீஸ் வந்ததும் திரும்பத் தருகிறோம்” எனச் சொல்லிக் கேட்டோம். முதலில் மறுத்தான். பின்னர் வேறு வழியின்றி எம்மைத் திட்டியபடி “இப்படியாகுமென்றால் நான் இதற்கு வந்திருக்க மாட்டேன்” என்றான். அவனது பணத்தை எமக்காகத் திரும்பக் கேட்கவில்லை. அவனுக்கு நாம் கொடுத்து வைத்திருந்த பணத்தையே கேட்டோம். அதனையும் திரும்பத் தருகிறோம் என்று சொல்லியே கேட்டோம். ஆனால் அந்த அயோக்கியன் அதற்கு எங்களைத் திட்டினான். தனக்கு இந்த ஓறதாரையே பார்க்க வேண்டிய அவசியமில்லை என்றான். நானும் தங்கமும் ஆளையாள் முழித்துப்பார்த்தபடி திண்டாடினோம். உண்மையில் எம்மை நினைத்து இன்றுவரை வெட்கப்படுகிறோம். இந்த வகை முட்டாள்களாக நாம் இருந்திருக்கிறோம் என்பது இன்றுவரை உறுத்துகிறது. ஆனால் இந்த அயோக்கியனை இன்னொரு உலகம் இன்றும் எழுத்தாளனாகக் கொண்டாடுகிறது.

சமூகத்தின் அத்தனை விழுமியங்களையும் மனங் கொண்டறிந்து அதற்குள்ளாகத் தன் அறிவினூடாகப் பயணித்து எதிர் கொள்ளும் எழுத்துக்களைத் தருபவர்களையே நாம் கொண்டாடிக் கொண்டிருக்கும் வாழ்வில் இந்த வகைத் தற்குறிகள் நம்மை வந்தடையும் போது அல்லது காண நேரும் போது எழும் ஏமாற்றம் சொற்களில் சொல்ல முடியாதவை.

சாருநிவேதிதாவின் பாரீஸ் பயணத்தில் நான் பட்டறிந்த அசிங்கங்கள் ஏராளம். ஒரு எழுத்தாளனுக்கு இருக்கக் கூடிய எந்தத் தார்மீகக் கரிசனையும்

அவனிடம் இருந்ததில்லை. அண்மையில் நோர்த்தடாம் தேவாலயம் எரிந்தபோது அவன் அவலக் குரலெடுத்து தனது கவலையை வெளிப்படுத்தியிருந்தான். அழகிய பாரீசின் தேவாலயம் எரிந்தது என்று. அந்த அழகிய பாரீசின் அதிகமான இடங்களை நானே அவனுக்குச் சுற்றிக் காட்டினேன். அந்தப் பொழுதுகளிலெல்லாம் நாங்கள் பட்ட அவமானங்கள் கொஞ்சமல்ல. புலம்பெயர் வாழ்வின் எந்த அர்த்தங்களையும் அவனால் ஒருபொழுதிலும் புரிந்து கொள்ள முடியவில்லை. “தான் ஒரு பெரிய ஆன்மா. அதற்கு அடிமைச் சேவகம் செய்ய வேண்டியவர்கள் நீங்கள்” என்பதாகவே அவனது ஒவ்வொரு செயற்பாடுகளும் இருந்தன. ஆனால் தற்குறியாகத் தமிழ் நாட்டில் எந்த அவலத்தைச் சொல்லித் தன்னை முன்னிறுத்த முடியுமோ அதனை மட்டுமே அவன் எழுதிக் கொண்டிருந்தான். அதற்காக அவன் பணமும் பெற்றான். என்வீட்டில் நடந்த சம்பவம் ஒன்றையே அவன் கதையாக எழுதி அதனையும் தவறாக எழுதி குழுதம் இதழிற்கு அனுப்பிப் பணமும் பெற்றான்.(குழுதம் கதை குறித்த பதிவினை அடுத்த பதிவில் எழுதுகிறேன்.)

இவனைப் பின்பற்றும், இந்த அயோக்கியத் தனத்தைப் பின்பற்றும் பலர்தமிழ்நாட்டிலும் இருக்கிறார்கள். ஈழத்திலும் இருக்கிறார்கள் புலம்பெயர் தேசத்திலும் இருக்கிறார்கள் நாங்கள் முன்பு இருந்ததைப் போல.

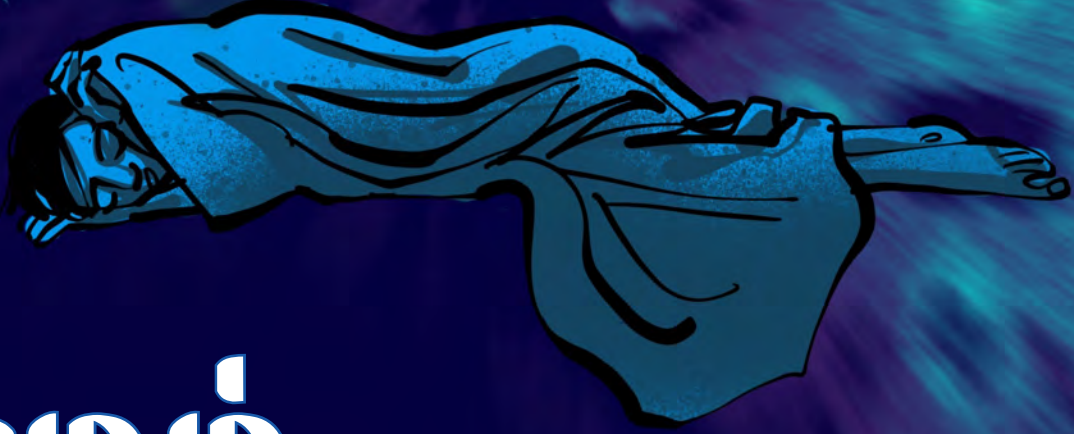
என்ன வேடிக்கை என்றால் இந்த சமூகம் தங்களை இன்னும் நம்புகிறது என இந்த அயோக்கியன்கள் நம்புகிறார்கள். அப்படி ஒருபொழுதிலும் நிகழ்ந்ததில்லை. தற்குறிகளை இந்த சமூகம் ஒவ்வொரு பொழுதிலும் தூக்கி வெளியிலே போட்டுவிடுகிறது. அவமானப்படுத்தி விடுகிறது.

தற்குறிகளை இந்த சமூகம் ஒருபொழுதிலும் கையில் ஏந்தி நிற்பதில்லை. அது இந்தத் தற்குறிகளுக்குத்தான் தெரிவதில்லை.

Facebook: Katsura Bourassa
matrathu.blogspot.com

22

சாமம்

எனது இன்பங்கள் யாவும் இரவுகளில் முகிழ்த்தவையே. மன்னிக்கவும். கட்டிலில்தான் என எண்ணாதீர்கள். இரவுதான் எனக்குள் விருப்ப மழைகளைக் கொட்டுவது. கறுப்புதான் என் கடவுள். மொழிகளை அதிகமாக அறிந்தவன் அல்லன். இருள் எங்கு சாமரம் வீசும்போதும் நான் அங்கு மொழிகளைக் காண்கின்றேன். ஆம், அவை எனக்கு மட்டுமே விளங்கும் மொழிகள்.

முன்பு வீட்டில் இருந்தேன். இப்போதோ வெளிதான் எனது வீடு. பகலில் தூங்கி இரவில் விழிப்பேன்.

சில தினங்களின் முன், பகலில் என்னை ஓர் குரல் எழுப்பியபோது போர்வையால் எனது முகத்தை முடினேன்.

போர்வை இழுக்கப்பட்டது.

மிகவும் சிரமத்துடன் விழித்து, ஓர் உடலைக் கண்டு, பின்பு அது எது என்பது தெரியாமல், போர்வையால் மீண்டும் எனது முகத்தை முடியபோது, அது இழுக்கப்பட்டு ஓர் மங்கல் கோலத்தைக் கண்டு

“அம்மா, என்னைத் தூங்க விடுங்கள்.” எனப் பஞ்சியுடன் சொன்னேன்.

“அம்மாவா?” என அவள் கத்தினாள். “என்னை உனக்குத் தெரியாதா?”

எனது போர்வையை ஆத்திரத்துடன் இழுத்து வெளியே எறிந்தாள். நான் பகலிற்குத் தப்ப விழிகளை முடுகின்றேன். ஆனால் எனது விழிகளிலே விரல்கள். அவைகளில் இருந்த சில மோதிரங்கள் எனது முகத்தைக் கீறுகின்றன. நான் கதறுகின்றேன்.

ககலாமோகன்

“கத்து, கத்து. என்னை அம்மா என்ற போக்கிரியே கத்து, கத்து.” எனும் கத்தும் குரலையே நான் கேட்கின்றேன். அவளது உருவத்தை அல்ல.

சில மணி நேரங்களின் பின் மிகவும் சிரமத்துடன் விழிகளைத் திறந்த போது, நான் கிடக்குமிடத்தின் முன் இருந்த தபால் நிலையம் முடப்பட்டு எனக்கு இருளைக் காட்டியது.

நான் கிடந்த இடத்தின் அருகில் சில சில்லறைகள் கிடந்தன. அவைகளைப் பொறுக்கியபோது ஓர் கிழவன் என்முன் வந்து சிறிய போத்தலைத் தந்தான். அது நிறைவான போத்தல் இல்லை. பாதியை அவன் குடித்திருக்கலாம், அல்லது அந்தப் போத்தலை அவன் வீதியில் கண்டு எடுத்திருக்கலாம். எது எப்படியோ அதனுள் உள்ள பாதி எனக்குள் இறங்கியது. நான் எழுந்தேன்.

எப்போதும் செல்லுகின்ற அராபியச் சிறிய பலசரக்குக் கடை திறந்தே இருந்தது. அதனது முதலாளி என்னைச் “சாமி” என்றே அழைப்பவர். ஆனால் எனக்கு நான் எந்த மதம் என்பது எப்போதுமே தெரியாது. இந்த அராபிய முதலாளி நான் எந்த ஆட்டத்துடன் சென்றாலும் என்னை ஒருபோதுமே இழிவாக நடத்துவதில்லை.

அவர்தான் மனிதர், அவர்தான் எனது கடவுள். நான் பணம் இல்லாமல் சென்றாலும் எனக்குப் போத்தல் அல்லது டின் கிடைக்கும். நான் நிலத்தில் எடுத்த சில்லறைகளை அவர் முன் வைத்தால் எண்ணாமலே தனது பெட்டிக்குள் போட்டபின் “இன்சா அல்லாஹ்” என்பார்.

எப்போதும் செல்லுகின்ற அராபியச் சிறிய பலசரக்குக் கடை திறந்தே இருந்தது. அதனது முதலாளி என்னைச் “சாமி” என்றே அழைப்பவர். ஆனால் எனக்கு நான் எந்த மதம் என்பது எப்போதுமே தெரியாது. இந்த அராபிய முதலாளி நான் எந்த ஆட்டத்துடன் சென்றாலும் என்னை ஒருபோதுமே இழிவாக நடத்துவதில்லை.

அவரது பெயர் எனக்கு இப்போதும் தெரியாது.

அட, அது தெரியவேண்டுமா?

அவரது மனதுதான் எனக்குத் தெரியும். எனது பெயரும் எனக்குத் தெரியாதபடியால் அவருக்கும் தெரியாது.

அன்று அவர் களைத்துப்போய் இருந்ததைக் கண்டேன். விழிகள் முடி இருந்தன. கடையில் எவருமே இல்லை. தலையில் சிறிது தட்டினேன்.

சிரமமாக விழிகளைத் திறந்து “சாமி, ஓர் சிகரெட் தா.” என்றார்.

எனது சட்டைப் பைகளைத் தடவினேன். வெறுமை.

“பொறு!” என்றபின் நான் வெளியால் சென்றேன்.

அந்த இருளில் எங்கு புகை வரும் என்பதை வெளியில் தேடினேன்.

ஒருவர் புகைத்தபடி நடந்தார்.

“ஓர் சிகரெட் தர முடியுமா?”

“நீ ஓர் நாய்” என்றபடி விரைந்தார்.

பின்பு ஒருவர் ஓர் நாயுடன் இருள் வீதியில்.

“ஓர் சிகரெட் தர முடியுமா?”

சிரித்துவிட்டு “எனது நாய் அதனை என்னிடம் இருந்து பறித்துப் புகைத்துவிட்டது” என்றார்.

நான் வீதிகளில் தேடியபோது ஓர் இளம்பெண் தனது சிகரெட்டை எறிந்துவிட்டுச் சென்றாள். அதற்கு அருகில் சென்றால் தூள் மணம் வந்தது. எடுத்து உறிஞ்சினேன். பின்பு கடைக்குச் சென்று முதலாளியிடம் கொடுத்தால் உறிஞ்சிவிட்டுப் பெரிதாகச் சிரித்தார். பின்பு தனது கைத்தொலைபேசியை எடுத்துத் தனது மொழியில் பேசியபோது எனக்கு எதுவுமே விளங்கவில்லை.

நான் எங்கு போனாலும் எனது தூங்கும் இடத்திற்கே வந்துவிடுவேன். எப்படி வருகின்றேன் என்பது எனக்குத் தெரியாது. அன்று நான் ஓர் பஸ் தரிப்பு நிலையத்திற்கு வந்தபோது ஓர் மொத்தப் புத்தகம் தனியாக இருந்தது. நான் புத்தகங்கள் வாசிப்பதில்லை. ஆனால் எவை மொத்தமோ அவைகளில் விருப்பம். காரணம் அவைகள்தாம் எனது தலையணைகள். ஆனால் அவைகள் இல்லாமலும் தூங்குவதில் எனக்குச் சிரமங்கள் இல்லை.

அந்த மொத்தமான புத்தகத்தினை எடுத்து விரித்தேன். ஓர் வாடிய பூ கிடந்தது. அதனது இடது பக்கம் கறுப்பு, வலது பக்கம் சிவப்பு. பிரித்த வேளைகளில் நான் அதனுள் மலர்களையும், இலைகளையும் வாடிய கோலத்திலேதான் கண்டேன். சில விரிப்புகளில் எழுதிய பக்கங்களும். ஆனால், அந்த மொழி எனக்குத் தெரியவில்லை.

எது எப்படியோ நான் மொழிகளை மறந்தே வாழ்கின்றேன், உழல்கின்றேன், புணர்ச்சி செய்கின்றேன், சிலரைப் புண்படுத்துகிறேன், வேறு சிலர் மீது காறித் துப்புகின்றேன், இன்னும் சிலருக்கு “நன்றி, நன்றி” என்கின்றேன், சிலருக்கு முத்தமிடுகின்றேன்.

அட, எனக்கு மொழி தேவையா?

பலர் என்னை “நாய்” எனும் சொல்லால் குத்திக் காறித் துப்புவதுண்டு. “சோம்பேறி” எனத்

திட்டுபவர்கள் பலர்.

நான் நாய்தான், நான் சோம்பேறிதான். அதனால் என்ன? என்னைத் திட்டுபவர்கள் யாவரும் நாளைய சாம்பல்கள்தாம்.

நான் நடந்த பாதையில் ஒருவர் புன்னகையுடன் வந்து என்னை நிறுத்திய பின் “நானும் புத்தகவாசி” என்றார்.

எனது கையில் இருந்த பியர் டின்னை அவரிடம் நீட்டி “நான் வாசிக்கத் தெரியாதவன்” என்றேன்.

அதனை வாங்காமல் “பொய்.” என்றார்.

“நான் சொல்வது உண்மை.”

“உங்கள் கையில் புத்தகம் உள்ளது.”

“ஆம், அது எனது புத்தகம் இல்லை.”

“உங்களது காதலியின் புத்தகமா?”

“எனக்குப் பல காதலிகள் உள்ளனர். அவர்களை நான் ஒருபோதும் நூல்களோடு கண்டதில்லை.”

“உனக்குப் பல காதலிகளா?”

“ஆம்”

“இது உனது மனைவிக்குத் தெரியுமா?”

“எனது காதலிகள் யாவரும் எனது மனைவிகளே, எனது காதலிகளது முகங்கள் எனது நினைவில் இல்லை.”

“நான் தனியாக வாழ்கின்றேன். எனக்கு உனது காதலிகளில் ஒருத்தியைத் தருவாயா?”

“எனது காதலிகள் எங்கு வாழ்பவர்கள் என்பது எனக்குத் தெரியாது.”

“சரி, நீ எங்கே வாழ்கின்றாய்?”

“வீதியின் ஓர் கரையில்.”

“அட. நீ போக்கிரி!” என்று கத்தினான்.

எனது கையில் உள்ள புத்தகத்தால் அவனது தலையில் அடித்தேன். புத்தகம் கிழிந்து அதனுள் உள்ள தாள்களும், இலைகளும், பூக்களும் சிதறி வீழ்ந்தன.

அவன் ஓடினான்.

விழுந்தவைகளில் மிதித்து நடந்து கொண்டிருந்தபோது ஓர் மெத்ரோவுக்கு முன்னால் வந்தேன்.

நேரம் எதுவெனவும் தெரியாது. ஓர் கிழவி நிர்வாணமாக மெத்ரோப் படிகளில் களைப்புடன் ஏறுவது தெரிந்தது. அவளது முலைகள் மிகவும் தொய்ந்தே இருந்தன.

“நான் விசரி, நான் அழகி, நான் பேய்.” என அவள் கத்தினாள்.

ஓர் கலப்பின ஆண் அவள் வெளியே வந்தபோது மெத்ரோவின் கதவைப் பூட்டினான்.

நான் அவளின் அருகில் சென்றபோது

தனது கையில் இருந்த போத்தலை என்னிடம் நீட்டினாள். அது சிவப்பு வைனாக இருந்தது.

நான் ஓர் மிடறு இழுத்துவிட்டு “அம்மா.” என்றேன்.

“நான் உனது அம்மா இல்லை நாயே.” என்றாள்.

“ஆச்சி.”

“நீ பேய், நான் ஆச்சியும் இல்லை.”

அவளது உடல் நடுங்கியது.

கடும் குளிர்.

சூடு கொடுக்க நான் அவளது உடலை அணைத்தபின் “நீ யார்?” என்று கேட்டேன்.

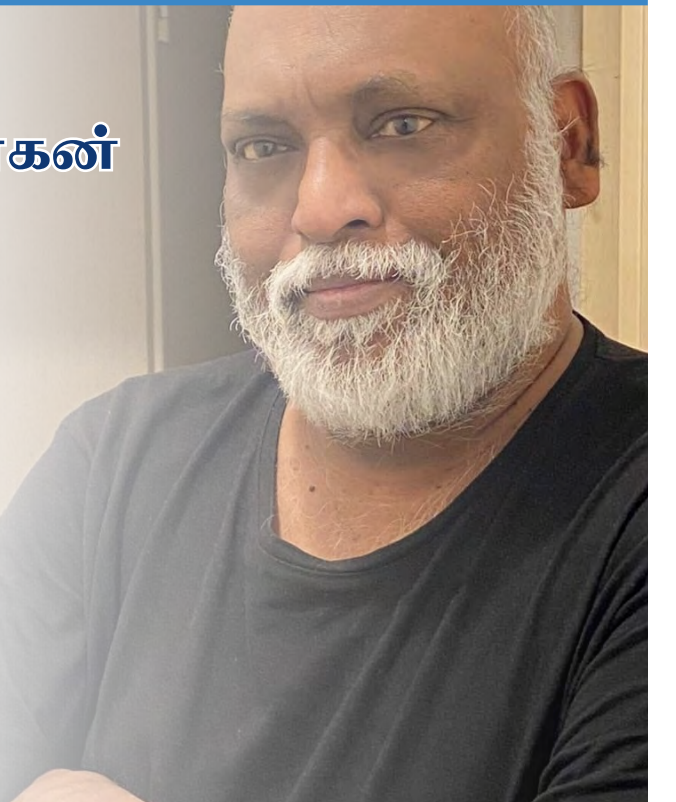
“நான் உனது காதலி.” எனக் கத்தினாள்.

அந்தத் தினத்தின் சாமம் ஓர் கோபத்தையும் காட்டாமல் எங்களை முத்தமிட்டது.

பாரிஸ் 16.12.2022

க.கலாமோகன்

பிரான்ஸ்

வ.ந.கீர்தரன்

வெங்கட் சாம்நாதனும் கலை மற்றும் மார்க்சியம் பற்றிய அவர்தம் பார்வைகளும்

அமரர் கலை, இலக்கியத் திறனாய்வாளர் வெங்கட் சாமிநாதன் என் வாழ்க்கையில் மறக்க முடியாத ஆளுமைகளில் ஒருவர். “பதிவுகள்” இணைய இதழ் மீது மிகுந்த மதிப்பு வைத்திருந்தவர். இறுதி வரை “பதிவுகள்” எழுதிக்கொண்டிருந்தவர். அவரது கலை மற்றும் மார்க்சியம் பற்றிய எண்ணங்களை அவரது எழுத்துகளுடன் விபரிப்பதுதான் இக்கட்டுரையின் நோக்கம்.

“நம் உணர்வுகளும், பார்வையும்தான் நம் அனுபவ உலகைத் தருகின்றன. அவைதாம் கலைகளாகின்றன” (“கலை உலகில் ஒரு சஞ்சாரம்” பக்கம் 36) ஹ் சித்திரமாகட்டும், இலக்கியமாகட்டும் சிற்பங்

களாகட்டும் அது ஒரு தனிமனிதக் கலைஞனும் சமூகமும் கொண்ட உறவாடலின் பதிவு” (“கலை உலகில் ஒரு சஞ்சாரம்” பக்கம் 36) அதே சமயம் “கலைஞரின் மன உந்துதல்களுக்கேற்ப, அக்காலத்துச் சூழ்நிலைகளுக்கேற்ப, மீறியே ஆக வேண்டிய சுய, சமூக நிர்ப்பந்தங்களுக்கேற்ப, தானறிந்தோ அறியாமலோ, மரபுகள் மீறப்படுகின்றன” (“கலை உலகில் ஒரு சஞ்சாரம்” பக்கம் 39) என்று குறிப்பிடும் கலை, இலக்கிய விமர்சகர் அமரர் வெங்கட் சாமிநாதன் அவர்கள் “சமூக மாற்றங்களோ” அல்லது கலைப்படைப்பு மனதிலேற்படுத்தும் விளைவாக உருவாகும் மாற்றங்களோ முன்கூட்டியே விதிகளால் தீர்மானிக்கப்பட்டுப்

பெற முடியாது” (“கலை உலகில் ஒரு சஞ்சாரம்” பக்கம் 40) என்கின்றார்.

சூத்திரங்களுக்குள் கலையினை அடைப்பதை அவர் பலமாகவே எதிர்க்கின்றார். இந்த விடயத்திற்காகத்தான் அவர் கம்யூனிஸ்ட் கட்சியினருடன் (மார்க்சியத் தத்துவத்துடன்), முற்போக்கணியினருடன் முரண்படுகின்றார். அடித்தளமாக விளங்கும் சமூக-பொருளாதார அமைப்புகளே இலக்கியம், தத்துவம், அரசியல் போன்றவற்றினை உள்ளடக்கிய மேல் கட்டுமானத்தை உருவாக்குகின்றனவென்பதை அவர் ஏற்றுக்கொள்ளவில்லை.

“நம் தத்துவ சரித்திரத்தின் பல

சிந்தனைகளை, மனித வரலாற்றின் நிகழ்ச்சிகளில் பலவற்றை அவற்றின் சமுதாய- பொருளாதார அமைப்பின் விளைவாகக் காணலாம். அப்படியில்லாதவை அநேகமுண்டு. அதுபோல சமூக- பொருளாதார அமைப்புகளைத் தத்துவ சிந்தனைகளின் விளைவாகவும் காணமுடியும். இவை ஒன்றை ஒன்று பாதிக்கின்றன. பாதிக்காமலே அமைதியாகக் கூட்டு வாழ்க்கை நடத்துவதும் உண்டு. எது நிரந்தரமான அடித்தளம், எது நிரந்தரமான மேல் கட்டுமானம் என்று சொல்வது முடியாது. இது ஒரு முடிவற்ற சுழல். எதை ஆரம்பம், எதை முடிவு என்று சொல்வது?

முடிவற்றுப் பிரவாகிக்கும் சரித்திர கதியின் ஒரு கால கட்டத்தை வேண்டுமானால் மடையிட்டுத் தடுத்து, ஒன்றை ஆரம்பம் என்றும் பின்னையதை முடிவு என்றும் சொல்லலாம். அதைச் சொல்ல வசதியாகக் கட்டிய மடை, அதன் உணமையைப் பொய்ப்பித்து விடுகிறது. மடையை நீக்கிவிட்டால், விளைவு என்று சொல்லப்பட்ட பின்னையது அடுத்த கதியில் ஆரம்பமாகக் காட்சியளிக்கும்“ (“விவாதங்கள் சர்ச்சைகள்” பக்கம் 41). இவ்விதம் வெ.சா. கூறுவதைப் பார்த்து அவரையொரு மார்க்சியத்தைக் கண்முடித்தனமாக எதிர்த்துக் குரல்கொடுத்தவராகக் கருத முடியாது.

அப்படி மார்க்சியத்தை எதிர்ப்பவராக விருந்தால் “மார்க்சின் முடிவுகள், மனித சிந்தனை வளத்திற்கு அளித்த பங்கு உண்மையிலேயே அதிகம்தான்” (“விவாதங்கள், சர்ச்சைகள்” பக்கம் 88) என்று அவரால் கூறியிருக்க முடியாது. பல முற்போக்குப்படைப்புகளை எல்லாம் ஆரோக்கியமாக விமர்சித்திருக்க முடியாது. வெ.சா. மார்க்சியத்தை ஆழ்ந்து கற்றவர். அதனை அவரது கட்டுரைகளில் அவ்வப்போது வெளிப்படுத்தியிருக்கின்றார். அவ்விதம் மார்க்சியத்தைக் கற்றபின்தான் அதனை மீறிச் சிந்திக்குமொரு எதிர்ப்பாளராகத்

தன்னை அடையாளப்படுத்த அவரால் முடிகிறது. நம் உணர்வுகளாலும், பார்வையினாலும் பெறப்படும் அனுபவ உலகிலிருந்து உருவாகும் கலைகளை விதிகளுக்குள் கட்டுப்படுத்திவிட முடியாதென்பதே வெ.சா.வின் பார்வை. இதனை நன்கு விளங்கிக் கொண்டால் முரண்பாடுகள் பற்றிய விதிகளை விபரிக்கும் மார்க்சியக் கோட்பாடுகளுக்கமைய வெ.சா.வின் பார்வையும் தவிர்க்கமுடியாதொரு முரண் என்று உள்வாங்கி விளங்கிக் கொண்டிருந்தால் இரு சாராருமே இத்தகைய மோதல்களை, முரண்பாடுகளை ஆரோக்கியமானவைகளாகக் கருத முடியும்.

**வெ.சா. ஒரு போதுமே
மார்க்சியத்தின்
மூலவர்களான கார்ல்
மார்க்சையோ அல்லது
எங்கெல்சையோ
தரக்குறைவாக
மதிப்பிட்டவரல்லர்.
“மார்க்ஸினதும்,
எங்கெல்ஸினதும்
சிந்தனைகள் அவர்களது
காலத்துக்குரியன.
அவர்களையும்
மீறி உலகமும்,
சிந்தனை நிலைகளும்
சென்றுவிட்டன” என்பது
அவர் கருத்து.**

வெ.சா. ஒரு போதுமே மார்க்சியத்தின் மூலவர்களான கார்ல் மார்க்சையோ அல்லது எங்கெல்சையோ தரக்குறைவாக மதிப்பிட்டவரல்லர். “மார்க்ஸினதும், எங்கெல்ஸினதும் சிந்தனைகள் அவர்களது காலத்துக்குரியன. அவர்களையும் மீறி உலகமும், சிந்தனை நிலைகளும் சென்றுவிட்டன” என்பது அவர் கருத்து. இதனால்தான் அவர் “அவர்களது மேதைமையையோ, புரட்சிகரமான சிந்தனைகளையோ குறை கூறுவதாகாது. அவர்கள் காலத்திலு

அவர்களின் எதிராளிகளின் கருத்து நிலையை அறிந்து அதற்கு எதிராக வாதாடியவர்கள். அவர்கள் காலம் மாறி விட்டது. கருத்து நிலைகள் மாறி விட்டன. மார்க்ஸ்-எங்கெல்ஸின் வாதங்கள் இன்று நமக்கு உதவுவதில்லை.” இவ்விதம் கூறும் வெ.சா. லெனினோ, ஸ்டாலினோ மார்க்ஸ்-எங்கெல்ஸின் கருத்துகளை அவர்கள் அளித்த ரூபத்தில் ஏற்றுக்கொள்ளவில்லை. இன்றைய சோவியத் ரஷ்யாவும் அப்படியே ஏற்றுக்கொள்ளவில்லை. மா-லே-துங்கும் ஏற்றுக்கொள்ளவில்லை” (“விவாதங்கள், சர்ச்சைகள்” பக்கம் 80) என்பார். உண்மையில் வெ.சா. மார்க்ஸ், எங்கெல்ஸ் ஆகியோரின் தத்துவங்களைக் குப்பைக் கூடைக்குள் போடுங்களென்று கூறவில்லை. காலத்திற்கேற்ப அவை மாறவேண்டுமென்றுதான் வற்புறுத்துகின்றார். அதிலவருக்கு எந்தவித முரண்பாடுமில்லை என்பதைத்தான் அவரது கீழ்வரும் கூற்று புலப்படுத்துகின்றது:

“19-11ம் நூற்றாண்டில் முதலாளித்துவ வர்க்கம் இருந்த திசையைச் சரியாகக் கணித்துத்தான் மார்க்ஸும் எங்கெல்ஸும் தங்கள் சித்தாந்த பிரங்கிகளைக் குறிப்பார்த்துக் கொடுத்துள்ளார்கள். முதலாளித்துவம் அந்த இடத்தை விட்டு நகர்ந்துவிட்டது. அதற்கேற்ப உங்கள் பிரங்கிகளின் குறியையும் மாற்றிக்கொள்ள நீங்கள் கற்றுக்கொள்ள வேண்டும். மார்க்ஸும் எங்கெல்ஸும் குறிவைத்துக் கொடுத்த இடத்தையே சுட்டுக் கொண்டிருப்பதால் தான் உலகம் முழுதும், எங்கிலும் இருக்கும் முதலாளித்துவத்தை நீங்கள் எதுவும் செய்ய முடியவில்லை” (விவாதங்கள் சர்ச்சைகள் பக்கம் 80)

அத்துடன் அவர் கீழ்வருமாறும் கூறுவார்: “ மார்க்சையும், எங்கெல்சையும் ஒவ்வொருவரும் கற்க வேண்டும். அது அவசியம். கற்று, ஜீரணித்து, அவர்கள் சித்தாந்தத்தை நம் System-இல் ஒன்று கலக்கச் செய்ய வேண்டும். ஜீரணமாகாது மாந்தம் ஏற்பட்டுவிடக் கூடாது”

என்கின்றார். இது எதனைக் காட்டுகிறதென்றால் வெ.சா. மார்க்சியத்தின் எதிர்ப்பாரல் ஆனால் அத்தத்துவத்தைக் கற்று, உள்வாங்கி, அது ஜீரணித்துப் பெறும் சக்தியில் அடுத்த வளர்ச்சிக்குச் செல்ல வேண்டுமென்ற கருத்துடையவர் என்பதையல்லவா?

மேலுள்ள கூற்றின் இறுதியில் அவர் “கம்யூனிஸ்டுகள் எல்லோருக்கும் மாந்தம் ஏற்பட்டுவிட்டது” என்பார். அவ்விதம் அவர் கூறுவது கம்யூனிஸ்ட் கட்சியினரைத்தான். எனவே கம்யூனிஸ்ட் கட்சியினரோ அல்லது முற்போக்குப் படைப்பாளிகளோ வரிந்து கட்டிக் கொண்டு வெ.சா. வின் மேல் குற்றச்சாட்டுகளை வீசுவதற்குப் பதில், தங்களுக்கு ஏன் மாந்தமெற்படவில்லையென்பதை வெ.சா.வுக்குப் புரிய வைத்தாலே போதுமானது. அதனைத்தான் அவரும் எதிர்பார்க்கின்றாரென்பதைத்தான் அவரது கட்டுரைகள், கூற்றுகள் புலப்படுத்துகின்றன.

மார்க்சியம் பற்றி, கலையின் அம்சங்கள் பற்றியெல்லாம் வெ.சா. என்னுமொரு மனிதருக்கு அவரது கற்றுக் கேட்டு, உணர்ந்த அறிவிற்கேற்ப சரியென்று படக்கூடிய கருத்துகளுள்ளன. அந்தக் கருத்துகள் மாற்றுக் கருத்துகளாக இருக்கின்றன என்பதனால் அவற்றைக் கொச்சைப்படுத்திச் சேற்றை வாரித்தாற்றுவதில் அர்த்தமெதுவுமில்லை. கருத்தை கருத்தால்தான் எதிர்கொள்ள வேண்டும். ஆரோக்கியமான தர்க்கத்தின் மூலமே அது சாத்தியம். எவ்விதம் வெ.சா.வுக்கு மார்க்சிய கோட்பாடுகளில் ஈடுபாடுள்ள ஓவியர் தாமோதரனின் ஓவியங்களைக் கலைத்துவமிக்க படைப்புகளாகக் காண முடிகிறதோ? அந்தப் பக்குவம் நல்லதொரு ஆரோக்கியமானதொரு பண்பு. அதனால்தான் அவரால் தாமோதரன் போன்றவர்களுடன் மார்க்சியம் பற்றியெல்லாம் ஆரோக்கியமான விவாதங்களை நடாத்த முடியுமென்று கூற முடிகிறது. தன் படைப்புகளைப் பற்றிக் குறிப்பிடுகையில் வெ.சா. அவர்கள் “என் கருத்துநிலை என்ன என்று

தெரிந்து, புரிந்து, ஒப்புக் கொண்டு பின் என்னுடன் வாதிட வாருங்கள்” (விவாதங்கள் சர்ச்சைகள் பக்கம் 80) என்று கூறுவதைப் போல் அவரது கருத்துகளைப் பற்றி விவாதிக்க விளைபவர்கள் அவர் கூறுவதைப் படித்து, புரிந்து, “ஒப்புக் கொண்டு” என்று அவர் கூறுவதை என்னால் ஏற்க முடியாது. ஒப்புக் கொண்டால் பின் எதற்கு விவாதம்? - கட்டுரையாளர்) அவருடன் வாதிட முனைவதே சரியானதாகப்படுகிறது.

மேலும் வெ.சா. மாக்ஸிய கோட்பாடுகளைச் சூத்திரங்களாக்கி, அவற்றிற்கியைய படைக்கப்படும் படைப்புகள் கலைத்தன்மையினை இழந்து விடுகின்றனவென்று கருதினாலும், கம்யூனிஸ்டுகள் ஆட்சியிலிருக்கும் நாடுகளிலிருந்து உண்மையான கலைப்படைப்புகள் வெளிவராதென்று கருதியவரல்லர். அவ்விதம் வந்தபொழுது அவற்றைக் குறிப்பிடவும் மறந்தவரல்லர். “இன்னமும் குறிப்பாக, மிலாஸ் போர்மன் என்ற பெயரைக் கவனித்தீர்களானால் இன்னுமொன்று விளங்கும். மிலாஸ் போர்மன், கம்யூனிஸ்டுகள் அரசு செலுத்தும் செக் கோஸ்லோவேகியாவிலிருந்து வந்தவர். அங்கு இருந்தவரின் அவரது படைப்புகள், கலைப்படைப்புகளாக இருந்தன. காரணம் கம்யூனிஸ ஆட்சி அல்ல. அங்கு இருந்த திரைப்பட உள்வட்டச் சூழல், கலைப் பண்புகொண்ட சூழல். ஆகவே அங்கு இருந்தவரை அவர் படைத்தவற்றின்

கலைப் பண்புகளைக் கண்டு, கலையாக அவற்றை ஏற்றுக் கொண்டோம். அமெரிக்கா வந்ததும் அமெரிக்க திரைப்பட உள்வட்டச் சூழலின் வியாபாரப் போக்கு, அவரது கலையைக் கொண்டுவிட்டது.” (விவாதங்கள் சர்ச்சைகள் பக்கம் 73)

ஆகச் சுருக்கமாகக் கூறப்போனால் “நம் உணர்வுகளும், பார்வையும் தான் நம் அனுபவ உலகைத் தருகின்றன. அவைதாம் கலைகளாகின்றன” என்றும், அவ்விதமான கலைப்படைப்புகள் கோட்பாடுகளின் சூத்திரங்களாகி, வெறும் பிரச்சாரங்களாக மாறுதல் கூடாதென்றும், ஆயினும் நல்லதொரு கலைப்படைப்பு உருவாவதென்பது அது எந்தச் சமுதாயத்தில் உருவாகின்றதோ அங்கு நிலவும் கலைப்பண்புகொண்ட உள்வட்டச் சூழல்களிலேயே தங்கியிருக்கிறதென்றும் வெ.சா. கருதுவதாகக் கருதலாம். அதனைத்தான் அவரது படைப்புகளும் வெளிக்காட்டி நிற்கின்றன.

உசாத்துணைப் பட்டியல்:

1. “கலை உலகில் ஒரு சஞ்சாரம்” (கட்டுரைத்தொகுப்பு) - வெ.சாமிநாதன் (சந்தியா பதிப்பகம் 2004)
2. “விவாதங்கள் சர்ச்சைகள்” (கட்டுரைத்தொகுப்பு) - வெ.சாமிநாதன் (அமுதசுரபி பதிப்பகம் டிசம்பர் 2003)

போக்காளி

ஒரு வாசிப்புப் பகிர்வு

பூங்கோதை

இங்கிலாந்து

facebook: Ketheswaran Nava Manon

“ஹலோ”

“யாரோட? சிவாவோ? எந்தச் சிவா? சும்மா மொட்டையாச் சொன்னா எப்பிடி? புலிச் சிவாவா? ரெலோச் சிவாவா? புளொட் சிவாவா? ஈபி சிவாவா?”

“என்னது? அப்பாவிப் பொது மகனோ? சீச்சீ...இங்க எல்லாமே போராளிகள் தான்.”

உரையாடல்கள் முழுவதும் இப்படியாக புலம் பெயர் மண்ணில், அகதிகள் முகாமில் ஆரம்பிக்கப்பட்டு துயரம் தோய்ந்த நகைச்சுவையும், அப்பட்டமான யதார்த்தமுமாக எமது சமூகத்தின் பேசாப் பொருட்களை பேசிப்போகிறது இந்நாவல் .

கறுப்புப் பிரதிகள் மூலமாக தமிழ் நாட்டில் அச்சிடப்பட்டு 2022 இல் வெளியாகியிருக்கும் இந்நாவல் 680 பக்கங்களுடன் வேலணையைச் சேர்ந்த நவமகனால் படைக்கப்பட்டிருக்கிறது. அதிக பக்கங்களைக் கொண்டிருந்தாலும் வாசிக்கத் தொடங்கியபின் தொடர்ந்து வாசித்து முடித்து விடவேண்டும் என்ற ஆவலைத்

தூண்டுவதாய் சம்பவங்கள் அமைக்கப்பட்டிருப்பது இந்நாவலின் அழகிய அம்சமாகும்.

முப்பது வருட கால போர்க்காலச் சூழலில் எமது தமிழ்ச் சமுதாயத்தில் காணப்பட்ட அரசியலை, யதார்த்தமான பார்வையோடு, எந்த மிகைப்படுத்தலுமின்றி பல கதை மாந்தர்கள் மூலமாகவும் கதை சொல்லி மூலமாகவும் இயல்பான எழுத்து நடையில் நகர்த்திச் சென்றதன் மூலம் இந்நாவல், பல வரலாற்று உண்மைகளை திரிபு படுத்தாமல் உள்ளதை உள்ளபடியே காட்டிப் போகிறது

எண்பதுகளின் இறுதிப் பகுதியில் தாயகத்திலிருந்து ஏதிலியாய், தாயகத்தின் விடுதலைக்

கனவுகளையும் நெஞ்சு நிறைய ஏந்தியபடி ஜெர்மனியில் வந்திறங்கும் பிரதான கதாபாத்திரமான குணா மூலமாக, புலம்பெயர் வாழ்வியலின் சமூகக் கட்டுமானம், தாம் புலம் பெயர்ந்த நாடுகளில் காணப்படுகின்ற அரசியல், அதே வேளையில் தாயகத்திலுள்ள அரசியல் நிலைப்பாடுகளையும் உள்வாங்கிச் செல்லும் தன்மை, புலம் பெயர் நாடுகளில் ஏற்படக்கூடிய பொருளாதார, குடியியல் சார்ந்த சிக்கல்கள், தனிப்பட்ட வாழ்வின் சாதாரண எதிர்பார்ப்புகள், கலாச்சார அதிர்வுகளும் அதன் பாதிப்பால் குழந்தைகளை தமிழ்ப் பண்பாட்டோடு வளர்க்க நினைக்கும் போது குழந்தைகள் மத்தியில் ஏற்படும் உளவள ஆரோக்கிய சீர்கேடு, வெளி நாடுகளில் வாழும் தமிழ்ப் பெற்றோர்களின் மன உளைச்சல்கள், மன அழுத்தங்களின் அதிகரிப்பு, ஓடி ஓடி உழைத்தும் கடன் வாங்கியும் ஊரில் உள்ளவர்களுடைய தேவைகளை தமது சக்திக்கு மீறி தாங்கியமையால்

ஏற்பட்ட உடல் நல சீர்கேடுகள், புலம் பெயர் நாடுகளில் அடைக்கலம் கோறுகின்ற இளம் பெண்கள் சந்திக்கின்ற சவால்கள் என பல்வேறு தளங்களையும் தொட்டுச் செல்வதோடு மட்டுமல்லாமல், ஒரு ஒட்டு மொத்த சமூகத்தின் போராட்ட வரலாறையும் அதில் ஏற்பட்ட கறைகளையும் தாங்கொணா வடுக்களையும், துல்லியமான காலவரிசையில் (chronological order) சொல்லி போயிருக்கிறது போக்காளி.

இதன் மூலம் படைப்பிலக்கியங்கள் காலத்தின் கண்ணாடி என்பதை, இந்நாவல் தந்திரமாய் பிரதிபலித்துச் செல்கின்றது எனலாம். இது எமது சுயசரிதம், இதில் சொல்லப்பட்டுள்ள சம்பவங்கள் எம்முடைய மக்கள் நடந்து வந்த பாதை, இதன் காரணமாய் ஒரு முப்பது வருடத்துக்கு மேற்பட்ட, புலத்திலும் புலத்துக்கு வெளியிலும் தோற்றுவிக்கப்பட்ட அனுபவங்களின் தொகுப்பாக “போக்காளி” இருக்கின்றது என்பது மிகையாகாது. இதில் வரும் கதை மாந்தர்கள் அனைவரையும் எம்மில் ஒருவராக அல்லது நாம் ஏதோ ஒரு சந்தர்ப்பத்தில் எமது வாழ்விலும் சந்தித்த ஒருவராக அல்லது நாம் வாழ்ந்த அல்லது வாழுகின்ற எமது சமுதாய வட்டத்தில் கேள்விப்பட்ட ஒருவராக இருப்பதால் இந்த நாவல், வெறும் கதையாக இல்லாமல் நாம் வாழ்ந்த காலத்தின் வரலாறாகப் பார்க்கப்பட வேண்டியதாய் இருக்கிறது.

பல சிறுகதைகளும், நாவல்களும், கவிதைகளும் எம்மண்ணின் போராட்ட காலத்தையும் அதன் விடுதலைக்காய் போராடிய இயக்கங்களை மையப்படுத்தியும் அண்மைக் காலங்களில் வெளிவந்திருக்கின்றன. இருந்த போதிலும் “போக்காளி” இவற்றிலிருந்து பல விடயங்களில் மாறுபட்டு, பல தனித்துவமான அம்சங்களை தன்னகத்தே வெளிப்படுத்தியிருப்பதை பல கருத்துச் செறிவினோடே அறியக் கூடியதாய் இருக்கிறது.

தர்க்க ரீதியாக எமது போராட்ட வரலாறை ஆராய்ந்து அதன் நன்மை தீமைகளைக் காத்திரமான விமர்சனங்களினூடாக அறிந்து கொண்டு அதை சரியான முறையில் எதிர்கால சந்ததிக்கு நாம் கொடுக்க வேண்டும். அதற்கு இந்நாவல் ஒரு அடிப்படையாக இருக்கும் என்பதில் எந்த சந்தேகமும் இல்லை.

இந்நாவலின் வரலாறு ஒரு பக்கச் சார்பற்றதாய், பல கதாபாத்திரங்களும் பல்வேறு இயக்கங்களின் விடுதலைக்கான கொள்கைகளையும் கருத்துக் களையும் நம்பிக்கை களையும் தாங்கி, அதைச் சுமந்து, அதனூடாக வாழ்ந்து முடிக்கின்ற தன்மையினால், அதற்கான யதார்த்தத்தை திரிபற்று, இயக்க சார்பற்று அப்படியப்படியே அனைவரும் வாசிப்பதற்கேற்றார்ப் போல் இலகுவான மொழிநடையில் இயல்பாய் உருவாக்கப்பட்டிருப்பது இங்கு போக்காளியை தனித்துவ மாக்கியிருக்கின்றது எனலாம். பல உண்மைச் சம்பவங்களுடன் சார்ந்த நடைமுறை வாழ்வை இந்நாவல் உரையாடல்கள் மூலம் நகர்த்திச் செல்வதால் இவை நீண்ட பக்கங்களுக்கான காரணங்களாகி விட்டன. பல குறு நாவல்கள் வந்து கொண்டிருக்கின்ற காலப் பகுதியில் போக்காளி சற்றே நீண்ட நாவலாக இருப்பினும் அதற்கான நேரத்தை வாசகர்கள் ஒதுக்கி, தமது வரலாறு பற்றிய பல்வேறு கண்ணோட்டங்களைத் தருவார்கள் என எதிர்பார்ப்போம்.

ஒவ்வொரு கதாபாத்திரமும் தாம் நம்புகின்ற கொள்கைகளிலிருந்து விடுபடாதவர்களாக இருந்த போதிலும் இறுதிப்போரின் வெற்றிக்காய் அல்லது சில கெடுபிடிகளிலிருந்து தாயகத்திலுள்ள தமது உறவுகளின் பாதுகாப்பு கருதி பண உதவி செய்வது, அமைப்பு ரீதியாக வெளி நாடுகளில் இயங்குபவர்களோடு ஏதோ ஒருவகையில் ஒத்துப் போக நினைப்பது போன்ற முரண்பாடுகளுக்குள் சிக்கி எழுவதும், இதன் காரணமாக இக்கதை மாந்தர்களிடையே தாயகத்தினது விடுதலை குறித்து தர்க்க முரண்பாடுகள், புலம் பெயர் நாடுகளில் நமது மக்களிடையே தவிர்க்க முடியாமல் ஏற்பட்டிருப்பதையும் காணக்கூடியதாய் இருக்கிறது.

விஸ்வா என்கின்ற இன்னொரு முக்கிய கதாபாத்திரம் மூலம் கதை சொல்லியும் பிரதான பாத்திரமுமான குணாவும் பல கருத்து முரண்பாடுகளையும், மாற்றுக்கருத்துக்களையும் அறிந்து கொள்ளுகிறான். முக்கியமாக வெளிநாடுகளில் விடுதலைப் புலிகள் இயக்கத்திற்காக பணத்தை சேகரிக்கும் பலரும் மிகத் தீர்மானமாக தமிழ் ஈழம் இதோ கிடைத்து விட்டது என்ற ரீதியில் தம் கொள்கைகளை அப்பாவி மக்களிடையே மிக இலகுவாக கட்டி எழுப்புவதும், அவர்களிடையே அதீதமான நம்பிக்கைகளை, சிறிது கூட தளம்பாது மிகப் பிரமாண்டமாக வளர்த்து விடுவதும், அதன் மூலம் வருவாய் குறைந்த அன்றாடங்காய்ச்சிகளாய் இருக்கும் பல குடும்பங்களை வங்கியில் கடனாளிகளாக்கிய பின், விடுதலை குறித்த அவர்களுடைய கனவுகள் சிதைவடைந்த பின்னர் அவர்களில் பலருக்கு ஏற்பட்ட மன உளைச்சல்களுக்கு காரணமாய் இருப்பதும் இந்நாவலின் வரலாற்றில் காணக்கிடைக்கிறது.

இவ்வாறான வரலாறுகளை திரிபு படுத்தாமல் எமது அடுத்த

தலைமுறைக்கு கடத்தப்பட வேண்டும் என்ற தார்மீகக் கடமை எமக்கு இருக்க வேண்டும். எமது வரலாற்றில் நாம் ஏற்படுத்திய தவறுகளும் வடுக்களும் சரியான முறையில் புரிந்து கொள்ளப்பட்டு, ஏற்றுக் கொள்ளப்படாத வரையில் நாம் எம்மக்களுக்கான நல்லதொரு எதிர்காலத்தை எக்காலத்திலும் கட்டி எழுப்ப முடியாது என்ற முக்கிய உண்மை இங்கு சொல்லப்படுவதை நாம் ஆழமாக கவனிக்க வேண்டியதும், அது எமது கடமை என்ற ஆதங்கமும் இங்கே தொக்கி நிற்கிறது.

வெறுமே புனிதப் போர் என்ற போர்வைக்குள் மறைந்து நின்று, தமது நம்பிக்கைகளால் கட்டமைத்துக் கொண்ட ஒரு விடயத்தை நீதி நியாயம் பார்க்காது அப்படியே இன்னொரு தலை முறைக்கு தவறாகக் கடத்தாது, தர்க்க ரீதியாக எமது போராட்ட வரலாறை ஆராய்ந்து அதன் நன்மை தீமைகளைக் காத்திரமான விமர்சனங்களினூடாக அறிந்து கொண்டு அதை சரியான முறையில் எதிர்கால சந்ததிக்கு நாம் கொடுக்க வேண்டும். அதற்கு இந்நாவல் ஒரு அடிப்படையாக இருக்கும் என்பதில் எந்த சந்தேகமும் இல்லை.

வெகு சனங்களோடு தம்மை இணைத்துக் கொள்ளாத, ஒரு மக்கள் இயக்கமாக முன்னெடுத்துச் செயற்படாத ஒரு இயக்கத்தை ஆதரித்த ஒரு சமூகம் அதற்காக கொடுக்கப்பட்ட விலையும் அழிவும் என்ன என்பதை நம் சமூகம் இனியாவது நியாயமாக எண்ணிப்பார்க்கும் மனப்பக்குவத்தை தக்க வைத்துக் கொள்ளும் என நம்புவோம்.

ஏற்கனவே மேலே குறிப்பிட்டது போல இதில் வருகின்ற பல்வேறு கதாபாத்திரங்களும் தாயகத்தில் கட்டி எழுப்பப்பட்ட பல்வேறு விடுதலை இயக்கங்களில் தம்மை இணைத்துக் கொண்டோ அல்லது அவற்றில் ஏதோ ஒரு இயக்கத்தின் கருத்துக்களை மிக ஆணித்தரமாக ஆதரித்துக்

கொண்டோ இருப்பதால் தமக்குள் பல்வேறு கருத்து முரண்பாடுகளைக் கொண்டிருந்தாலும் அவர்கள் தமக்குள் ஒரு வகையான நட்பு வலயத்தையும் பேணிப் பாதுகாத்து வந்ததை இரசிக்கக்கூடியதாயும் இருக்கிறது. இந்த சக மனித நேசம், நட்பு, முரண்பாடு கடந்தும் வாழும் பாசம் போன்றவை பேணப்பட்டதற்கு, இக்கதை மாந்தர்கள் யாவரும் புலத்துக்கு வெளியே, ஒரு குறிப்பிட்ட காலப்பகுதியில் தாம் தஞ்சம் கோரிய நாடுகளில் ஒடுக்கப்பட்ட சமுதாயமாக வாழ வேண்டியிருந்த சூழ்நிலை ஒரு காரணமாக இருந்திருக்கலாம். இதே மனப்பக்குவத்தை போராட்ட காலப்பகுதியில், தாயகத்தில் எம்மிடையே தக்க வைத்திருந்தால், போராட்டத்தின் வடிவம் வேறு விதமாக நிலைத்திருந்திருக்கும் என்றே தோன்றுகிறது.

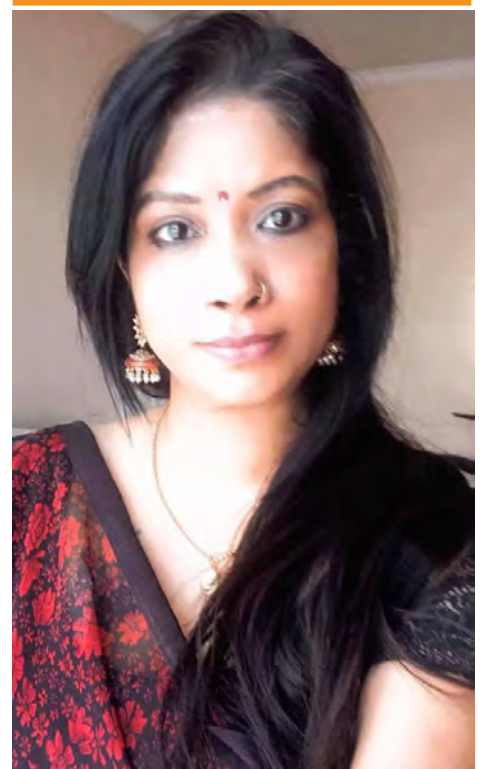
இத்தனை கருத்துச் செறிவோடு, ஒரு வரலாற்று ஆவணம் போல படைக்கப்பட்டிருக்கும் போக்காளியில் அங்கங்கே எழுத்துப்பிழைகள் இருப்பதும், கதாபாத்திரங்களினூடே, எமது சமுதாயத்தில் சாதாரணமாகப் பேசப்படுபவை தான் குறிப்பிடப்பட்டிருக்கிறது எனினும், ஏனைய இனங்கள், பாலினத்தெரிவு, மதங்களை இகழும் சில சொல்லாடல்கள் போன்றவை காணப்படுவதும் தவிர்க்கப்பட்டிருந்தால், இவற்றை வாசிக்கும் போது ஏற்படுகின்ற நெருடலையும் தவிர்த்திருந்திருக்கலாம்.

மேலே தெரியப்படுத்தியது போன்று, தாயகத்தில் போராட்டம் உச்சம் தொட்ட காலப்பகுதியில் புலம் பெயர்ந்த மாந்தர்களின் வாழ்வியல், அரசியல், பொருளாதார, சமூகத் தளங்களிலெல்லாம் எவ்வாறு அப்போராட்டத்தை தம்மோடு இணைத்துக் கொண்டது என்பதையும் அதன் காரணமாக விளைந்த அனைத்துப் பாதிப்புகளையும் இயல்பாக எடுத்துக் கூறும் போக்காளி, அதே காலப்பகுதியில் புலத்தில்

இயக்கங்களுக்கிடையில் இதனால் விளைந்த கருத்து மோதல்கள் தொடக்கம் அரசியல் தாக்கங்களின் பாரிய பக்க விளைவுகளை குறித்தும் எந்தவித திரிபுமின்றி, இயக்கச் சார்பற்று, உள்ளதை உள்ளபடியே எடுத்துக்கூறுகிறது.

ஒவ்வொரு சம்பவமும் அது நடந்த கால ஒழுங்கில் அதனதன் பாதிப்பின் அடிப்படையில், உரையாடல்கள் வழியாக ஒரு வரலாற்று ஆவணத்தின் தன்மைகளோடு இந்நாவல் படைக்கப்பட்டிருப்பதால், இந்நாவல் எமது போராட்ட காலத்திலும் அதனோடு தொடர்ந்து வந்த காலப்பகுதியிலும் நடந்த சம்பவங்களை இனி வரும் சந்ததிக்கு சரியான விளக்கங்களோடு, திரிபுகள் இல்லாதும் இயக்க சார்பற்றும் பகிரும் என நம்புவோம்.

போக்காளி எதிர்காலத்தில் ஆங்கிலம், சிங்களம் போன்ற வேறு மொழிகளில் மொழிபெயர்ப்பு செய்யப்பட்டால் அனைத்து இளம் தலை முறையும் எமது போராட்டத்தின் சவால்கள், சஞ்சலங்கள், உயிர் இழப்புகள், அரசியல் ஆதாயங்கள், உலக அரசியலில் எமது போராட்டத்தின் வகிபாகம் போன்றவற்றை அறிந்து கொள்ள வழி சமைக்கும் எனலாம்.

facebook: Kala SriRanjan

பனியில் வரைந்த கோலங்கள்

படம் ஜோர்ஜ் இ.

மொனிக்கா ஜி

காகங்கள் கரையவில்லை, சேவல்கள் கூவவில்லை. விடிந்தும் விடியாதைப் போன்ற ஒரு மெல்லிய இருள்.

செடார் மரங்களைப் பனிப்போர்வைகள் முடிக் கிடந்தன. சில பைன் மரங்கள் கண்கள் கட்டப்பட்டு தராசுகளை கையில் தொங்க வைத்திருக்கும் நீதி தேவதைகள் போல் காட்சியளித்தது.

முகங்களை முடிய தொப்பி. தடித்த ஜாக்கெட்டுக்களை அணிந்தபடி வேகமாக நடக்கும் சிலர் நாய்களை கூட்டிக் கொண்டு போகிறார்கள்.

தெருவெங்கும் வீடுகள் பூட்டப்பட்டு கிடந்தன. சில வீடுகளில் மெல்லிய மின் வெளிச்சம் கண்ணாடிகளை தாண்டி வெளியே தெரிந்தது. வீட்டு கூரைகளில் இருக்கும் புகை கூண்டுகளிலிருந்து புகை வெளியேறிக் கொண்டு இருந்தது.

சில பெண்கள் குழந்தைகளை போர்த்தி கட்டியபடி வண்டிகளில்

வைத்து தள்ளிக்கொண்டு வேகமாய் நடக்கின்றனர். பிள்ளைகள் பராமரிப்பு நிலையத்தில் பிள்ளைகளை விட்டு விட்டு வேலைக்கு ஓடும் பெண்கள் இவர்கள்.

பூனை ஒன்று கத்தும் ஓசை. மெதுவாக கதவை திறக்கின்றேன். நித்தம் உணவு கேட்டு கதவருகே வந்து நிற்கும் பூனை குளிரில் நின்று என்னை ஒரு ஏக்கபார்வையுடன் பார்த்தது.

அந்த பூனைக்கு ஆச்சி என பெயர் வைத்துள்ளேன். கனடாவில் அதுவும் வீடில்வாத ஒரு அகதி.

ஆச்சிக்கு ஊர் சுற்றி பழகி போச்சு. வீட்டிற்குள் எடுக்க எடுத்த முயற்சி படு தோல்வி. ஒரு நாள் ஆச்சி வீட்டுக்குள் வந்து அறைகளை எல்லாம் எட்டிப் பார்த்துக் கொண்டு இருந்தது. நானும் ஆச்சிக்கு வீட்டினுள் இருக்க விருப்பம் என கதவை முடி விட்டேன்.

அதனுடைய சாப்பாடை நன்றாக சாப்பிட்ட பின் ஜன்னலோரம் சென்று எட்டிப் பார்ப்பதும் சற்று பயந்த மாதிரி நடக்க, நான் கதவை திறந்து விட ஆச்சி புறந்து போனது. நான் தன்னை வீட்டுக்குள் அடைத்து வைத்து வளர்க்கப் போகிறேன் என நினைத்து பயந்து போயிருக்கும். ஆச்சிக்கு தினம் முகத்தை நனைந்த துணியால் துடைத்து விட வேண்டும். காலை சிறிது நேரம் சுற்றி பின்தான் முகத்தை பாதத்தில் உரசி நகரும்.

அன்று பயத்தில் ஆச்சி புறந்து போய் விட்டது. நான் அப்படி செய்திருக்க கூடாது. சுதந்திரமாக ஊர் சுற்றி வரும் ஆச்சிக்கு வீடு சிறை போல்.

சுதந்திரப்பறவைக்கு வீட்டிற்குள்ளும் கூட்டுக்குள்ளும் அடைபட்டு கிடக்க விரும்புவது இல்லை.

எத்தனை வகையான மனிதர்கள்? சிலர் பிறரை குழப்பிக் கொண்டே இருப்பார்கள்.

சிலர் தங்கள் பிரச்சினைகளை சொல்லி சதா அழுது கொண்டே இருப்பார்கள். சிலர் தாங்கள் என்ன பேசுகிறோம் என தெரியாமல் பேசிக்கொண்டு இருப்பார்கள்.

ஒரு நாள் ஒரு கடையில் சுடிதார் ஒன்றை எடுத்து கொண்டு கவுண்டருக்கு சென்றேன்.

சிவந்த உதட்டு சாயத்துடன் பெரிய தங்க சங்கிலி கழுத்தில் தவழ, சிரித்துக் கொண்டே “வேறு என்ன எடுக்குறியள்? புது டிசைன்ல பான்ட்ஸ் வந்திருக்கிறது. எல்லோரும் எடுக்கிறாங்க. அதுதான் இப்போது லேட்டஸ்ட் என்றாள் விற்பனைப் பெண்.

”வேண்டாம். இதை மட்டும் எடுக்குறன்.”

“போட்டு பாக்கலையோ? ஃபிட்டிங் ரூமில் கறுவல் ஒன்று போட்டு பாக்க போயிட்டு, அந்த கறுப்பி வந்த உடன் நீங்கள் போய் போட்டு பார்க்கலாம்” என்றாள்.

“அப்ப நான் என்ன சிவப்பியோ? நானும் கருப்பிதானே?” என்றேன்.

“சீ, நீங்க தமிழ் தானே? தமிழர கறுவல், கறுப்பி என்று எல்லாம் சொல்றதில்ல.

அப்ப. நீங்க ஊர்ல எவ்விடம்?”

ஆரம்பிச்சிட்டா. ஐய்யா ஆரம்பிச்சிட்டா.

“பில்லை போடுங்கோ.”

மெதுவாக பில்லை எடுத்து கொள்கிறேன்.

“மற்றவைகள் வந்தா கொஞ்சம் குறையுங்கோ குறையுங்கோ என உயிரை எடுப்பினம். நீங்கள் குறைக்க சொல்லி கேட்கல” என்றாள்.

மௌனமாக அவ்விடத்தை விட்டு நகர்ந்து சென்றேன். அவரவர் துன்பம் அவரவருக்கு.

‘சீ! நீங்க தமிழ் தானே? தமிழர கறுவல்! கறுப்பி என்று எல்லாம் சொல்றதில்ல.

அப்ப, நீங்க ஊர்ல எவ்விடம்?’

இவளின் பேச்சுக்கு பின் சில நினைவுகள் வந்து போயின.

வேலைத்தலத்தில் ஒரு நாள் புதிதாக ஆட்களை வேலைக்கு எடுக்கும் வசந்த காலம் அது.

ஆங்கிலத்தில் மட்டுமே இங்கு பேச வேண்டும் என்பது கட்டளை.

புதிதாக வந்த இரண்டு தமிழ் பெண்கள் என்னைப் பார்த்து மெல்லிய சிரிப்புடன் ஹாய் என்றனர்.

ஹாய் என்றேன். What's your name? என ஒரு பெண் கேட்க, மற்றவர் என்னை உற்று பார்த்த வண்ணம் நின்று கொண்டு இருந்தாள்.

ஹெலன் என்றேன்.

இருவரும் தங்களை ஒருவருக்கொருவர் பார்த்துக் கொண்டே என்னிடம் You are from which country? என கேட்டாள்.

நான் ஜமேய்க்கா என்றேன்.

உடனே அதில் ஒரு பெண் தாழ்ந்த குரலில் “நான் உனக்கு அப்பவே சொன்னன் தானே, இவள் கறுவல்தான் என்று” என்றாள்.

“கொஞ்சம் இந்தியர்ட சாயலும் இருக்கு.” என்றாள் மற்றவர். நான் எனக்குள் சிரித்துக் கொண்டேன்.

நிறங்களைப் பார்த்து எந்த நாடு என கணிப்பது இவர்களுக்கு சுலபம்.

அடுத்த நாள் எனது நண்பியிடம் நான் கதைத்துக் கொண்டு இருப்பதைக் கண்டு விட்டார்கள்.

பின்னர் என் அருகில் வந்து “நீங்கள் பகிடியா சொன்னது நாங்கள் நம்பிட்டம். கோபமே?” என ஒருவர் கேட்க நான் சிரித்துக் கொண்டே அமைதியாக அமர்ந்திருந்தேன்.

“உண்மையை தானே சொன்னீங்க.” என்றேன்.

”நீங்க தமிழ் அல்லோ? கறுவல் இல்லைத் தானே?”

அடிக்கடி இவர்கள் எல்லோரும் எப்படி ஒரே மாதிரி இருக்கிறார்கள் என நினைப்பேன்.

ஸ்பெஷலிஸ்ட் டாக்டரிடம் போக வேண்டியிருந்தது.

பெரிய வைத்தியசாலை. வெளிநோயாளர் பகுதி முதலில். அங்கு பதிவு செய்ய வேண்டும்.

ஆபீஸில் வெளியே தூஷணம் இங்கு பேச முடியாது என போர்ட் போடப்பட்டு இருந்தது.

வலி கூடியதும் நோயாளிகள் தூஷணத்தில் பேசுவதும் உண்டாம்.

கடுமையான குளிர். மருத்துவமனை வாசலில் அம்புலன்சில் இருந்து கட்டிலோடு இறக்கி சில வயோதிப நோயாளிகள் கிடைத்தப்பட்டிருந்தனர்.

மாாரடைப்பு அல்லது ரத்தம் சொட்ட சொட்ட வருபவர்களுக்கு உடனடியாக சிகிச்சை கொடுக்கப்படும். மற்றவர்கள் காத்திருப்பு தான்.

பெயரைப் பதிவு செய்து கொண்டு உள்ளே போகிறேன். இப்போது எல்லாம் உள்ளே தனியாகத்தான் போக வேண்டும். யாரும் கூட வரமுடியாது.

கோவிட்டின் தொல்லை.

ஒரு நீண்ட வராந்தாவில் பத்துக்கும் மேற்பட்ட நோயாளிகள் அமர்ந்து இருந்தார்கள்.

இவர்கள் எல்லோரும் டாக்டரை பார்த்த பின் தான் என்னை கூப்பிடுவார்கள்.

ஒரு பெண் அனத்திக் கொண்டு இருந்தாள். காய்ச்சலாக இருக்கும் போல்.

இன்னும் ஒருவர் காலைச் சுற்றி பண்டேஜ் சுற்றிய வண்ணம் சத்தமாக ஆங்கிலத்தில் பேசிக்கொண்டு இருந்தார். அடிக்கடி கெட்ட வார்த்தையும் கலந்து பேசிக்கொண்டு இருந்தார். நோவும் காத்திருக்கும் நேரமும் எரிச்சலை உண்டாக்கி இருக்கும்.

சிலர் செல்போனில் முகம் புதைத்துக் கொண்டு இருந்தார்கள். என்னால் செல்போனில் மனதை செலுத்த முடியவில்லை.

நேர்ஸ் வந்து ஒரு பெயரை சொல்லி ஒரு நோயாளியை கூட்டிக் கொண்டு சென்றாள்.

எனக்கு முன்னால் சக்கர நாற்காலியில் ஒரு பெரியவர் அமர்ந்து இருந்தார் செல்வந்த தோற்றம் தூய்மையான வெள்ளை நிற ஷேட். கருப்பு நிற பேன்ஸ், சாந்தாமான ஒரு முக தோற்றம். கருப்பு நிற பளபளவென சப்பாத்து, தங்க நிறத்தில் கடிகாரம்.

எனக்கு என் தாத்தாவின் ஞாபகம் வந்தது. அவர் ஒரு கணக்காளர். எண்பது வயது வரை தொழில் புரிந்தவர். சரளமாக ஆங்கிலத்தில் பேசுவார். இந்த பெரியவரை பார்க்கும் போது என் தாத்தாவை நேரில் பார்ப்பது போலிருந்தது.

என் அருகில் இருந்த பெண் என்னைப் பார்த்து சிரித்தாள். நானும் சிரித்தேன். காய்ச்சலோ? என கேட்டாள்.

“நாங்கள் வந்து இரண்டு மணித்தியாலம், இன்னும் கூப்பிடவில்லை” என்றாள்.

“இவர் எங்கட மாமா” என அந்த பெரியவரை காட்டினாள்.

அவள் முகத்தில் இருந்தது சந்தோசமா! திருப்தியா என்பதை நான் கவனிக்க முன்னால்! வேகமாகப் போய் விட்டாள்.

இதே அவளுடைய தகப்பனாராக இருந்திருந்தால்! சுமையாக இருக்கும்போது தூக்கி வீசுகின்ற இதே சந்தோசம் அவளுக்கு இருந்திருக்குமா?

பெரியவர் ஒரு நேர்வை கூப்பிட்டு ஆங்கிலத்தில் “எப்போது என்னைக் கூப்பிடுவாங்க. நான் வீட்டுக்கு கெதியா போகனும்” என்றார். அவள் மிகவும் இயல்பாக அவரிடம் “பொறுமையாக இருங்கள். கூப்பிடுவாங்க” என்றார்.

“ஐயோ. எத்தனை முறை இவர் இந்த நேர்ஸ்மார் கூப்பிட்டு கேட்டு விட்டார். மானத்த வாங்குது இந்த மனுஷன்” என்றாள்.

“நீங்கள் இங்கு வந்து கனகாலமோ? என்று கேட்டாள்.

“கனகாலம்” என்றேன்.”

“மாமா ஊருல பிரின்ஸ்சிபலாக இருந்தவர். ஸ்பொன்சர்ல கூப்பிட்டனாங்கள். நான்கு மகன்கள். எங்கட அவர் தான் கூப்பிட்டு எடுத்தவர். வர விருப்பம் இல்லாமல் தான் வந்தவர். இங்கு வந்து ஐந்து வருடங்களாகிட்டுது. வந்த புதுசில மகன்மார் வந்து பார்த்தவையன், இப்ப ஒருத்தரும் வாரதில்ல.”

அவருக்கு என்ன வருத்தம் என கேட்டேன்

“தனது வேலைகளை தானே செய்து கொள்வார். பிரச்சினை இல்லை. அயன் பண்ணாம சேட் போட மாட்டார். சப்பாத்து போலிஷ் போட்டு தான் போடுவார். நிறைய புத்தகங்கள் வாசிக்கிறவர். எங்கட பிள்ளைகள் முன்றும் உயிர். நேற்று திடீரென கட்டிலில் யூரின் பண்ணிட்டார். அதுதான் என்னவென்று டாக்டர்ட்ட

கேட்போம் என வந்தனாங்கள். இப்ப எங்களுக்கு இவர பாக்குறதும் கஸ்டம்” என்றாள்.

அவரது பெயரைக் கூறி நேர்ஸ் அழைத்ததும். எழுந்து நிற்க “இல்லை. நீங்கள் இந்த கதிரையில் அமருங்கள்” என சக்கர நாற்காலியை தள்ளிக் கொண்டு சென்றார்

பின்னாலேயே மருமகளாகிய அப்பெண்ணும் சென்றார். முப்பது நிமிடங்கள் இருக்கும். அப்பெண் மட்டும் வெளியே வந்தார்.

சிரித்த முகத்துடன் என்னருகே வந்து “போயிட்டு வாறம்” என்றாள்.

“மாமாக்கு என்ன வருத்தம்?” என்றேன்.

“டாக்டர்ட்ட கதைத்தம். எங்களால் அவர பார்க்க முடியாது என சொன்னேன். இங்கே தங்க வைத்து பின்னர் சீனியர் ஹோம்ல விடுவாங்களாம்.” என்றாள்.

எனக்கு நெஞ்சுக்குள் ஏதோ செய்தது போல இருந்தது.

“அப்ப சரி. என்ன. வாறம்.” என என்னைக் கடந்து சென்றாள்.

அவள் முகத்தில் இருந்தது சந்தோசமா, திருப்தியா என்பதை நான் கவனிக்க முன்னால், வேகமாகப் போய் விட்டாள்.

இதே அவளுடைய தகப்பனாராக இருந்திருந்தால், சுமையாக இருக்கும்போது தூக்கி வீசுகின்ற இதே சந்தோசம் அவளுக்கு இருந்திருக்குமா?

என் ஆச்சியின் நினைவு வந்தது.

வந்த அந்த தாத்தாவும் ஒரு வீடு இல்லாத பூனையைப் போல இருந்திருந்தால் அவருக்கு எவ்வளவு நன்றாக இருந்திருக்கும்?

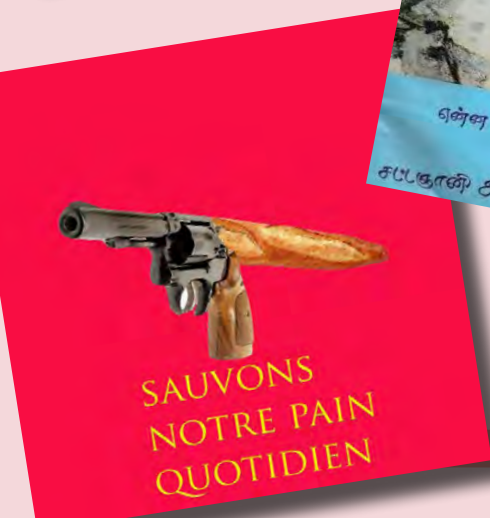
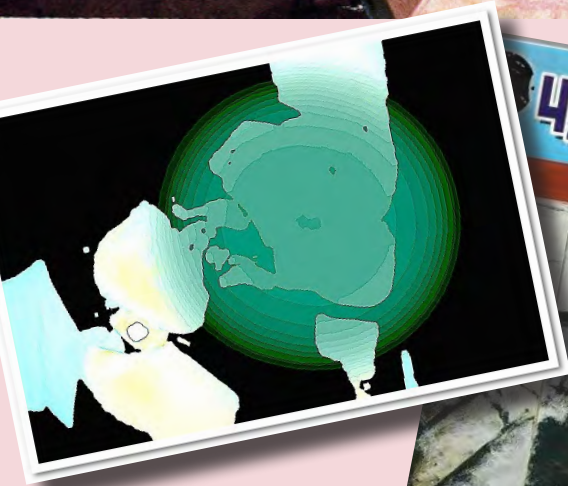
வீட்டுக்குள் அடைபட்டுக் கிடக்கும் துன்பம் இல்லாமல், உறவுகளின் நச்சரிப்பு இல்லாமல், எவ்வளவு சுதந்திரமான வாழ்க்கையை அவர் வாழ்ந்திருக்கக் கூடும்?

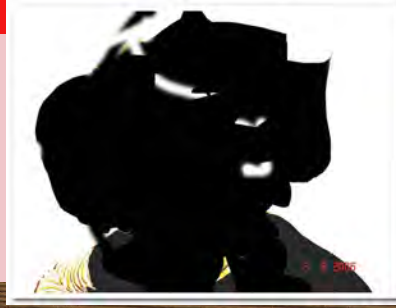
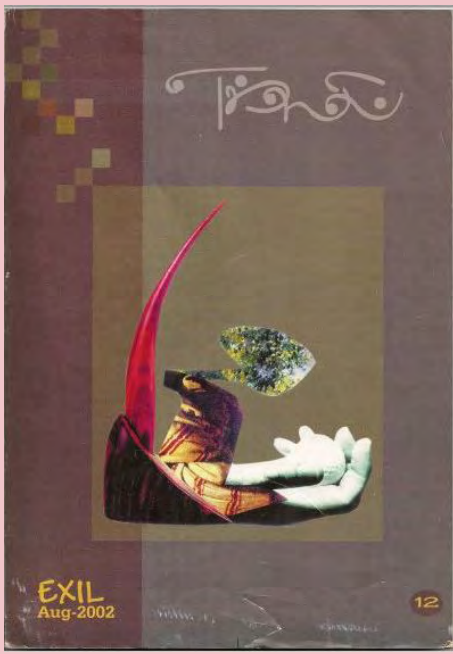
எனது சில ஒட்டோவியங்கள்

க.கலாமோகன்

Collages

எனது சில ஒட்டோவியங்கள்

க.கலாமோகன்

நான் ஓவியக் கலையை விரும்புவன், ஆனால் இதனைப் படித்தவன் அல்லன். பிரான்சிற் கு வந்தபோது, இந்த நாட்டின் மக்கள் கவிஞர் Jacques Prévert கவிதைகளை வாசிக்கும் வேளையில், இவரது புத்தகங்களின் பின்பக்கங்களில் இவரால் தயாரித்த ஒட்டோவியங்களை ரசித்த வேளையில்தான் எனக்கும் இந்தத் துறையில் ஆர்வம் வந்தது. அப்போது நான் எனது ரசிப்புக்காக சில ஒட்டோவியங்களைக் கையாலும், கத்தரிக்கோலாலும் செய்தேன். சில நண்பர்களது ரசிப்பும், வேண்டுகலும் ஓர் கண்காட்சியைச் செய்ய வைத்தது. பல ஓவியங்களை மிகவும் மலிவில் விற்பனை செய்தேன்.

ஆனால், கனடா "தாயகம்" இதழில்தான் எனது ஒட்டோவியங்கள் முதலில் பிரசுரமாகின. அவைகள் ஓர் தொடக்கமே. சரி, ஓர் குழந்தை செய்தது என நினைத்துக் கொள்ளலாம்.

இந்த ஒட்டுதல் கலை சில வேளைகளில் எனது எழுதும் கலையுமெனலாம். பல உருவங்களை எடுத்துக் கிழித்தல், கிழித்தவைகளை அங்கும் இங்கும் கலத்தல், நிறங்களை ஒழுங்காகக் கொழுவதல், இணைத்தல். இவைகள் எனது எழுத்து இயக்கத்துள் புகுந்தவையே. ஓவியங்கள் யாவும் எமது எழுத்துக்குள் புணர்வுகள் செய்வனவே என நான் கருதுகின்றேன். எழுத்துகள் வாசிப்புக்கு உள்ளாகுவதுபோல ஓவியங்களும் எமது விழிகளிற்கான எழுத்துகளே.

நான் ஒட்டோவியங்கள் எப்போதும் செய்பவன் அல்லன். சில வேளைகளில் விருப்பம் வரும். நான் இப்போது வெட்டவும் ஒட்டவும் பயன்படுத்துவது Photoshop தான். இது ஈஸியான முறை. ஆனால் இந்த முறையின் கலைத்துவம் செப்பமானதா என எனக்குள் இப்போதும் கேள்விகள் உள்ளன.

ஆனால் சிலர் இந்தக் கண்ணியை மிகவும் அக்கறையாகப் பயன்படுத்தி ஆழமான ஓவியப் பெறுமானங்களை எமது விழிகளிற்குத் தருகின்றார்கள்.

அபத்தம் இதழிற்காக எனது ஒட்டு வேலைகளில் சில. ஆம், எமது புகலிட அவதி உழைப்பின் நினைவிற்காக.

தொட்டால் தீட்டு

கற்சுறா

சாதிய மனோபவத்தில் மட்டுமே காலத்தைக் கழித்து வரும் சமூகம் தன் வாழ்காலத்தில் எவ்வாறு வாழ்ந்து முடிக்க முனைகிறதோ அவ்வாறே அது தன் சீர்கெட்ட மனதை தன்னைச் சுற்றியிருக்கும் எல்லாவற்றிலும் சுமத்து முனைகிறது. அதனையே இலக்கியப் பரப்பிலும் செயற்படுத்த முனைகிறது. அதன் வழி நின்று தான் சார்ந்து இயங்கும் தன்நலன் கருதும் இலக்கியங்களையும் இலக்கியக்காரர்களையும் மட்டுமே அடையாளம் கொள்ள முனைகிறது.

இந்த அடையாளங்களை விலத்தி ஓடும் இலக்கியங்களையும் இலக்கியக்காரர்களையும் எனது அறிவுக்குட்பட்டு பதிவு செய்தலே இந்த எழுத்து. இங்கே நான் கட்டித்தழுவ முனையும் ஈழத்து எழுத்தாளர்கள் குறித்து எழுதும் பதிவே இது. இதன் தொடக்கத்தில் நமது சூழலில் நாம் பேச வேண்டி கவிதைகள் அதன் தர்க்கங்கள்

குறித்து எழுத முனைகிறேன். இந்த எழுத்துக்கள் ஏன் நமது பெரும்பரப்பில் பேசப்படுவதில்லை. ஒரு உரையாடலுக்காக கூட அவை கவனம் கொள்ளப்படுவதில்லை என்று நாம் பேசியாக வேண்டும். நமது பெரும்பரப்பு என்பது எந்த நிலைப்பாடுள்ளது என்பதனை நாம் தொடர்ந்து பெசுவதினூடாக மட்டுமே அறிந்து கொள்ள முடியும் நாம் தொட்டால் நமக்குத் தீட்டு வந்து விடும் என்ற ஆதிக்க மனநிலை கொண்ட எழுத்து அறிதல் முறையை இலக்கியச் சூழலிருந்து காடாத்தவே இந்த எழுத்தின் தொடக்கம்.

உரையாடல்களால் மட்டுமே அதன் சாத்தியம் நிகழும். அந்த உரையாடலை எங்களுக்குள் வளர்த்துக் கொள்வோம்.

முரண்படுவோம்.

உரையாடல் நிகழவேண்டும் எனச்

சொல்லிக் கொண்டு “தொட்டால் தீட்டு” என சமூகம் கொண்டலையும் சாதிய மனநிலையிலிருந்து நாம் இலக்கியத்தையும் அணுக வேண்டாம்.

இதன் தொடக்கத்தில் ஈழக்கவிதைகளில் கவனம் கொள்ளப்படாத கவிதைத் தளம் பற்றிப் பேசத் தொடங்குகிறேன்.

இங்கே எழுதப்படுவது கவிதைக்கான வரை வரம்பு குறித்தானதல்ல. சொல்லப்பட்ட கவிதையின் தர்க்கங்களுக்குள்ளும் நின்று பேசும் விடயமும்ல்ல. சீரான நடைபாதையில் நடந்து செல்லப்பட முன்வைக்கப்பட்ட சந்தர்ப்பத்தில் நடைக்கு அழைக்கப்படாத கவிதைகள் குறித்து சிலவற்றைப் பேச வேண்டும்.

போடுதடிகளின் கவிதை அடையாளத்திலிருந்து வேறுபட்டு

நிற்கும் கவிதைகள் எப்பொழுதும் எம்மைப் பேராணந்தம் கொள்ள வைப்பவைகள்தான்.. வாசிப்பின் இதத்திலிருந்து மட்டுமல்ல அவை இந்த சமூகத்தைச் சுட்டி நிற்கும் தர்க்கங்களிலும் எம்மைப் பேருவகை கொள்ளச் செய்கிறது.

1. கனமழை பெருத்து ஓய்கிறது. காற்று புயலாய் வீசுகிறது.

சக்கரங்களை உருட்டத் தொடங்கும் சிறார்களின் சிரிப்பொலி.

இன்னொரு பெருமழை. சோவெனப் பெய்ய

வீட்டிற்குள் நுழைகிறார்கள் சிறுவர்கள்.

2. தற்செயலாகத் தான் முறைத்துப் பார்த்த போது

சற்று நேரத்தில் செயற்கையாகப் புன்னகைத்தனர்

என்னவோ யோசினையில் கைகள் முட்டி விட்டதாக தொட்டுக்கொண்டனர்

இரு குவளைகளுக்கான நீர் கொதித்துவிட்டது

மேசையில் அவர்களுக்கு நடுவில் வெறுந்தேநீர் ஆவிவிட்டபடி

இப்போது அமைதியாக நிறைவேறியது ஒப்பந்தம் கசப்பின்றி அருந்த

அவரவருக்கான சீனியை அவரவர் போட்டும்.

3. தன் தோள்களை உயர்த்தியும் கிளைகளை அசைத்தும் இலைகளால் நகைத்தும் உடல் மொழியால் தன் பேச்சுக்கு மெருகூட்டியது மரம்

நாட்கள் கழிய கிளைகளும் நுனிகளில் முகையும் அரும்பும் துளிரும் விரியத் தொடங்கின என்னுள்.

4. நுளம்புகளுடன் கைகுலுக்கி கதைக்கதான் ஆசை.

அதற்குள் செத்துவிடுகிறார்கள்

ஒரு தடி எடுத்து அடித்ததில்லை

மற்றவர் இரத்தத்தினை உறிஞ்சிக் குடிப்பது தவறு

ஒரு கைலாக கொடுத்து கதைக்கலாமென்றால்

அதற்குள் இறந்து விடுகிறார்கள்

என்று எழுதப்பட்டுக் கொண்டிருக்கும் இந்தக் கவிதை வரிகள் என்ன வகை தர்க்கத்தை நமக்குள் விதைக்கின்றன. இவற்றால் நமக்குள் என்ன உரையாடல் நிகழும்? இந்த வகை வரிகளுக்குள் இருந்து உருக்கொள்ளக் கூடிய விதை எது? இப்படித்தான் இழுவெடுத்தலைகிறது ஈழத்துக் கவிதைச் சூழல். இதற்குள் பரீட்சாத்தக் கவிதைகள் என்றும் மற்றவருடைய கவிதைகளை மீளத் திருத்தி எழுதுதல் என்றும் கவிதைக்கான போஸ்ட் மோர்ட்டம் இன்னொரு பக்கம் கவிதைக்கு வைத்தியம் பார்க்கிறார்கள்.

ஆனால் இவற்றையெல்லாம் தான் நாம் தற்காலக் கவிதைகள் எனவும் இதனை எழுதுபவர்களைக் கவிஞர்கள் எனவும் கொண்டாடிக் கொண்டிருக்கிறோம்.

இந்தச் சமூகத்தை தன் முன்னால் நிறுத்தி அதனை எதிர்கொண்டு உளவ வைக்கும் தர்க்கம் கொண்ட கவிதைகளை அதனை எழுதிவிடும் கவிஞர்களை இந்தப் “புதிர்க்” கவிதைச் சமூகத்தினரால் புரிந்து கொள்ளவே முடிவதில்லை. இந்த வகைப் புதிர் கவிதைத் தொகுப்பாளர்களால் தொகுக்கப்படும் கவிதைப் பரப்பிற்குள் எதிர்

இந்தச் சமூகத்தை தன் முன்னால் நிறுத்தி அதனை எதிர்கொண்டு உளவ வைக்கும் தர்க்கம் கொண்ட கவிதைகளை அதனை எழுதிவிடும் கவிஞர்களை இந்தப் “புதிர்க்” கவிதைச் சமூகத்தினரால் புரிந்து கொள்ளவே முடிவதில்லை.

கொண்டுமூலும் கவிதைகள் தெரிவு கொள்ளப்படுவதில்லை. இந்த வகைப் புதிர்க்கவிதைச் சமூகத்தினரால் மொழி பெயர்ப்பிற்குள்ளாகும் கவிதைகளுக்குள்ளும் உளவ வைக்கும் கவிஞர்களின் கவிதைகள் அடங்குவதில்லை. அப்படி அடங்கினாலும் இவை ஒரு அடையாளத்திற்கானதாக இருக்குமேயல்லாமல் கவிஞர்களின் தர்க்கம் கொண்ட கவிதைகளை அவர்களால் விளங்கிக் கொள்ளவும் முடிவதில்லை. மொழி பெயர்க்கவும் முடிவதில்லை. அதனைத் தமது தொகுப்பிற்குள் கொண்டு நகர்த்தவும் முடிவதில்லை.

அதனை விட இந்தக் கவிஞர்களை அவர்களால் அடையாளம் கொண்டு நெருங்கவும் முடிவதில்லை. கவிதை புற்றி உணர்பவர்களால் மட்டுமே இவர்களின் கவிதைக்காலை அன்றாடம் கட்டித்தழுவ முடிகிறது. இதற்கான ஒரே காரணம் கவிதை குறித்த அறிதல் என்று மட்டும் சொல்லிவிடமுடியாது. அவர்கள் கொண்டியங்கும் அறவு கெட்ட அரசியல் கருத்துக்களுமேதான் காரணமாக இருந்து விடுகிறது. ஒரு கவிதை குறித்த பார்வை என்பது அது புலமையோடு மட்டும் கணக்கிட்டுக் கொண்டிவிட முடியாது.

இந்த வகைப்பாட்டுப் புரிதலோடு இன்று பெருகியெழும் கவிதைத் தொகுதிகளின் வெளியீடுகளும் ஏற்கனவே வெளிவந்திருக்கின்ற எண்ணற்ற கவிதைத் தொகுதிகளும் குறித்து நாம் மலைத்துப் பார்த்துக் கொண்டிருப்பதனால் எதுவும் நிகழ்ந்து விடப் போவதில்லை. நமக்குள் எழுந்திருந்த எத்தனையோ கவிஞர்கள் கவிதைத் தொழிலை மறந்து வேறு தொழிலுக்குப்

போய்விட்டார்கள். பணத்தைமட்டும் குறிபார்த்து இயங்கும் தமிழ்நாட்டுப் பதிப்பகங்கள் யார் எதை எழுதிக் கொடுத்தாலும் “தமிழ்ப்பரப்பில் முக்கிய கவிதைகள்” என்றவாறாக அதற்கு ஒரு வியாக்கியானம் எழுதி பதிப்பிட்டு விடுவதால் அவை நமக்குள் எவ்வித தர்க்கங்களையும் ஏற்படுத்திவிடுவதில்லை.

இந்த வகைத் தமிழ்ப்பரப்பின் முக்கிய கவிதைகளின் பரப்பிலிருந்து நான் கவனம் கொள்ளும் ஒரு கவிஞராக, அண்மைய காலத்தின் பெரு அதிர்வுகளையும் காலாவுதியாகாத கவனக் குவிப்போடு கவிதையைக் குலைத்துவிடும் மனப்பான்மையோடு வர்த்தகத்தை நகர்த்தும் கவிஞராய் இந்த இடத்தில் மைக்கேலை அடையாளப்படுத்துகிறேன்.

Jeyaruban Mike Philip (Facebook: Jeyaruban Mike Philip) என்ற பெயரில் எழுதி வரும் மைக்கேலுக்கு மிக நீண்ட இலக்கியத் தொடர்ச்சியும் ஈழப்போராட்டப் வாழ்வு முறையும் உண்டு. அவை வேறு இடத்தில் பேச வேண்டியவை. ஆனால் அந்த மைக்கேலை எழுத்துக் கூடாக மட்டும் நெருங்கியவன் என்ற அடிப்படையில் அவரது எழுத்து முறை எமக்குள் என்ன தர்க்கத்தை விளைவிக்கக் கூடியவை என்பதனையும் அவை எவ்வாறு கவனம் கொள்ளப்படுகிறது என்பதனையும் சொல்லும் இடமே இது.

அண்மையில் மைக்கேல் எழுதிய இரண்டு பதிவுகள் குறித்துப் பேசுவதன் மூலம் இந்தப் பதிவினைத் தொடங்குகிறேன்.

ஒரு அனுபவப் பகிர்வு.

உங்களுக்குத் தெரியும், நான் ஆஸ்பத்திரியில் நோயாளிகளுக்கு உணவு பரிமாறுபவன்.

கடந்த முன்று வருடங்களாக கோவிட் வைரஸ் உக்கிரமமாக இருந்தபோதும், நான் கோவிட் நோயாளிகளுக்கு உணவு

நமக்குள் எழுந்திருந்த எத்தனையோ கவிஞர்கள் கவிதைத் தொழிலை மறந்து வேறு தொழிலுக்குப் போய்விட்டார்கள்.

பணத்தை மட்டும் குறிபார்த்து இயங்கும் தமிழ்நாட்டுப் பதிப்பகங்கள் யார் எதை எழுதிக் கொடுத்தாலும் “தமிழ்ப்பரப்பில் முக்கிய கவிதைகள்” என்றவாறாக அதற்கு ஒரு வியாக்கியானம் எழுதி பதிப்பிட்டு விடுவதால் அவை நமக்குள் எவ்வித தர்க்கங்களையும் ஏற்படுத்திவிடுவதில்லை.

கொண்டுபோயிருந்தேன். வைரஸ் என்னைத் தாக்கவில்லை. மிகவும் பாதுகாப்பானவயத்தில் உலவியதும் ஒரு காரணமாக இருக்கலாம். அதைவிட, எனக்கு herd immunity இருப்பதாக நான் நம்பியிருந்த பொய்த்துணிச்சலும் காரணமாக இருக்கலாம். (இருக்கலாம்!).

கடந்தவாரம் ஏதோவொரு பிறன்நடவடிக்கையால் என்னைக் கோவிட் பீடித்துவிட்டது.

காய்ச்சல், வயிற்றாலடி, முட்டுநோவு என இரண்டுநாள் துன்பமாக இருந்தது.

முன்றாவது நாள், சாரு நிவேதிதாவின் இணையப் பக்கத்தைப் படிக்கக்கூடியதாக உடம்பு முன்னேறியிருந்தது.

இப்போது இதை நான் உங்களுக்கு ஏன் எழுதுகிறேன் என்றால், கோவிட்டின் பின்விளைவாக, எனக்கு ஞாபகம் தடுமாறுகிறது. முக்கில் இருந்து இரத்தச்சொட்டு வீழுகிறது. நீண்ட சுவாசமெடுக்கும்போது உடல் நடுங்குகிறது. ஜெயமோகனையும் படிக்க முடியவில்லை. முகநூல் கவிதைகளைப் படிக்கும்போது, கண்களில் கண்ணீர் வருகிறது. நான் அவ்வளவுக்கு உணர்ச்சிகரமானவன் இல்லை என்றாலும், கோவிட் என்னைப் பலவீனன் ஆக்கிவிட்டது.

முடிந்தவரை கவனமாக இருங்கள் நண்பர்களே! இதுவொரு ஆட்கொல்லி நோய்.

(30 நவம்பர் 2022)

இந்தப் பதிவை அவர் எழுதியபின் அவரை நலம் விசாரித்தவர்களும் அவரைக் குணமடைய வேண்டும் எனச் சொன்னவர்களுமே அதிகம். இதற்குள் சொல்லப்பட்டிருக்கும் இலக்கிய அரசியற் கருத்து நிலையை அவர்கள் தெரிந்து கொள்ளவோ அல்லது அது குறித்து உரையாடவோ அவர்களால் முடியாதிருந்தது. இதுதான் இன்றைய அறிதல் நிலை.

ஒரு ஆட்கொல்லி நோயிலிருப்பவருக்கு ஆபத்தான எழுத்துக்களாக அக்காலத்தில் படிக்கத் தடை செய்யப்பட வேண்டிய எழுத்துக்களாக இருக்கும் எழுத்துக்களின் நிலையை அவர் சொல்ல வரும் காலம் மிக முக்கியமானது என நினைக்கிறேன்.

ஒரு அரசியல் நிலைப்பாடும் அது குறித்த கறார் புரிதலுமற்ற எழுத்துக்களினூடாக மட்டும் அன்றாடம் அலைந்துழலும் நமக்கு தர்க்கம் “டபெக்” தைத்து விடுகின்றன. அவை உள் நுழைந்து எம்மை உருக்குலைய வைக்கின்றன. அந்த எழுத்துக்களின் காலை நாம் கட்டிப் பிடித்தபடியேதான் தினமும் கடக்கிறோம். அந்த வகையில் நான் மேற் சொன்ன பரம பிதாக்களின் வாய்ச் சொற்களில் நுழையாத பெயர் மைக்கேல். அவர் குறித்து நிற்கும் எழுத்துக்களை விரிவாக எனது அறிதலுக்குள்ளால் பேசுவதே பெரும்பணி.

கனடா மொன்றியலில் வாழும் ஒரு ஈழத்து எழுத்தாளர். அவர் எழுதிய இன்னொரு பதிவு இது.

Stethoscope

எதிர்க்கவிதை எழுதக்கூடிய ஒரு வைத்தியனை நேற்று lift இல் கண்டேன்.

ஓய்வுபெறக்கூடிய வயது என்றாலும், அகன்ற மார்பும், பிடரிமயிர் கீழிருந்து சிலிர்த்து மேல்நோக்கியிருந்த சிங்கமயிருடனும், நையாண்டி பேசும் கண்களுடன் எனைச் சந்தித்தார்.

நான் ஏழு மாடிகளிலிருந்து சாப்பாட்டு வண்டிகளைக் கீழே, கழுவுவதற்காக இழுத்துவர வேண்டும். ஏழாவது மாடியிலிருந்து ஆரம்பித்து, ஆறு, ஐந்து, நாலு, மூன்று என ஒவ்வொரு தளத்திலும் உணவு வண்டிகளைத் தேடிக்கொண்டு கீழே வருவேன்.

நான் வழமைமைபோல ஏழாவது மாடியிலிருந்து, கீழிறங்கும்போது, ஆறாவது மாடியில், கழுத்தில் தெதஸ்கோப்புடன் இந்தக்கிழவர் நுழைந்தார்.

“நானும் உன்னுடன் பயணிக்கலாமா?” எனக் கேட்டுக் கொண்டு பதிலுக்குக் காத்திராமலேயே lift இற்குள் நுழைந்து கொண்டார்.

“உள்ளே வாருங்கள் டாக்டர்” என வரவழைத்த பின், நான் ஒவ்வொரு மாடியிலும் தங்கிவரவேண்டியிருக்கும் என்பதை விளங்கப்படுத்தினேன்.

“நான் உனக்காகக்காத்திருப்பேன். எனக்கு அவசரமொன்றுமில்லை” என்றார்.

நான் ஒவ்வொரு மாடியிலும், உணவு வண்டிகளைத் தேடி இழுத்துக்கொண்டுவரும் வரைக்கும், lift இன் கதவுகளைத் திறந்துவைத்துக் கொண்டு எனக்காகக் காத்திருந்தார்.

நான்கு உணவு வண்டிகளைச் சேகரித்துக்கொண்டு தரைத்தளத்தில் நான் வெளியேறுவதற்கு முன்னர்தான் கவனித்தேன், டாக்டர் நிலக்கீழ் அறைக்குச் செல்வதற்கான பொத்தானை அழுத்தியிருந்தார். அங்குதான் mortuary இருக்கிறது.

“மிக்க நன்றி டாக்டர்! உங்களது நேரத்தை நான் விரயம் செய்துவிட்டேன். மன்னிக்கவும்” என்றேன்.

“Dude! எனக்கு ஒரு அவசரமும் இல்லை. என்னுடைய patients ஏற்கனவே இறந்தவர்கள்தானே!” என்றார்.

(6 நவம்பர் 2022)

மைக்கேலின் எழுத்தின் தர்க்கங்கள் குறித்து நாம் அதிகம் பேச வேண்டியிருக்கிறது. வாழ்வின் பெரும் வலிகளை தன்னுடைய வாழ்பனுவலத்தின் வழி மெல்லக் கடத்தி மொழியிற்குள்ளால் அதனைச் சீர் குலைத்து விடுவதில் வல்லவர் அவர்.

வயோதிபர் நிலையத்தில் உணவு பரிமாறும் தொழிலில் ஏற்படும் சிறு சிறு சம்பவங்களைச் சொல்வதாக உணரப்படும் கதைகளின் உள்நோக்கம் மிகப்பெரியது. மனித சமூகத்தின் துர்வாடையை லாவகமாக நுகரச் செய்யும் கதைகள் அவருடையவை.

எப்பொழுதும் தன்னுடைய கருத்தியலில் இருந்து மற்றவர்களால் கரைத்துவிட முடியாத அவர் இன்று வரை தன்னுடைய எழுத்துக்களை தொகுத்துவிட விரும்பவில்லை. ஈழவிடுதலைப் போராட்டத்தின் எத்தனையோ சீரழிந்த கதைகளை அனுபவத்தினூடாகக் கொண்டிருக்கும் மைக்கேல்

சிக்கலேதுமற்ற வாசிப்பு மனதிற்குள் எந்தத் தர்க்கங்களையும் நிகழ்த்தாத கவிதைகள் எழுதுபவர்களைத்தான் கவிஞர்கள் என அடையாளம் காட்டிக் கொண்டாடும் போலி மனநிலையை காலாவதியாக்க வேண்டும். இந்த சமூகத்தை தம்முடைய ஒற்றை விரலால் சுட்டி நிற்கும் எழுத்துக்களை இன்றுள்ள பலர் தொட்டுவிடவும் விரும்புவதில்லை. அவை தமக்கும் தமது எழுத்திற்கும் எப்பொழுதும் பெரும் இடைஞ்சல் தரக் கூடியது என்பது அவர்களுக்கு நன்கு தெரியும்.

தன்னுடைய எழுத்திற்குள்ளால் அதனை அவ்வப்போது எழுதிக் கொண்டேயிருக்கிறார். அவரது எழுத்துக்களைத் தொடர்ந்து அவதானிப்பவர்கள் அதனை அவ்வப்போது உணர்ந்து கொள்ள முடிந்தாலே பெரும் சிறப்பு.

ஆனால் அவ்வாறு நடைபெறுவதில்லை. மிகக் கவனமாக இவ்வாறான எழுத்துக்கள் நாம் வாழும் சமூகத்தில் கவனம் கொள்ளப்படுவதுதவிர்க்கப்படுகிறது. சிக்கலேதுமற்ற வாசிப்பு மனதிற்குள் எந்தத் தர்க்கங்களையும் நிகழ்த்தாத கவிதைகள் எழுதுபவர்களைத்தான் கவிஞர்கள் என அடையாளம் காட்டிக் கொண்டாடும் போலி மனநிலையை காலாவதியாக்க வேண்டும். இந்த சமூகத்தை தம்முடைய ஒற்றை விரலால் சுட்டி நிற்கும் எழுத்துக்களை இன்றுள்ள பலர் தொட்டுவிடவும் விரும்புவதில்லை. அவை தமக்கும் தமது எழுத்திற்கும் எப்பொழுதும் பெரும் இடைஞ்சல் தரக் கூடியது என்பது அவர்களுக்கு நன்கு தெரியும். கவிதை குறித்து உரையாடத் தொடங்குவதாகச் சொல்லும் பல தளங்களில் இந்த உரையாடல் நிகழுவதில்லை. மைக்கேலின் எழுத்துக்களை தொடர்ந்து நாம் அணுக முற்படும் வேளை இன்னும் பல விடயங்களை மேற்கொண்டு பேச முடியும். தொடர்ந்து பேசுவோம்.

கெட்ட வார்த்தைகள் அல்ல, கேட்ட வார்த்தைகள்!

எஸ்.ஃபாயிஸா அலி

“கெட்ட வார்த்தைகள் அல்ல கேட்ட வார்த்தைகள்.” என்றொரு வரி ஏதோ ஒரு படத்தில் மந்திரம் போல சொல்லப் படும் அற்புதமான வார்த்தைகள். உண்மையில் இது நாமெல்லோரும் அனுபவத்தில் கண்ட உண்மை வார்த்தைகள்.

இப்படித்தான் அன்றைக்கு பாடசாலையில் ஒன்பதாம் பாடம் முடியுந் தறுவாயில் பிள்ளைகளை வகுப்பைக் கூட்டித் துப்பரவு செய்து, கதிரை மேசைகளை ஒழுங்குபடுத்தச் சொல்லிவிட்டு அலுவலக அறைக்குள் நுழையும்போது தான் அவதானித்தேன் அந்தக் குட்டிப்பையன்களை.

நாலாம் வகுப்பு ரீச்சர் இன்றைக்கு லீவு. அதால் அதுக்குள்ள கட்டும் குழப்பிபோல..

ஒரு ரவுண்ட் போன அதிபர் அங்க குழப்படி செய்த சாகச வீரர்களைத்தான் இங்க கொண்டு வந்து நிற்பாட்டி வைத்திருக்கார்.

இது அங்கு பெற்ற உடனடித் தகவல்.

அதில் ஒரு மாணவன் எனக்குத்தெரிந்த பிள்ளையின் மகன்.

அவர் என்னைக் கண்டதும் அவமானமாய்.. கொஞ்சம் விசாரத்தோடு அழுதும் விட்டார்.

கிட்டப்போய் ஆதரவாக விசாரித்த போது அவர் வாய் திறக்க முதல் பக்கத்தில் இருந்த ஒரு ஆசிரியர். “இவனோல்ட் தூசனத்த நீங்க கேட்டிருக்கோணும் ரீச்சர்.. ச்சைக்..

அவ்வளவும் பச்சைத்தூசனம். என்ன வளர்ப்பு.. உம்மா வாப்பா புள்ள்கள பெத்தா மட்டும் போதும் எண்டுதான் நினைக்கிறாங்க. ஒரு எழவையும் சொல்லிக் குடுக்கரல்ல. இங்க வார மத்த ஒழுங்கா படிக்கிற நல்ல பிள்ளைகளையும் இவனோல்தான் கெடுக்கிற” என்கிறார்.

.அந்தப் பையனின் உம்மா எங்கட பக்கத்துவீட்டுப் பிள்ளைதான்.

என்ன வளர்ப்பு.. உம்மா வாப்பா புள்ள்கள பெத்தா மட்டும் போதும் எண்டுதான் நினைக்கிறாங்க. ஒரு எழவையும் சொல்லிக் குடுக்கரல்ல. இங்க வார மத்த ஒழுங்கா படிக்கிற நல்ல பிள்ளைகளையும் இவனோல்தான் கெடுக்கிற”

சுனாமிக்கு முதல் எங்கட வீட்டுக்கு முன்னால் உள்ள seaside இலதான் அவங்க வீடும்.

எனது இளைய மகள் கிடைத்தபோது அவர் உயர்தரம் படிக்கும் பிள்ளை. அவள் மட்டுமன்றி எனக்கு அந்தக் குடும்பமே மிகவும் உதவியாக இருந்ததை மறக்க முடியாது.

என்றாலும், அப்பவே அந்த வீட்டுச் சூழலை அவதானித்து இருக்கிறேன். கரவலை இழுக்கிற (மீனவர்கள்) ஆக்கள் பலர் அங்க வாரதும்.. அவங்க வாசலில் இருந்த கிணற்றில் குளிக்கிறதும்..

அவங்க ஹோலில் இருந்து டிவி பார்க்கிறதும்..

எந்தக் குற்றவுணர்வும் இல்லாமல் மிகத் தாராளமாக கெட்ட வார்த்தைகள் அங்க பயன்படுத்தப் படுறதையும்.

சுனாமிக்கு பிறகு அவர்கள் எல்லோருக்கும் அரசாங்கத்தால் இலவசமாக சுனாமி வீட்டுத் திட்டத்தில் கிடைத்த வீட்டில் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறார்கள்.

தீப்பெட்டிக்குள் தீக்குச்சிகள்

அடுக்கிவைத்தது போல அவ்வளவு நெருக்கமான அவ்விட்டுத் திட்டத்தில் பெரும்பாலும் எப்போதும் ஆளையால் அடி பிடியும் தூஷணமும் சண்டையும்தான்.

அந்தப் பையனின் தாயாருக்கும் அந்த வீட்டுத் திட்டத்தில் உள்ள ஒரு வீட்டு இளைஞனைத் தான் முடித்துக் கொடுத்திருந்தார்கள்.

இனியென்ன.. இரண்டு பக்கத்திலும் பயன்படுத்தும் அந்த மந்திர வார்த்தைகள் பிள்ளைகளுக்கு மனப்பாடம் செய்வதற்கு சொல்லிக் குடுக்கவா வேணும்?

பெரும்பாலும் ஒரு மணி போல.. நேரத்தோடு வகுப்புகள் முடிந்து வீடு போற பிள்ளைகள் இப்படி சுணங்கியது தொடர்பில் பயத்தோடுதான் அந்தப் பிள்ளை மகனைத் தேடிப் பாடசாலைக்கு வந்திருந்தா.

விசயத்தை சொல்லி மகனைக் கண்டித்து வளர்க்கும்படி ஆசிரியர்கள் ஆலோசனை சொல்லிக் கொண்டிருந்தார்கள்.

கொஞ்சம் கலங்கியபடி என்னிடம் வந்த அந்தப்பிள்ளை “என்னை என்ன தாத்தா செய்யச் சொல்றீங்க.

ஊட்டுக்குள்ளையே எத்தனை நாளைக்கு நான் பூட்டிக் கொண்டு வெச்சுக்கொள்ள ஏலும்.

நீங்கதான் எங்க ஊட்டுக்கு வந்திங்கதானே.

சுத்திவளைச்சு குடியும்.. கூத்தும், சண்டையும்.

அங்க பாவிக்கிற சொற்கள புள்ளுகள் டக்கென்று புடிச்சி கொள்ளங்க. எவ்வளவு அடிச்சும் இந்த ஊத்தப்பாசை போகுது இல்ல.

இப்ப பாருங்ககளன்.

எவ்வளவு அவமானம்.” என்கிறா.

மெல்லிய அழகையும்தான்.

“சரிம்மா...

இவர் சின்ன ஆள்தானே..நீங்க தொடர்ந்து நல்ல புத்திய சொல்லிக் குடுங்க. பக்கத்து ஊடுகளுக்கு தேவையில்லாம அனுப்பாதீங்க. அடுத்த வருஷம் ஸ்கொலர்ஷிப் சோதின இருக்கில்ல.

திரும்பத் திரும்ப பயிற்சிகள் குடுத்து பிள்ளைக்கு வேற தேவையில்லாத சிந்தனைகள் வாரத்துக்கு சந்தர்ப்பம் இல்லாம செய்யப்பாருங்க.”

என்று என்னால் முடிந்தது ஆறுதல் சொன்னேன்.

உண்மையில் அவள் பாவம். தான் வாழ்ந்த வீட்டுச் சூழலும் பிழையாக இருந்தாலும் அதிலிருந்து ஒரு விதிவிலக்காய் உயர்தரம் வரை படித்தும்.. அவளாகவே நிறைய நற்பண்புகளை தனக்குள் வளர்த்தும் இருந்தாலும்... தனது குழந்தைகளைத் தான் நினைத்தது போல நல்ல பண்பான சூழலில் வளர்க்க முடியவில்லையே.

உண்மையில் தம் காதால் கேட்ட சொற்களைத்தானே குழந்தைகள் பாவிக்கிறார்கள். பெற்றோர் அவ்வாறான சொற்களை வழமையில் பாவிக்கா விட்டாலும்.. தம்மைச் சுற்றி உள்ள சூழலில் இருந்தும் பிள்ளைகள் பொறுக்கிக்கொள்கிறார்கள்.

அவைகள் பிழை என அவர்களுக்கே தெரிவதால்தான் தாம் ஆசிரியர், பெரியவர்களின் கண்காணிப்பில் தாம் இல்லை என்று தெரிந்தவுடன் அவற்றை இயல்பாகவே பேச ஆரம்பித்து விடுகிறார்கள்.

பிள்ளைகளின் தூஷணப் பேச்சுகளை கேட்டவுடன் பெற்றோரை நாம் குறைசொல்ல தொடங்கி விடுகிறோம். உண்மையில் தம் காதால் கேட்ட சொற்களைத்தானே குழந்தைகள் பாவிக்கிறார்கள்.

பெற்றோர் அவ்வாறான சொற்களை வழமையில் பாவிக்கா விட்டாலும்.. தம்மைச் சுற்றி உள்ள சூழலில் இருந்தும் பிள்ளைகள் பொறுக்கிக்கொள்கிறார்கள்.

அவைகள் பிழை என அவர்களுக்கே தெரிவதால்தான் தாம் ஆசிரியர், பெரியவர்களின் கண்காணிப்பில் தாம் இல்லை என்று தெரிந்தவுடன் அவற்றை இயல்பாகவே பேச ஆரம்பித்து விடுகிறார்கள்.

எனவே நமது பிள்ளைகள் மட்டுமில்லாமல் நமது உறவுகள், அயலவர்களின் பிள்ளைகள் விடயத்திலும் அக்கறை கொள்வோம். இயலுமான அளவு தவறான நடத்தைகள்.. தவறான வார்த்தைப் பிரயோகங்களைக் கையாளுவதில் இருந்தும் நாழும் தவிர்த்துக் கொள்வோம்.

அன்பும் பாதுகாப்பும் நிறைந்த சூழலை அவர்களுக்காய் அமைத்துக் கொடுக்க முயல்வோம். அழகிய நாகரீகம் பொதிந்த தொடர்பாடல் மொழிகளைப் பிள்ளைகளுக்கு அறிமுகப் படுத்துவோம்.

இவ்வாறு சூழல் தாக்கம் காரணமாக தவறப்பார்க்கும் பிஞ்சுகளுக்கும் உடல், உளப்பாதிப்பை ஏற்படுத்தும் கடினமான தண்டனைகள் வழங்குவதை விடவும் இயலுமான அளவு அன்பினால் திருத்த முனைவோம்.

அன்பொன்றே எதனையும் மாற்றும் அற்புதமருந்து என்பதையும் உறுதியாக நம்புவோம்.

ஆமிஷ் இனம்

நவீன உலகில் ஒரு பழங்குடி வாழ்க்கை

17ம் நூற்றாண்டில்
சுவிட்சலாந்தில் ஆரம்பித்த
இயற்கையோடு ஒன்றித்த
எளிமையான கிறிஸ்தவ
வாழ்க்கை முறை.
அமெரிக்கா, கனடாவில்
இன்றும் தொடர்கிறது.

ஆடைகள் மிகவும்
எளிமையானவையாக
இருக்கின்றன.

ஒவ்வொரு மதப் பிரிவும்
தனக்கான ஆடைவகைகளையும்
அணியும் முறைகளையும்
கொண்டிருக்கின்றது.

மின்சாரம், வாகனங்கள், தொலைபேசி
போன்ற நவீன வசதிகளை நவீன
வசதிகளை நிராகரிக்கிறது.

விவசாயம், மர வேலைகள் என நவீன
இயந்திர வசதிகளைப் பயன்படுத்தாத
தொழில் முறைகள்.

குதிரை வண்டிகளே
பயண வாகனங்களாக
இன்றும் இருக்கின்றன.

சைக்கிள் கூட, மிதித்து
செல்வதாக இல்லாமல்
கெந்திச் செல்வதாகவே
இருக்கிறது.

படங்கள்-ஜோர்ஜ் இ.

<http://www.thayagam.com/amish/>

இல் பயணக் கட்டுரை

மீட்டக்களப்புத் தமிழகம்

என்னும் நாமம்:

வரலாற்று தேடல்கள்

எம்.ஆர்.ஸ்டாலின்

ஈழத்தமிழர்கள் என்கின்ற அடையாளத்தைக் கொண்ட நாம் ஒரு தாயக கோரிக்கையை முன்வைத்து போராடியவர்கள். இந்த நாட்டில் நாம் பூர்வீக குடிகள் என்றும் எமக்கென்றொருதனிநாடு வேண்டும் என்றும் ஆயுத போராட்டத்தை நடத்தியவர்கள். எனவே ஒரு வரலாற்று மீட்டுருவாக்கம் எமக்கு தேவையாயிற்று. “ஆண்டபரம்பரை மீண்டும் ஒரு முறை ஆள நினைப்பதில் என்ன குறை?” என்று நமது அரசியல் தலைமைகள் கர்ச்சித்தன.

சங்கிலியன், சங்கிலியனின் வாள், சங்கிலியன் தோப்பிலே தமிழீழத்தின் பாராளுமன்றம் என்றெல்லாம் பழம்பெருமைகள் நினைவூட்டப்பட்டன. ஆனால் இந்த சங்கிலியன் மதம் மாறிய மன்னார் பிரதேச 600 மீனவ மக்களை சிரச்சேதம் செய்த ஆதிக்கசாதிகளின் பிரதிநிதியாயிருந்தவன். பின்னர் வெள்ளையரிடம் சரணடைந்து தன்னுயிரை காத்துக்கொள்ளும் நற்பாசையில் கிறிஸ்தவ மதத்தை தழுவியவன் என்பதெல்லாம் வேறுகதைகள்.

ஆக பழம்பெருமைகளுக்கும் மார்தட்டல்களுக்கும் பின்னால் யாழ்ப்பாண மேட்டுக்குடிகளின் ஆண்டபரம்பரை கனவுகளே ஒளிந்திருந்தன.

ஏனெனில் தமிழ் தேசியத்தின் வரலாற்று தேடல்களில் இராவணனது அடிச்சுவடுகளை

கொண்ட கிழக்கு மாகாணத்தின் வரலாறுகள் முன்னிறுத்தப் படவில்லை. அவை ஒருபோதும் கண்டு கொள்ளப்படவில்லை. அதன் காரணம் என்ன? திருகோணமலையில் இருந்து கதிர்காமம் வரை விரிந்து கிடக்கும் பூர்வ பழங்குடிகளின் வரலாறுகள் பற்றி இந்த தமிழ்த் தலைமைகளோ அவர்களை வழிநடத்திய அரசியல் சிந்தனையாளர்களோ எழுத்தாளர்களோ யாருமே பெரிதாக பேச முன்வரவில்லை.

ஏன்? ஏன்? அதுதான் இந்த தமிழ் தேசியத்தின் பிதாமகர்கள் அனைவரிடமும் மண்டிக்கிடந்த “யாழ்ப்பாணிய நோக்கு நிலை” என்கின்ற கருத்தியல் ஆகும். யாழ்ப்பாணத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டிருந்த போதிலும்கூட இந்த வரலாற்றுத் தேடல்கள் யாழ்ப்பாணத்துக்குள்ளும் கூட அடித்தள மக்களின் வரலாற்றைத் தேடவில்லை.

மணிமேகலையின் வருகையே இலங்கையில் பௌத்தம் தழைக்க வழிகோலியது என்பது பற்றியோ, யாழ்-கந்தரோடையில் சிதிலமடைந்து கிடக்கும் ஆயிரமாண்டுகால பழமை கொண்ட தமிழ்ப் பௌத்த தாதுகோபங்கள் பற்றியோ தேடல்கள் தமிழ் தேசியவாதத்திடம் இருக்கவில்லை. ஏனெனின் அவையனைத்தும் ஆரியத்துக் கெதிராகவும் இந்துத்துவத்துக் கெதிராகவும் கிளர்ந்தெழுந்த பின்னணிகளைக்

கொண்டவையாகும். எனவேதான் “யாழ்ப்பாணிய நோக்கு நிலை” உருவாக்கிய தமிழ் தேசிய கதையாடல்கள் தமிழர்களின் பன்மைத்துவ வரலாறுகளை மீட்டுப்பதிலோ அவற்றையும் உள்ளீர்த்துக் கொள்வதிலோ எவ்வித அக்கறைகொண்டும் செயற்படவில்லை. மாறாக சாதி வெறி கொண்டலைந்த ஆறுமுகம் பிள்ளை விட்டுச்சென்ற யாழ்-சைவ வேளாள மேட்டுக்குடி ஆதிக்க சக்திகளின் வரலாற்றையே மீட்டுக்கத் துடித்தனர். அதையே தமிழ் தேசியத்தின் முகமாக சித்தரிக்க முனைந்தனர்.

இந்த தமிழ் தேசியத்தின் ஒற்றைப் பரிமாண போக்கானது இறுதியில் ஒற்றைத் தலைமைக்கு வழிவகுத்தது. ஒற்றைத் தலைமை வழிபாடு இறுதியில் பாசிசத்துக்கும் அதன் தற்கொலைக்கும் இட்டுச்சென்றது. ஈழத்தமிழரின் அரசியல் வரலாற்றையே அது சின்னாபின்னாமாக்கிச் சிதைவுறச் செய்து சென்றுள்ளது. குறிப்பாக ஆயுதப்போராட்ட பாதையிலும் பெரும் அழிவுகளுக்கும் விரிசல் களுக்கு வழிவகுத்தமைதான் இந்த “யாழ்ப்பாணிய நோக்கு நிலை” தமிழ்த் தேசியம் விட்டுச்சென்றுள்ள அறுவடையாகும்.

இத்தகைய வரலாற்று தொடர்ச்சியில் கற்றுக்கொண்ட பாடங்களிலும் அனுபவங்களிலுமிருந்துதான் இன்று வடக்கினதும் கிழக்கினதும் சமூக

பொருளாதார அரசியல் சிக்கல்கள் வெவ்வேறானவை என்கின்ற புரிதல்கள் மேலோங்கி நிற்கின்றன.

அந்த வகையில் கிழக்கு மாகாணத்துக்குரிய தனியானதொரு அரசியல் செல்நெறியின் அவசியம் பெருமளவில் உணரப்படுகின்றது. 2004ஆம் ஆண்டு தமிழீழ விடுதலைப் புலிகளுக்குள் இடம்பெற்ற “கிழக்கு பிளவினைத்” தொடர்ந்து கிழக்கு அரசியல் செல்நெறியானது தேர்தல் அரசியல் அரங்கிலும் தடம் பதித்து வருகின்றது. இது தமிழ் தேசியவாதத்துக்கு மாற்றான புதியதொரு வளர்ச்சிகொண்ட அரசியல்போக்கை உருவாக்கியுள்ளது.

எனவே கிழக்கு மாகாணத்தின் பூர்வீக தேடல் நோக்கி நாம் நகர வேண்டியுள்ளது. இன்றைய கிழக்கு மாகாணமானது ஒரு பல்லின சமூக சூழல் நிரம்பிய தேசமாக காணப்படுகின்றது. இந்நிலையானது தமிழ் தேசியவாதத்தின் பெயரில் ஆதிக்கம் செலுத்திவரும் யாழ்-அதிகாரம் மையம் குறித்த பல்வேறுவிதமான கேள்விகளையும் எழுப்புகின்றது.

“பெருங்குடும்ப” வாரிசுகளும், தனவந்தர்களும், சட்ட வல்லுனர்களும் மட்டுமே அரசியல் தலைமைகளாக வரமுடியும் என்கின்ற நூறாண்டுக்கால எழுதப்படாத ஈழத்து அரசியலை தகர்த்துப் போட்டுள்ளது கிழக்கின் எழிச்சி.

இதன் ,காரணமாக கிழக்குத் தமிழர்களிடையே தமது எதிர்காலம் குறித்தும் அதேவேளை எமது பூர்வீக வரலாறுகள் குறித்தும் பரந்துபட்ட அரசியல் விழிப்புணர்வுகள் ஏற்பட்டு வருகின்றன.

வேகமான இன்றைய வாழ்க்கைச் சூழலுக்கு மத்தியிலும் நாமும் படித்தேயாகவேண்டும், நமது வரலாறுகளை கற்றுக்கொண்டே ஆகவேண்டும் என்று விழிப்புற்ற இளைஞர் சமூகம் கிழக்கில் எழுந்து நிற்கின்றது.

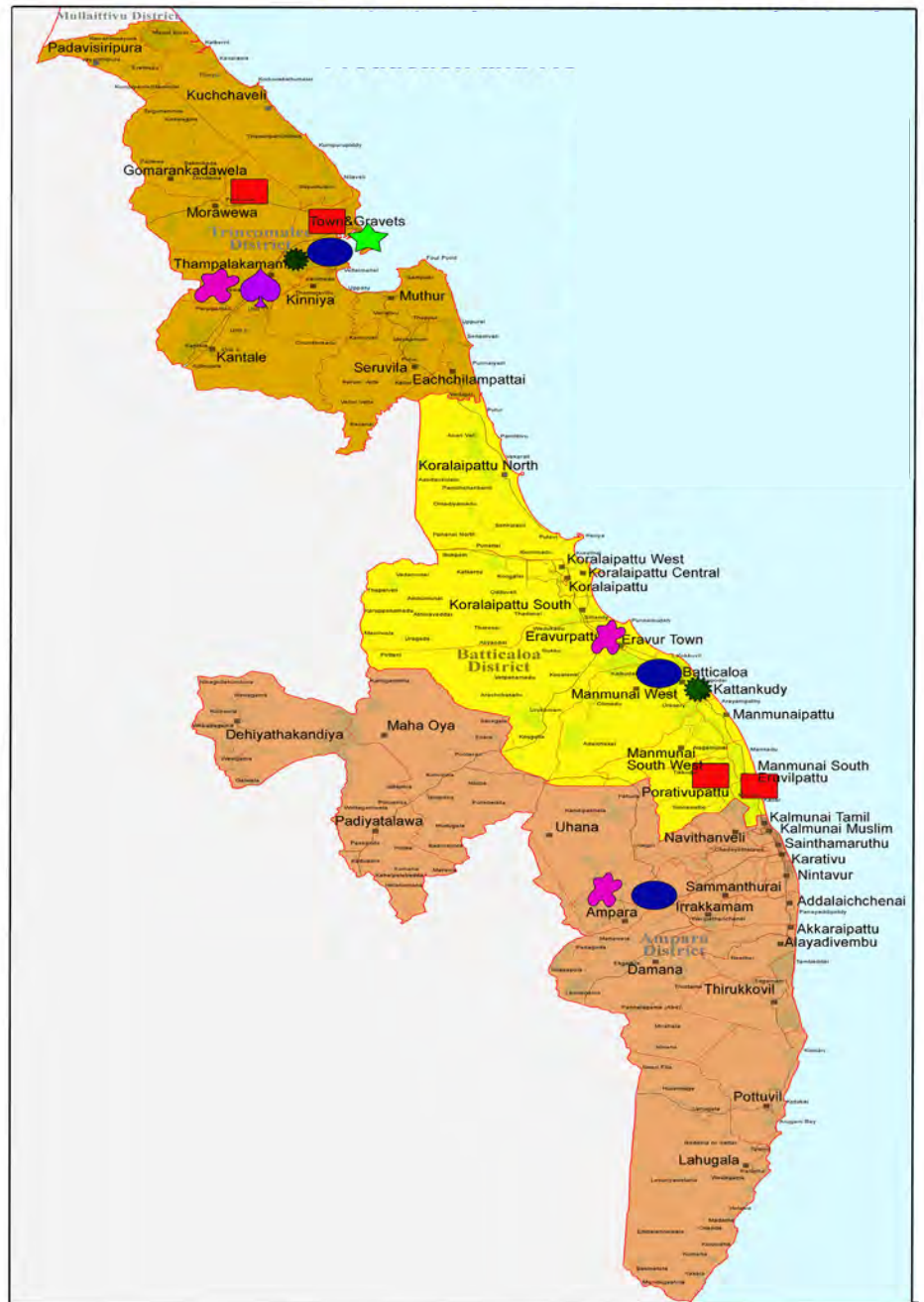
“மட்டக்களப்பு” என்னும் நாமம் எந்தக் காலத்தில் இருந்து பயன்படுத்தப்பட்டு வருகிறது?

என்கின்ற கேள்வியோடு நாம் பயணிக்க முனைந்தால் அது ஈராயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் நம்மை இட்டுச்செல்லும் சுவாரசியங்கள் உண்டு. கிழக்கு மாகாணத்தின் பூர்வீக வரலாற்று நூலாதாரங்கள் ஊடாக அவ்வரலாற்றுப் பெருவெளிக்குள் பயணிப்பதே இப்பத்தித் தொடரின் நோக்கம்

கிழக்கு மாகாணம் என்பது தமிழ்த்தேசியம் கட்டமைத்த புவியில் பரப்பில் நிராகரிக்க முடியாத ஒருபாகம். இது ஒரு காலத்தில் “மட்டக்களப்பு தமிழகம்” என அழைக்கப்பட்டது. இன்றைய

நிலையில் மட்டக்களப்பு என்பது கிழக்கு மாகாணத்தின் மையமான மட்டக்களப்பு மாவட்டத்தை மட்டுமே குறிக்கின்றது. அந்த வகையில் பூர்வீக வரலாற்று நூல்கள் “மட்டக்களப்பு வரலாறு” என தொகுக்கப்பட்டுள்ள போதிலும் அவை கிழக்கின் முன்று மாவட்டங்களான மட்டக்களப்பு திருகோணமலை அம்பாறை என்கின்ற பிரதேசங்கள் அனைத்தையும் அடிப்படையாக கொண்டுள்ளன.

இந்த மட்டக்களப்புத் தமிழகத்தின் நிலப்பரப்பு சுமார் பத்தாயிரம்(9996)

சதுர கிலோ மீற்றர்களாகும். இலங்கையின் கிழக்கு கரையோரமாக அமைந்துள்ளது இந்த மாகாணம். மத்திய மலைப்பகுதியில் ஆரம்பித்து வங்க கடலில் பாயும் இலங்கையின் மிகப்பெரும்நதியான மகாவலிகங்கை இம்மாகாணத்தை இரு பகுதிகளாக கூறாக்கி கடலில் கலக்கிறது. அதாவது இந்த கங்கை கடலில் பாயும் வெருகல் பகுதிக்கு தெற்கே மட்டக்களப்பு ஆகவும் வடக்கே திருகோணமலை ஆகவும் இரு பெரும் பரப்புக்கள் இம்மாகாணத்திற்குரியன. மட்டக்களப்பு பரப்பு ஆனது ஏறக்குறைய 200 கி.மீ நீளமானதாக மகாவலி கங்கைக்கும் இக்கிழக்கு மாகாணத்தின் தெற்கு எல்லையான குமுக்கன் ஆறுக்கும் இடையே விரிந்து கிடக்கிறது.

இலங்கையின் மத்திய மலைநாட்டில் இருந்து கிழக்கு நோக்கிப் பாயும் மகாவலி கங்கை மட்டும் அன்றி பதுளைக் குன்றுகளில் இருந்து ஓடிவரும் மதுறு ஓயா, முந்தனையாறு, மகிளவெட்டுவான் ஆறு, கல்லோயா ஆறு (பட்டிப்பளை ஆறு) ஹெடஓயா, வில்லோயா என்று குழுக்கள் ஆறுவரை எண்ணெற்ற நீரோடைகள் இக்கிழக்கு மாகாணத்துக்கு வளம் சேர்ப்பவை ஆகும்.

இக்கிழக்கு மாகாணத்தின் கிழக்கு எல்லையாக வங்க கடலும் மேற்கு எல்லையாக இயற்கையாய் அமைந்த மலையடிவாரங்களும் காணப்படுகின்றது. இலங்கையின் மொத்த கடற்பரப்பில் முன்றில் ஒரு பகுதியைக் கொண்ட இந்த கிழக்கு கடலை அண்டிய பிரதேசங்களான நெய்தல் நிலம் எழுவான்கரை ஆகவும் மேற்கு மலையடிவாரங்களில் அமைந்துள்ள நெல் வயல்கள் நிரம்பிய மருதநிலம் படுவான்கரையாகவும் சூரியன் எழுவதையும் படுவதையும் கொண்டமைந்த காரணப்பெயர் பெற்றன.

மட்டக்களப்பில் அமைந்துள்ள சுமார் 45 கி.மீ நீளமான நீண்டதொரு களப்பே இந்த எழுவான் கரையையும் படுவான்கரையையும் இயற்கையாக பிரித்து நிற்பதில் முக்கிய பங்கெடுக்கின்றது. இந்த களப்பில்தான் இங்குதான் மீன்கள் பாடும் அதிசயம் நிகழ்வதாக ஐதீகம்.

படுவான்கரையை பொறுத்தவரை

**முன்னொரு காலத்தில்
வன்னிமைகளாகவும்
குறுநில பிரதானிகளின்
அரசிருக்கைகளாகவும்
செயற்பட்ட பழம்பெரும்
ராசதானிகள்
சர்வ சாதாரண
கிராமங்களாக இந்த
படுவான்கரையிலேயே
உறங்கிக் கிடக்கின்றன.
அவ்வகையில்
போரதீவு, வீரமுனை,
பழுகாமம் மண்முனை
என்பன ஒருகாலத்தில்
அரசோற்றிய
இடங்களாகும்.**

பிரமாண்டமான நெல், தானிய விளைநிலங்களை கொண்டுள்ளது. அகன்று விரிந்த பிரமாண்டமான நிலப்பரப்பை கொண்டது இப்பிரதேசம். சனத்தொகைப் பரம்பல் மிக குறைவானதாகக் காணப்படுகிறது.

இன்றுவரை நவீன வசதிகள் எதனையும் பெற்றுக்கொள்ள வாய்ப்பின்றி பிற்படுத்தப்பட்ட பகுதிகளாகவே உள்ளன. ஏழை, உழைக்கும் மக்கள் வாழும் நிலங்கள் கொண்டமைந்த படுவான்கரை வயற்பரப்புகளில் அதிகமானவை போடிமார் என்றழைக்கப்படும் நிலப்பிரபுக்கள் வசமே உள்ளன.

பெரும்பட்டிகள் என்றழைக்கப்படும் கால் நடை வளர்ப்புகளினதும் உரித்துடையவர்களாக இப்போடி மாரே காணப்படுகின்றனர். இந்த வண்டல் மண்ணின் புதல்வர்களான ஏழை விவசாயிகளின் குழந்தைகள்தான் 1990ற்கு பின் தமிழீழ விடுதலை புலிகளின் ஆளணி தொகுதிகளை நிரப்பி வந்தவர்கள் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

கிழக்கு பிளவுக்கு முன்னர் புலிகளின்

கட்டுப்பாட்டுப் பிரதேசமாக அடையாளப் படுத்தப்பட்ட பகுதிகள் இந்த படுவான்கரை பகுதியேயாகும். முன்னொரு காலத்தில் வன்னிமைகளாகவும் குறுநில பிரதானிகளின் அரசிருக்கைகளாகவும் செயற்பட்ட பழம்பெரும் ராசதானிகள் சர்வ சாதாரண கிராமங்களாக இந்த படுவான்கரையிலேயே உறங்கிக் கிடக்கின்றன. அவ்வகையில் போரதீவு, வீரமுனை, பழுகாமம் மண்முனை என்பன ஒருகாலத்தில் அரசோற்றிய இடங்களாகும்.

தமிழீழ விடுதலைப் போராட்டம் ஆரம்பித்த பின்னர் கிழக்கு காலங்களில் தமிழீழ விடுதலைப் புலிகளின் அலுவலகங்கள் கொக்கட்டி சோலை, பழுகாமம் போன்ற இடங்களிலும் கரடியனாறு குடும்பிமலை பகுதிகளையொட்டி தேனகம், மீனகம் என்கின்ற பென்னம்பெரிய பயிற்சி முகாம்களும் இந்த படுவான்கரை பகுதிகளிலேயே இருந்தன.

மட்டக்களப்புத் தமிழகத்தின் வரலாற்றை எழுதியுள்ள முதற் தலைமுறை அறிஞர்களில் எஸ்.ஓ.கனகரெட்ணம், எப்.எச். சி.நடராஜா, வி.சி.கந்தையா, க.த.செல்வராஜ கோபால், சி.மெளனகுரு போன்றோர் முக்கிய மானவர்களாகும்.

இன்றைய நிலையில் தனித்தனி மாவட்டங்கள் சார்ந்தும் பல்வேறு நூல்கள் வெளிவந்துள்ளன. அவற்றின் முதற் கட்டமாக மட்டக்களப்பின் பெயருடன் வெளிவந்துள்ள நூல்களையிட்டு கவனம் கொள்வோம். அதிலும் முழுமையான வரலாறுகள் சார்ந்து சிலநூல்களும் குறித்தவொரு பிரதேசம் அல்லது சாதிய சமூகம் சார்ந்து வேறு சில நூல்களும் வெளிவந்துள்ளன.

இந்த நூல்கள் ஏட்டு சுவடிகளையும் கல்வெட்டுகளையும் அடிப்படையாகக் கொண்ட வரலாற்றை பேசும் ஆவணங்களாகும். இந்த வரலாற்று நூல்களை அடிப்படையாக கொண்டே இந்த பத்தி தொடராக விரியவிருக்கின்றது.

The Monograph of Batticaloa

மட்டக்களப்பு வரலாறு கூறும் முதலாவது நூலாக 1921ஆம் ஆண்டு ஆங்கிலத்தில் வெளியான The Monograph of Batticaloa என்கின்ற வரலாற்று நூல் அமைகின்றது. இந்நூலை எழுதியவர் எஸ்.ஓ.கனகரெட்ணம் என்பவராவார். இவர் பிருத்தானியர் ஆட்சியில் நிர்வாக சேவை உத்தியோகஸ்தராகவும் இலங்கையின் அரசாங்க சபையில் மட்டக்களப்பு தெற்கு தொகுதி மக்கள் பிரதிநிதியாகவும் பணியாற்றியவராகும். மட்டக்களப்பு தமிழகமானது அவ்வேளையில் வடக்கு தெற்கு என இரு தொகுதிகளாக பிரிக்கப்பட்டிருந்தது. இன்று கல்லடி பாலம் இருக்கின்ற வாவியின் தெற்கே தொடங்கி (குமுக்கண் ஆறு) குமுண வரைக்கும் தெற்கு தொகுதியாகவும், கல்லடி பாலத்தின் தெற்கில் இருந்து (கொக்கிளாய்) புல்மோட்டை வரையில் தெற்கு தொகுதியாகவும் வகுக்கப்பட்டிருந்தது.

மட்டக்களப்பின் இன்றைய சனத்தொகை பரம்பலானது இருவழிகளில் பரிணாமம் பெற்றுள்ளது. முதலாவதாக பூர்வீக குடிகளான வேடர்களின் தொடர்ச்சியாக உருவாகியது. அடுத்ததாக காலத்துக்கு காலம் இந்திய பெருநிலப்பரப்பிலிருந்து நிகழ்ந்த குடியேற்றங்களுடாக வந்தமர்ந்த நாகர்கள் திமிலர்கள், இயக்கர்கள், புலியர்கள், முக்குவர்கள், கலிங்கர்கள், சிங்கர்கள், வங்கர்கள், மற்றும் அரேபியர், போத்துக்கீசர்கள் போன்றோரின் கலப்புகளினாலும் வளர்ச்சியிலும் உருவாகியன என இருவகை வரலாறுகளை நாம் ஆய்வுக்குட்படுத்த முடியும்.

கனகரத்தினம் அவர்கள் எழுதியுள்ள இந்நூலில் வேடர்களுக்கும் மட்டக்களப்புக்கும் இருக்கும் பிரிக்கவொண்ணா பூர்வ தொடர்புகளை விபரிக்கின்றார். அத்தோடு இலங்கையின் முதலாவது சனத்தொகை கருத்து கணிப்பை வெள்ளையர்கள் மேற்கொண்டபோது அதாவது 1871ஆம் ஆண்டு காலத்தில் மட்டக்களப்பின் சனத்தொகை பரம்பல் இருந்த விகிதங்களை இந்நூலில் காணக்கிடைக்கின்றது. ஆச்சரியப்படத்தக்க சுவாரசியமான

தகவல்களுடன் காணப்படும் இந்நூலானது சுமார் நூறு வருடங்களுக்கு பின்னர் முதன் முறையாக தமிழில் மொழி பெயர்க்கப்பட்டுள்ளது. பல முற்போக்கு நூல்களை நீண்டகாலமாக வெளியிட்டுவரும் குமரன் பதிப்பகத்தாரே இந்நூலை தமிழில் வெளியிட்டுள்ளனர்.

மட்டக்களப்பு மான்மியம்

மட்டக்களப்பு மான்மியம் என்கின்ற இந்நூலானது எட்டுச்சுவடிகளில் எழுதப்பட்டிருந்த தொன்றாகும். இவ்வேடுகள் எக்காலத்தில் யாரால் எழுதப்பட்டன என்கின்ற சரியான தகவல்களை கூட அறியமுடியாதுள்ளது. ஆனபோதிலும் இவ்வேட்டுச் சுவடிகளை அடிப்படை யாக கொண்டு 1962 ஆண்டு எப். எக்ஸ்.சி.நடராஜா என்கின்ற முதறிநூர் அதனை நூல் வடிவில் வெளியிட்டார். அதன் பின்னரே இந்நூல் பொது மக்களின் பார்வைக்கு கிடைக்கக்கூடியதாயிற்று.

இந்த மான்மியத்தில் முக்கியமாக முன்றுவிதமான கல்வெட்டுக்கள் காணப்படுகின்றன. அதாவது பெரிய கல்வெட்டு, தாதன் கல்வெட்டு, போடி கல்வெட்டு என்பனவே அவையாகும். அகவற்பா என்று சொல்லப்படுகின்ற செய்யுள் வடிவத்தில் இக்கல்வெட்டுக்கள் பாடப்பட்டுள்ளன. பெரிய கல்வெட்டின்

இறுதியில் காணப்படுகின்ற வரிகளை நோக்குமிடத்து அவை ஒல்லாந்த மன்னனுக்கு அனுப்பப்படுவதற்காக மன்னனின் பிரதிநிதியொருவரை நோக்கி பாடப்பட்டதாக புரியமுடிகின்றது.

“மதிநுதல் ஒல்லாந்த மன்னனே கேளும் இதுவே குகன் குகன் குலமென அறிவாய்” என்று முடிகின்ற இக்கல்வெட்டானது குகன் குலத்தோர் என்கிற வம்ச வாரிசு ஒருவராலேயே பாடப்பட்டிருப்பதாக உணர முடிகின்றது.

அப்படியானால் ஒல்லாந்தர் ஆட்சிக்காலத்தில் அதாவது ஆங்கிலேயர்கள் முழு இலங்கையையும் கட்டுப்பாட்டுக்குள் கொண்டுவந்த சுமார் 1815 ஆம் ஆண்டுக்கு முன்னர் இக்கல்வெட்டுக்கள் பாடப்பட்டிருக்க வேண்டும் எனத்துணியலாம். காரணம் இதே போன்றே யாழ்ப்பாண வரலாற்று நூல்களில் முக்கியமானதாக கருதப்படும் யாழ்ப்பாண வைபவமாலை என்கின்ற பாடல்களும் ஒல்லாந்து மன்னனை நோக்கியே பாடப்பட்டதாக அறியமுடிகின்றது. 1736ஆம் ஆண்டு மயில்வாகன புலவரால் அது பாடப்பட்டுள்ளது.

இலங்கையை ஆட்சி செய்த ஒல்லாந்தர் நமது பூர்வீகங்கள்

www.velizhmetovatticaloa.com

பற்றி அறிந்து கொள்வதற்காக நமது முன்னவர்களைக் கொண்டே பரம்பரை பரம்பரையாக காவப்பட்டு வருகின்ற வாய்மொழி வரலாறுகளை தொகுக்கும் முயற்சிகளில் ஈடுபட்டதன் விளைவாகவே இத்தகைய கல்வெட்டு எழுத்து முயற்சிகள் எமக்கு கிடைத்துள்ளன.

ஒல்லாந்தர் ஆட்சிகாலத்தில் ஏறக்குறைய ஒரே காலகட்டத்தில் யாழ்ப்பாண வைபவமாலை என்கின்ற பாடல்களும் மட்டக்களப்பு மான்மியம் என்கின்ற கல்வெட்டுக்களும் பாடப்பட்டுள்ள போதும் அவற்றை தேடியெடுத்து தொகுப்பாக்கும் முயற்சி பின்தங்கியே இருந்துள்ளது. அதாவது 1928ஆம் ஆண்டு சுவாமி ஞானப்பிரகாசர் என்பவரால் முதன் முதலாக இந்த யாழ்ப்பாண வைபவமாலை என்கின்ற பாடல்கள் நூலுருவம் பெற்றுள்ளன. ஆனால் 1962ஆம் ஆண்டுதான் மட்டக்களப்பு மான்மியம் நூலுருவம் பெற்றது.

இந்த மான்மியத்தில் எத்தகைய வரலாறுகள் கூறப்படுகின்றன? என்கிற பார்வைகளை நோக்குவோம். சுருங்க சொன்னால் விஜயன் காலம் தொடங்கி பலவிதமான வரலாற்று கதைகள் இங்கே விதந்தோதப்படுகின்றன.

மகாவம்சத்தில் சொல்லப்படுகின்ற மன்னர்கள் பற்றியும் குறிப்பாக நமது பிரதேசங்களின் மன்னர்கள் பற்றியும் சரித்திரங்கள் பேசப்படுகின்றன. சேனன், சிறிகுலன், பிரசன்னசித்து, மனுநேயபாகு, ஆடகசுவந்தரி, சிங்ககுமாரன், அமரசேனன், குணசிங்கன், வங்கலாடன், குமாரசிங்கன், கதிர்சுதன், மதிசுதன், நாதன், தினசிங்கன், எதிர்மன்னசிங்கன், உலகநாச்சி என்கின்ற பல மன்னர்களின் வரலாறுகள் விபரிக்கப்பட்டுள்ளன.

எமது மண்ணினது பூர்வீக மன்னனான இராவணனின் அழிக்கப்பட்ட ஆட்சி, இந்தியாவின் வடக்கே இருந்து இடம்பெயர்ந்த பூர்வீக நாகர்களின் குடியேற்றம் அதன் பின்னரான விஜயனின் வரவு வரை மட்டக்களப்பு மானிலமானது நீண்டு நெடிய வரலாற்றை கொண்டிருந்தமையை இந்நூல் விளக்குகின்றது. அதன்

பின்னர் விஜயனின் வாரிசுகள் ஊடாக கலிங்க, மற்றும் சோழ தேசத்து தொடர்புகள் எமது மண்ணின் செலுத்திய தாக்கங்கள் என்பது போன்ற பல சுவாரஸ்யமான தகவல்கள் அடங்கியுள்ளன. வீரமுனை, மண்முனை போன்ற வரலாற்று புகழ் மிக்க தேசங்களின் சரித்திரங்களை இந்நூல் விளக்குகிறது.

மற்றும் 13ஆம் நூற்றாண்டு இலங்கையை ஆண்ட கலிங்க தேசத்து மாகோன் மன்னனது ஆட்சியும் கலிங்கர், சிங்கர், வங்கர் என்கின்ற முக்குலத்தோர் மட்டக்களப்பு மண்ணின் கொண்டிருக்கக்கூடிய ஆட்சியரிமை போன்றனவும் இக்குடிகள் சார்ந்து மட்டக்களப்பில் இருக்கக்கூடிய குடிமுறைமையும் அவர்களுக்கான குலவிருதுகள், கோயில் பணிகளில் அவர்கள் கொண்டிருக்கக்கூடிய பாத்தியதைகள் என்று பலவிதமான தகவல்களுடன் இந்நூல் திகளுகின்றது.

1728 ஆண்டு ஒல்லாந்தருடைய முதலி பட்டத்துடன் யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து மட்டக்களப்புக்கு வந்த பஸ்கோல் என்பவருடைய நடவடிக்கைகள் மட்டக்களப்பு மண்ணை எவ்வாறு பாதித்தன என்கின்ற தகவல்களும் இந்நூலில் காணக் கிடைக்கின்றது. உள்ளூர் தகவல்கள் தனித்துவமானவையாகும். ஒல்லாந்தரின் விசுவாசியாகி கிறிஸ்தவ மதத்துக்கு மாறியிருந்த இந்த பஸ்கோல்

முதலி என்பவன் மட்டக்களப்பில் சைவசமய வழிபாடுகளை ஒடுக்கும் செயலில் ஈடுபட்டமை, அதனுடாக பல கோயில்கள் அழிக்கப்பட்டு கிறிஸ்தவ தேவாலயங்கள் உருவாக்கப்பட்டமை போன்ற தகவல்கள் இந்நூலில் உண்டு. அதுமட்டுமன்றி எமது ஆலயங்களில் இருந்து வந்த உழைக்கும் மக்களின் திருவிழா, மற்றும் நிர்வாக உரிமைகளை யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து வந்த வேளாள சமூகத்தினர் கைப்பற்றிக்கொள்ள வழிவகுத்தவமையும் இந்த பஸ்கோல் முதலி என்பவனின் கைங்கரியமே என்னும் தகவல்களை தருகின்றது இந்நூல். இந்த பஸ்கோல் முதலி என்பவன் மட்டக்களப்பில் இருக்கக்கூடிய முக்குலத்து நிலைமைப் போடிகளை வருத்தி பொன்னும் பொருளும் கப்பமாக புறித்து வந்தமை பற்றிய அறியாத பல தகவல்களும் முக்கியமான வையாகும். மட்டக்களப்பாரிடையே காணப்படும் யாழ்ப்பாண வெறுப்பு மற்றும் சந்தேகப்பார்வைகளுக்கும் இந்த வரலாற்றுப்பின்னணிக்கும் இருக்கக்கூடிய தொடர்புகள் இலகுவாகக் கடந்துசெல்ல முடியாதவையாகும்.

இறுதியாக இந்த மட்டக்களப்பு மான்மியம் என்னும் நூலானது 1998ஆம் ஆண்டு மட்டக்களப்பு மாவட்ட கலாசார பேரவையால் மீள்பதிப்புச் செய்யப்பட்டுள்ளது.

தொடரும்...

பிரான்ஸ்

Facebook: M R Stalin Gnamam

ரொறன்ரோவில் நான்கு நிகழ்வுகள்

மஹாகவியின் தொகுப்புக்கள்
19-11-2022 இன்று மஹாகவி அவர்களின் நினைவு நூல் வெளியீடும் கலை நிகழ்வுகளும் ஸ்காப்ரோவில் அமைந்துள்ள Scarborough Village Recreation Centre லில் நடைபெற்றது.

மஹாகவி உருத்திரமூர்த்தி அவர்களின் கவிதைகள் நாடகங்கள், காவியங்கள் அனைத்தையும் தொகுத்த மூன்று தொகுதிகளின் வெளியிடப்பட்டன.

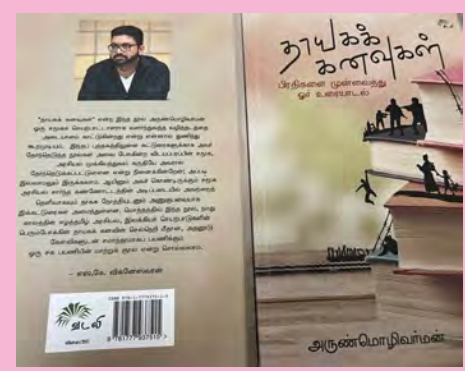
அதில் ஓடியோப் பதிவில் வெளியிடப்பட்ட நூல்கள் மான் அவர்களது உரை முக்கியமான உரையாக இருந்தது. மஹாகவியுடனான தனது வாழ்பனுவல்களை அவர் அதில் வெளிப்படுத்தியிருந்தார்.

குறிஞ்சி நிலத் தலைவன் தெளிவத்தை ஜோசப்

12-11-2022 அன்று காலம் சஞ்சிகை, தாய்விடு பத்திரிகையும் இணைந்து நடத்திய "குறிஞ்சி நிலத் தலைவன் தெளிவத்தை ஜோசப்" அவர்களின் நினைவேந்தல் நிகழ்வும் வாழும் தமிழ் புத்தக கண்காட்சியும் Scarborough Village Recreation Centre ல் நடைபெற்றது.

திலீப்குமார், அருண்மொழிவர்மன், செல்வம் அருளானந்தம், தமிழ் நாட்டு முற்போக்கு எழுத்தாளர் கலைஞர் சங்கத்தினைச் சேர்ந்த இரா. நாரம்புநாதன் எனக் கூட்டத்தில் பலர் உரையாற்றினார்கள்.

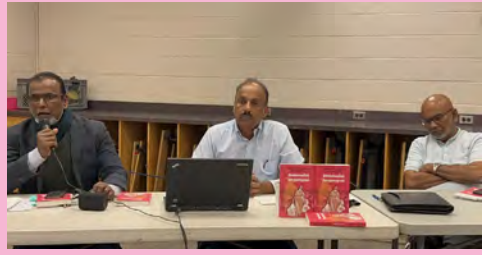

தாயகக் கனவுகள்

சமூக செயற்பாட்டாளரும் எழுத்தாளருமான அருள்மொழிவர்மன் அவர்களுடைய "தாயகக் கனவுகள்" நூல் வெளியிடும் உரையாடலும் ஈழத்து எழுத்தாளர்களின் புத்தக கண்காட்சியும் விற்பனையும் ஒக்ரோபர் 08, 2022 இன்று ஸ்காப்ரோவில் அமைந்துள்ள Markham Village Community Center இல் இடம்பெற்றது.

படங்கள் - கிருபா கந்தையா

எழுந்து முன்னேற முடியாமல் இறுகிப் போயிருக்கும் இலங்கையின் பொருளாதாரம்.

கனடாவில் 04-12-2022 அன்று ஸ்காப்ரோவில் அமைந்துள்ள Scarborough Village Recreation Centre லில் வரதராஜப் பெருமாள் அவர்களின் எழுந்து முன்னேற முடியாமல் இறுகிப் போயிருக்கும் இலங்கையின் பொருளாதாரம் எனும் புத்தக வெளியீடும் உரைகளும் இடம்பெற்றன

மெய்யறு புனைவு!

ஜோர்ஜ் இ.குருஷ்சேவ்

கருணாகரப்-பிள்ளையார் கோயில்
படம் Terranzov Lenin Robinson

எனக்கும் வைரவருக்கும் இருந்த அளவுக்கு எனக்கு பிள்ளையாரோடு நெருக்கமான பிணைப்பு இருந்ததில்லை.

இரத்த வெறி கொண்டலைந்து, விடுதலை வேள்வி நடத்திய வன்னிக் காட்டு வைரவருக்கும் எனக்குமான நெருக்கம் பலருக்கும் தெரியும். அவரை விட, அந்த வைரவருக்கு 'வந்து வாய்ச்ச' புலன் பெயர்ந்த நாய்களோடான நெருக்கம் என்னுடைய முப்பது வருட கால எழுத்தை வாசித்தவர்களுக்கு நன்றாகவே தெரியும்.

நான் சொல்வது நம்ம ஊர்க் காட்டு வைரவர்.

எங்கள் கத்தோலிக்க கோயிலுக்குப் பின்னால் கோயில் கொண்டெழுந்தருளியிருந்த காட்டு வைரவருக்கான வருடாந்த ஆடு வெட்டு வேள்வியும் அதற்கு அடுத்த சனிக்கிழமை எட்டாம் மடையும் சிறுவயதில் நான் ஆவலோடு காத்திருக்கும் திருவிழாக்கள்.

அவருக்கு இரண்டு கல்லெறி தூரத்தில் இருந்து, அருகில் அவ்வப்போது நடந்த விபத்துக்களின்

இரத்தத்தோடு காலத்தைக் கடத்திய றோட்டுக் கரை மடத்தடி வைரவர்.

இவர்களை விட, நான் கிலோமீட்டர் கணக்கில் நடந்து போய் வாசிக்கும் வாசிகசாலை ஒன்றின் அருகில் இருந்த ஞானவைரவர் கடா இரத்தம் வாங்காமலேயே வெறும் உண்டியல் பணத்தோடு அருள் பாலித்தவர்.

இவர்கள் பற்றி தனியே எழுதியும் இருக்கிறேன்.

'இரத்தம் குடிக்கும் வன்னிக்காட்டு வைரவர்' என்று கூகிளில் தேடிக்கண்டடையலாம்.

ஊரில் எண்ணிக்கையில் பெரும்பான்மையாக வைரவர்களே இருந்தார்கள்.

இப்படி மூன்று வைரவர்கள்.

பிள்ளையார்கள் சிறுபான்மை. இரண்டே பேர் தான்.

பூதராயர், காளி போன்ற சிறுதெய்வங்கள் போல எளிய சாதியினருக்கு அருள் பாலிக்காமல், உயர்சாதியினருக்கு அருள் பாலித்துக் கொண்டிருந்த கற்பகப்

பிள்ளையாருடன் எனக்கு பெரும் நேரடிப் பரிச்சயம் இல்லாமல் இருந்ததில் ஆச்சரியப்பட எதுவும் இல்லை.

தினசரி போக்குவரத்து வழியில் உட்கார்ந்திருந்த, ஒரு 'கண்ட பழக்கம்' மட்டும் தான்.

இவரை விட, ஒரே ஒரு தடவை மட்டுமே அந்தப் பக்கமாய் போன போது கண்ட கருணாகரப் பிள்ளையார்.

கர்ப்பக்கிருகம் இணுவிலிலும் வசந்தமண்டபம் உரும்பிராயிலும் இருந்தாலும், யாழ்ப்பாணிகளுக்கே உரித்தான வேலிச்சண்டை இங்கும் தலையெடுக்காததால், கர்ப்பக்கிருகத்திற்கும் வசந்த மண்டபத்திற்கும் இடையில் கிடுகு வேலிகள் வந்து தொல்லை தராமல், இணுவிலில் உட்கார்ந்தபடியே உரும்பிராயாருக்கு எல்லை கடந்த அன்போடு அருள் பாலித்துக் கொண்டிருக்கிறார்.

கர்ப்பக்கிருகம் இணுவிலில் இருந்தாலும், உண்டியல் உரும்பிராயில் இருந்ததால், for all intents and purposes அவர்

ஒபீசியலாக உரும்பிராய் வாசி!

ஆனாலும், வைரவர்களை விட, பிள்ளையார்கள் எனது நினைவில் இலங்கை அரசியலோடு ஏதோ வகையில் சம்பந்தப் பட்டவர்களாகவும் அது சார்ந்த வாழ்வோடு தொடர்பு பட்டவர்களாகவும் இருந்திருக்கிறார்கள்.

வைரவர் பக்கத்தில் இருந்தாலும், என்னைத் துயில் கலைத்து எழுப்பியது, அல்லது தூக்கத்தைக் கெடுத்தது பிள்ளையார் தான். வைரவர் கோயில்களில் ஒலிபெருக்கி வைத்தெல்லாம் திருவிழா நடத்துவது கிடையாது.

கோயில் கொடியேற்றம் தொடங்கினால், பிள்ளையார் சீர்காழி, டி.எம்.எஸ் ரசிகராகி விடுவார். பெரும்பாலான சீர்காழி, டி.எம்.எஸ் பக்திப் பாடல்கள் கத்தோலிக்கனான எனக்கு அத்துபடியாக இருந்ததற்கு காரணம் பிள்ளையார் கோவில் தேர்முட்டியில் கட்டி ஒலிபரப்பி துயில் கலைத்த பக்திப்பாடல்கள் தான்.

அதிகாலையில் படித்தால் ஞாபகத்தில் இருக்கும் என்று சும்மாவா சொன்னார்கள்?

இப்படியாக பிள்ளையார் இரவுகளிலும் என் படிப்பையும் தூக்கத்தையும் குழப்பினார்.

ஈழப்போராட்டத்தில் வன்முறையைக் கைக்கொண்டு, ஆயுதம் ஏந்துவது பற்றி முதன் முதலாக சிந்தித்து சயனைட் கலாசாரத்தை அறிமுகப்படுத்தி தற்கொலை செய்தவருமான சிவகுமாரனை இந்தக் கடைக்கு முன்னால் கண்டிருக்கிறேன்.

‘ஆளைப் போட்டால் சரி’ என்ற பின்நாள் புலி சிந்தனைக்கான சூத்திரதாரி அவர் தான்.

அந்தக் காலத்தில் ரஷ்ய தூதுவர கத்தின் தகவல் பிரிவு பதினாறு மில்லிமீட்டர் புரொஜெக்டர் கொண்டு வந்து, ரஷ்ய விண்வெளி ஆராய்ச்சி பற்றியும் அதற்காக விண்வெளி வீரர்களுக்கு வழங்கிய பயிற்சிகள் பற்றியும் ஒரு கறுப்பு வெள்ளை விவரணத்திரைப்படத்தை அந்தத் தேர் முட்டிச் சுவரில் திரையிட்ட போது, அப்பா என்னைக் கூட்டிக் கொண்டு போய், அந்த மணலில் உட்கார்ந்து வாய் பிளந்து பிரமித்துக் கொண்டிருந்தேன்.

பின்நாளில் உயர்தரம் இரசாயனவியலில் வகுப்பில் சிறந்த மாணவன் என்று தந்த பரிசான ‘மண்ணிலிருந்து விண்ணிற்கு’ புத்தகத்தை எங்கள் வீட்டுத் திண்ணையில் படுத்திருந்து,

பல தடவைகள் மறுவாசிப்புச் செய்திருக்கிறேன். அதே விண்வெளி ஆராய்ச்சி பற்றிய வரலாறு.

திருவிழாக்காலம் ஒன்றில் ஏதோ ஒரு நாதஸ்வரக் குழுவை பார்க்க அப்பா கூட்டிக் கொண்டு போன மங்கலான ஞாபகம்.

அந்தப் பிள்ளையாரிடம் என் சாதி சனங்கள் போய் கும்பிட்டதை நான் கண்டதில்லை. அப்படி அவர் ஒரு எலைட்டிஸ்ட் பிள்ளையார். அருகில் தோட்டங்கள் எதுவும் இல்லாமல், சுற்றி வர வசதியானவர்களின் வீடுகள் சூழ, உட்கார்ந்த இடத்தில் நேரா நேரம் சாப்பாடு.

அந்தக் கோயிலுக்கு முன்னால் இருந்த குருநாதி கடையில் தான் பத்திரிகைகள் விற்பனையாகும். எங்கள் ஊரின் ஏக பத்திரிகை ஏஜண்ட். வீரகேசரி, ஈழநாடு என பத்திரிகைகள் வாங்க அப்பா அனுப்புவதால் வீட்டிலிருந்து வெகு தூரம் நடந்து போய் பத்திரிகை வாங்கி வருவேன். பத்திரிகை வரும் தபால் புகையிரதம் பிந்தி, வந்து சேரும் பத்திரிகைகளும் பிந்த... இனியொரு தடவை வர முடியாது என்று பல தடவைகள் காவல் இருந்து வாங்கி வந்திருக்கிறேன்.

‘குறிப்பிட்ட அளவு பிரதிகளே கையிருப்பில் உள்ளதால், பிரதிகளுக்கு முந்திக் கொண்டே’ ஆக வேண்டும்.

காலையில் ‘போனால் கிடைக்கும். பொழுதுபட்டால் கிடைக்காது.’

அங்கு தொங்கிக் கொண்டிருந்த ‘மறந்து விடாதே’ என்ற தாளையடி சபாரத்தினம் எழுதிய புத்தகம், ஓடிப் போனவன் என்ற புத்தகத்தின் மட்டைகள் மீதும் காதல் கொண்டு அப்பாவை நச்சரித்ததில் அந்த வறுமையிலும் எனக்கு அந்தப் புத்தகங்களை வாங்கித் தந்திருந்தார்.

வாங்கிக் கொடுக்காவிட்டால், ஓடிப் போய் விடுவான் என்ற பயம் இருந்திருக்குமோ என்னவோ?

கற்பகப் பிள்ளையார் கோயில் படம் Terranzov Lenin Robinson

யாழ்ப்பாணிகளுக்கு அப்போ தெல்லாம் பாண் போடவும், பாண் வினியோகிக்கவும் சிங்கள மாத்தயாக்களே வேலைக்கு இருந்தார்கள். அந்த தொழில்நுட்பம் அவர்களுக்கு மட்டுமே தெரிந்ததாகவும் கை தேர்ந்ததாகவும் இருந்தது. அரிக்காத மாவில் வண்டுகளால் புரதச் சத்து நிறைந்த பாண்கள் பல்வேறிடங்களில் இருந்தாலும், நடேசலிங்கத்தார் அந்த மாத்தயாக்களைக் கொண்டு மா அரித்து வண்டுகளை வெளியேற்றுவதில் உறுதியாகத் தான் இருந்தார்.

எங்கள் ஊரில் ஓடிப் போதல் என்பது வீட்டை விட்டு ஓடிப் போய் பட்டணத்தில் தஞ்சம் புகுவதல்ல. சிறு வயதில் காதல் கொண்டு இழுத்துக் கொண்டு ஓடுதல். நான் பாடசாலையில் கற்றுக் கொண்டிருந்த காலத்திலேயே இப்படி இழுத்துக் கொண்டு ஓடி, பிள்ளைகள் பெற்ற சக மாணவர்கள் உண்டு.

ஈழப்போராட்டத்தில் வன்முறையைக் கைக்கொண்டு, ஆயுதம் ஏந்துவது

பற்றி முதன் முதலாக சிந்தித்து சயனைட் கலாசாரத்தை அறிமுகப்படுத்தி தற்கொலை செய்தவருமான சிவகுமாரனை இந்தக் கடைக்கு முன்னால் கண்டிருக்கிறேன்.

‘ஆளைப் போட்டால் சரி’ என்ற பின்னாள் புலி சிந்தனைக்கான சூத்திரதாரி அவர் தான்.

கசங்காத சேட்டும் ஒரு புதுச் சைக்கிளமாக அவர் அடிக்கடி பலாலி வீதியில் நடமாடிக் கொண்டிருந்த போது கண்ணில் பட்டவர். பின்னாளில் அவருக்கு சிலை எழுப்பப்பட்ட சந்தி அதிலிருந்து நான்கு கல்லெறி தூரம். சுதந்திரக் கட்சி அமைப்பாளராக இருந்து, கைக்குண்டு வீச்சில் நெஞ்சு சிதறி இறந்த நடராசாவிடம் சொந்தமான பெட்ரோல் செட்டை அவர் சிலையாக இருந்து சதா ‘உற்றுநோக்கிக்’ கொண்டிருந்தார்... சர்வதேசம் தமிழர்களை உற்று நோக்கிக் கொண்டிருப்பது மாதிரி!

கற்பகப் பிள்ளையார் ‘தேமே’ என்று உட்கார்ந்திருந்த இடத்திற்கும், சிவகுமாரன் உற்றுநோக்கிக் கொண்டிருந்த இடத்திற்கும் இடையிலான மதில் ஒன்றில், நாங்கள் பாடசாலை பஸ்ஸில்

போகின்றபோது கண்ணில் படுகின்ற, ‘உயிர் தமிழுக்கு, உடல் மண்ணுக்கு’ என்ற, அந்த நேரத்து தமிழ்த் தேசிய மேடைகளில் முழங்கப்பட்ட, வாசகம் அவரது கைங்கர்யமாக இருக்கக் கூடும்.

இதெல்லாம் அந்த மதில்களை லெப்டினன்ட்டுகளும் மேஜர்களும் அலங்கரிக்க முந்திய, ஒரேயொரு தானைத் தளபதி மட்டும் இருந்த, ‘தேடப்படுகிறார்கள்’ காலம்.

அந்தக் குருநாதி கடையின் வேலியோடு இருந்தது எங்கள் ஊர் உள்ளூராட்சிப் ‘பட்டண சபை’. அதன் பின்பகுதியில், பத்திரிகைகளும் வாங்கு, மேசையும் மட்டுமே இருந்த வாசிகசாலை என் வாசிப்புக்கு ஒரு காலத்தில் தீனி போட்டது.

மறுபக்கத்தில் எங்கள் ஊர் விவசாயிகள் கூட்டுறவுச் சங்கம் இருந்து, இறக்குமதி செய்யப்பட்ட உருளைக்கிழங்குகளை விவசாயி களுக்கு வினியோகம் செய்து கொண்டிருந்தது. அந்த நேரம் கனடாவிலிருந்து இறக்குமதி செய்யப்பட்ட அந்த உருளைக் கிழங்குப் பெட்டிகளும், ஆர்க்கா, கினிக்கா என்ற அவற்றின் பெயர்களும் எனக்கு இன்னமும் ஞாபகம். அவற்றில் சிறிய சைஸ் விதைக் கிழங்கு ஆயின் ஒரு பெட்டிக்குள் அதிகமான கிழங்குகள், சுமார் 1200 கிழங்குகள், இருக்கும் என்பதால், அவற்றுக்கு பெரும் மவுசு ஏற்பட்டு, அதற்காக லொத்தர் முறையும் அமுலாக்கப்பட்டிருந்தது.

அதனால் என்ன? பெரிய சைஸ் கிழங்கு கிடைத்தவர்கள், 600 முதல் 800 வரை, அவற்றை வெட்டி சாம்பல் பூசி பல இடங்களில் நடட்டார்கள்.

விதை உருளைக்கிழங்கைப் பாதிக்கும் பங்கஸ் நோய் மூவாயிரம் அடிக்கு மேற்பட்ட பகுதிகளில் தாக்குவதில்லை என்பதால், பின்னர் இறக்குமதியைக் குறைத்து நுவர எலியாவில் அவற்றைப் பயிரிட்டு அறுவடை செய்து வினியோகித்தார்கள். இருந்தாலும்

காட்டு வைரவர் கோயில்
படம் Terranzov Lenin Robinson

மேல்நாட்டு மோகம் கொண்ட நம்மவருக்கு அது இரண்டாம் தெரிவு தான்.

என்னுடைய தந்தையின் தோட்டத்திற்கான உருளைக்கிழங்குகள் இங்கிருந்து தான் கிடைத்தன என்பதுடன், யாழ்ப்பாணத்தில் கல்வி கற்கப் போனபோது, ‘உருளைக்கிழங்கு’ என்ற செல்லப் பெயரும் (ஓகே, பட்டப்பெயர்!) இந்த செம்பாட்டானுக்கு கிடைத்தது.

இதே சங்கம் வெங்காயம் சேமிப்பதற்கான நீண்ட பனையோலைக் கூடுகளை வாங்குவதற்காக போட்டிகள் நடத்திய போது, என் அக்காமார் அந்தப் போட்டிகளில் பெற்ற பரிசுகளில் ஒன்றான பாடசாலைப் பையை நான் பெருமிதத்தோடு தோளில் போட்டுக் கொண்டு பள்ளிக்கூடம் போயிருக்கிறேன்.

எங்கள் வீடு எரிக்கப்பட்டு நாங்கள் நடுத்தெருவில் நின்ற போது, அந்த வீட்டில் எனது பாடசாலைப் பையும் புத்தகம், கொப்பிகளும் எரிந்திருந்தன.

இந்த கூட்டுறவுச் சங்கத்திற்கும் எனக்குமான தொடர்பு இன்னொன்று. பாடசாலையில் விவசாயப் பாடத்தில் ஆர்வம் ஏற்பட்டதால், அப்போது அரசு கமத்தொழில் திணைக்களம் வெளியிட்ட கமத்தொழில் விளக்கம் சஞ்சிகையை சேர்க்கத் தொடங்கியிருந்தேன். அங்கே காலாண்டு இதழான அதை இலவசமாகத் தருவார்கள் என்பதால் அவர்களைப் போய் நச்சரித்து பழைய இதழ்களை வாங்கிச் சேர்த்து, அதுவும் போதாமல் ஊரில் உள்ள குஞ்சப்புகளை வாட்டி எடுத்து அவர்கள் வீடுகளுக்கு எல்லாம் போய் பழைய பெட்டிகளைக் கிளற வைத்து கிட்டத்தட்ட ஒரு எட்டு வருட சஞ்சிகைகள் என் தொகுப்பில் இருந்தன. கைக்கு கிடைக்காமல் நீண்ட நாட்களாக என்னை ஏமாற்றி உச்சிக் கொண்டிருந்த ஒரே இதழ் மட்டும் கடைசியில் என் வகுப்பில்

பாடப்புத்தகங்களில் மட்டுமே கமக்காரர்கள் இருந்தார்கள். கந்தன்கள் நல்ல கமக்காரர்கள் தான்!

கந்தசாமிகள் தான் வேளாளர்கள்! வயல் வேளாண்மை செய்யாத!

தோட்டத்திற்கும் வயலுக்குமான வித்தியாசத்தை தெரியாமல் இருப்பது, வெங்காயத்தை எந்தப் பக்கம் நடுவது என்று தெரியாமல் திருப்பி திருப்பி பார்க்கும் யாழ்ப்பாணத்து உயர் சைவ வேளாளர்களாகத் தான் இருக்கும்.

உள்ள நண்பர்கள் மூலமாக அகப்பட்டது.

அவற்றுக்கு எல்லாம் என்ன நடந்தது என்று தெரியாது. ஆனால் இன்றைக்கும், நான் ஆசிரியராக இருந்து வெளியிட்ட தாயகம் இதழ்களை தாங்கள் இப்போதும் சேர்த்து வைத்திருக்கிறோம் என்று சொல்லும் வாசகர்களைக் காணும் போது நான் மட்டும் ஒரே ஒரு ஆர்வன் இல்லை, என்னைப் போல கிறுக்கர்கள் எல்லா இடமும் உண்டு என்பது தெரிய வரும்.

அதற்கு அடுத்து இருப்பது நடேசலிங்கத்தாரின் பேக்கரி.

யாழ்ப்பாணத் தமிழில் வெதுப்பகம்.

யாழ்ப்பாணிகளுக்கு அப்போ தெல்லாம் பாண் போடவும், பாண் வினியோகிக்கவும் சிங்கள மாத்தயாக்களே வேலைக்கு இருந்தார்கள். அந்த தொழில்நுட்பம் அவர்களுக்கு மட்டுமே தெரிந்ததாகவும் கை தேர்ந்ததாகவும் இருந்தது. அரிக்காத மாவில் வண்டுகளால் புரதச் சத்து நிறைந்த பாண்கள் பல்வேறிடங்களில் இருந்தாலும், நடேசலிங்கத்தார் அந்த மாத்தயாக்களைக் கொண்டு மா அரித்து வண்டுகளை வெளியேற்றுவதில் உறுதியாகத் தான் இருந்தார்.

வண்டு அவிந்து சிவந்த பகுதிகளை பிய்ந்தெறிந்து விட்டு மீதியை

உண்பது மிகவும் இயல்பான ஒன்று.

சிறிமா ஆட்சிக்காலத்தில் பாணுக்குத் தட்டுப்பாடு வந்து அரை இறாத்தல் பாணுக்கு அதிகாலை நான்கு மணிக்கு எழும்பி அப்பா சைக்கிளில் கொண்டு போய் விட, அறுநூறு பேருக்கு மட்டுமே கிடைக்கும் பாணை பெரும் கியூவில் நின்று, வைத்தியசாலை போல துண்டு வாங்கி, வாங்கி, அதில் கொஞ்சத்தைச் சாப்பிட்டு, மீதியை பாடசாலைக்கு கட்டிக் கொண்டு போய் சாப்பிட்டிருக்கிறேன். அப்பாவும் ஆச்சியும் என்ன சாப்பிடுவார்கள் என்ற கவலையில்லாமல்.

நாங்கள் பாணும் தேனீரும் சாப்பிட்ட காலத்தில், கியூவில் நின்று பாண் வாங்க வேண்டிய கவலை எதுவும் இல்லாமல், பாகும் பருப்போடும் பாலும் தெளிதேனுமாக பிள்ளையார் வண்டி தொந்தியோடு ஜாலியாக வாழ்க்கையை ஓட்டிக்கிட்டு இருந்தார்.

‘அவருக்கு நேரத்துக்கு சாப்பாடு கொடுக்கா விட்டால், தெய்வக் குற்றமாச்சே!?’

இந்த கற்பகப் பிள்ளையாருக்குப் பின்புறமாகத் தான் சைவத்தமிழ் வித்தியாசாலை இருக்கிறது. தமிழரசுக் கட்சி தரப்படுத்தலுக்கு எதிராக இளைஞர்களைக் கிளப்பிய காலத்தில், சிறிமாவின் அமைச்சரவையில் உதவி அமைச்சராக இருந்த சோமவீர சந்திரசிறியை உள்ளூர் சுதந்திரக் கட்சி அமைப்பாளர்கள் கூட்டி வந்து கூட்டம் நடத்திய போது, அப்பா அங்கு என்னைக் கூட்டிப் போயிருந்தார். அப்போது அவர் வந்த காருக்கு சிவகுமாரன் குண்டு வைத்து வெடித்து எல்லாரும் சிதறியோடியிருந்தார்கள். அந்தத் தாக்குதலுக்காக சிவகுமாரன் கைது செய்யப்பட்டிருந்தார் என்கிறது விக்சிப்பீடியா.

இப்படியாக கற்பகப் பிள்ளையார் என் வாழ்விலும் ஈழப் போராட்டத்திலும் நடந்த பல விடயங்களைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்.

நம்புகிறீர்களோ இல்லையோ, ஏதோ காரணங்களுக்காக இன்றை வரைக்கும் பல தடவைகள் அவரது கோவில் பின்புறப் பகுதி என் கனவுகளில் வந்திருக்கிறது. என் வேண்டுகலை நிறைவேற்றினால் தருவதாக சொல்லிய லஞ்ச உறுதிமொழிகளை நிறைவேற்றாமல் அவரைச் சுத்தும் அளவுக்கு, அவருக்கும் எனக்கும் எந்த கொடுக்கல் வாங்கல்களும் பிச்சுப் பிடுங்கல்களும் இருந்ததாக ரூபகம் இல்லை.

கருணாகரப் பிள்ளையார் கதை வேறு.

அவர் கற்பகப் பிள்ளையார் மாதிரி ஒண்டிக் கட்டையாக காலத்தைக் கடத்தவில்லை.

கற்பகப் பிள்ளையாருக்கு நாற்பது கவடு தள்ளி இருந்த தகப்பன் சிவன், பக்கத்துக் கோயில் காளியாத்தா துணையோடு பம்பலாக இருந்தவர்.

கருணாகரப் பிள்ளையாருக்கு முன்னால் இரண்டு கோவில்கள் மிக நெருக்கமாக.

பர்வதவர்த்தினி அம்மன் கோவில், சிதம்பர சுப்பிரமணிய சுவாமி கோவில் என்று ஆத்தா, அண்ணன் (அல்லது தம்பி!?) என முன்புறமான பாதுகாப்பு வளையங்களோடு, தப்பியோட வசதியாக இணுவில் பங்கருக்குள் பின்னால் இருந்தவர் அவர்.

அவரைச் சூழ முழுவதும் தோட்ட நிலங்கள் தான். உரும்பிராய் உருளைக்கிழங்குக்கு பெயர் போன மாதிரி, கோண்டாவில் புகையிலைக்கு பெயர் போனது.

செம்பாட்டுத் தோட்டங்கள்.

எங்கள் ஊர் செம்பாட்டு மண் உருளைக்கிழங்கு, கத்தரி, மிளகாய், பயற்றங்கொடி, பாகல், புடோல், புகையிலைக் கன்றுகள் பயிரிட உகந்த மண்.

இங்கே நெல் விளையாது.

செம்மண் நீரை வடியாமல் சேர்த்து வைப்பதில்லை.

களிமண் அதிகம் கலந்த இருவாட்டி மண் தான் நீரை வடிய விடாமல் குளமாய் வைத்திருப்பது.

நீருயர நெல்லுயரும்.

உருளைக்கிழங்கு அழுகி விடும்.

இதனால் தான் எங்கள் ஊரில் குளங்கள் இல்லை. மழை நீர் கிணறுகளுக்குள்ளேயே ஊறிவிடும்.

எங்கள் விளைநிலங்களை நாங்கள் தோட்டம் என்றும் விவசாயத்தை தோட்டம் செய்வது என்று தான் சொல்வதுண்டு. விவசாயிகள் தோட்டக்காரர்கள் தான்.

எவரும் அவற்றை வயல்கள் என்பதுமில்லை, கமம் செய்வது என்றோ சொல்வதுமில்லை.

பாடப்புத்தகங்களில் மட்டுமே கமக்காரர்கள் இருந்தார்கள்.

கந்தன்கள் நல்ல கமக்காரர்கள் தான்!

கந்தசாமிகள் தான் வேளாளர்கள்! வயல் வேளாண்மை செய்யாத!

தோட்டத்திற்கும் வயலுக்குமான வித்தியாசத்தை தெரியாமல் இருப்பது, வெங்காயத்தை எந்தப் பக்கம் நடுவது என்று தெரியாமல் திருப்பி திருப்பி பார்க்கும் யாழ்ப்பாணத்து உயர் சைவ வேளாளர்களாகத் தான் இருக்கும்.

கிழக்கு நோக்கி சூரியதரிசனம் செய்த இந்தக் கோவில்களுக்குப் பின்புறம் இணுவிலும் தெற்குப்பக்கமாகக் கோண்டாவிலும் இருந்தன.

இவ்வாறாக இந்த திருத்தல புராணங்களை நான் காரண காரியம் இல்லாமல் ஒதியிருக்க மாட்டேன் என்பது உங்களுக்குத் தெரிந்திருக்கக் கூடும்.

தமிழ்நாட்டில் பிரபலமான, ஈழத்தினதும் புலன் பெயர் தமிழ் இலக்கியத்தினதும் மூத்த எழுத்தாளரும், கொடுத்துச் சிவந்த கரங்களுடனான விருதுப் புரவலருமான அ.முத்துலிங்கம் சமீபத்தில் தனது பேஸ்புக் பக்கத்தில் ப.தெய்வீகன் எழுதிய 'உன் கடவுளிடம் போ' சிறுகதைத் தொகுப்பைச் சிலாகித்து 'மெய்யுறு புனைவு' என்ற தலைப்பில் எழுதியிருந்தார்.

இருவருமே தமிழ்நாட்டில் அறியப்பட்ட, புலன் பெயர்ந்த ஈழத்துப் பின்புல எழுத்தாளர்கள்.

ஈழம் பற்றியும் ஈழப் போராட்டம் பற்றியும் தமிழ்நாட்டாருக்கு தெரியப்படுத்தும் கதை சொல்லிகள்... சீமானுக்குப் போட்டியாக!

அதிலும் கனடா வாழ் முத்துலிங்கம் தமிழ் இலக்கியத்தின் 'இதயம் பேசுகிறது' மணியன்.

அந்தக் காலத்தில் விகடனிலும் பின்பு தனியாக இதயம் பேசுகிறது வார சஞ்சிகை நடத்திய போதும் மணியனின் வெளிநாட்டுப் பயணக் கட்டுரைகளை வாயைப் பிளந்த ஆச்சரியங்களுடன் வாசித்ததும், வெளிநாட்டுக்கு வந்து நேரடியாகப் பார்த்த பின்னால் வயிறு வெடிக்கச் சிரித்ததும் உண்டு.

இப்படி பட்டிக்காட்டானுக்குப் பட்டணம் காட்டும் இலக்கிய கைங்கர்யத்தின் சூத்திரதாரி அவர். தன் வெளிநாட்டுப் பயண அனுபவங்களையும் சந்தித்த அந்நிய மாந்தர்களையும் பற்றி எழுதி, பெரும் இலக்கியவாதியாக தமிழ் நாட்டு இலக்கிய ஆர்வலர்கள் மத்தியில் அறியப்பட்டவர்.

ஆயினும் அவர் இலக்கிய உலகின் பவர் ஸ்டாராக வலம் வருவதற்கான காரணம், தங்களுக்கும் இயல்விருது கிடைக்கலாம் என்று தமிழ்நாட்டு இலக்கியப் பெருந்தகைகள் எல்லாம் 'வாணீர்' ஊற்றியபடி வடக்கு நோக்கு தவம் இருக்க வைத்தது தான்.

ப.தெய்வீகனும் அவுஸ்திரேலியா வாழ், புனைவும் எழுதும் 'தமிழ்த்தேசிய' எழுத்தாளர். முத்துலிங்கம் போல அவர் மூத்த எழுத்தாளர் இல்லாவிடினும், ஒரு 'வளர்ந்து வரும்...!'

தமிழினி இணைய இதழில் வெளிவந்த அவரது 'உறக்கமில்லாக் குருதி' பற்றி முத்துலிங்கம் தனது பதிவில் எழுதியதில் இதுவும் இருந்தது.

உரும்புராய் கார்த்திகேசு மெலபேர்ன் அருங்காட்சியகத்தில் கண்ணாடிப் பெட்டிக்குள் இருக்கும் பிள்ளையாரை தினமும் தரிசிப்பார். பையிலே மறைத்து எடுத்துவரும் பூக்களால் அர்ச்சிப்பார். அந்தப் பிள்ளையார் அப்படியே கரிய மேசையில் கயிற்றுத் தடுப்புக்கு அப்பால் இருக்கும் போது உரும்பிராயில் அவர் வணங்கிய வயற்கரை கோயில் பிள்ளையார் போலவே தோன்றும். இந்தியப் படை உரும்பிராயை நாசம் பண்ணிய போது அழிந்த கோவில்களில் இதுவும் ஒன்று. கார்த்திகேசு வணங்கிய அந்தப் பிள்ளையார் பின்னர் மறைந்து விட்டார். அவருடைய வலது பக்கக் காது உடைந்திருக்கும். என்ன அதிசயம், அருங்காட்சியகப் பிள்ளையாருக்கும் வலது காது சேதமாகியிருந்தது.

அட, எனக்கு பரிச்சயமான நம்ம ஊர் பிள்ளையார் பற்றி பேசுகிறார்கள் என்றதும், 'நிமிர்ந்து உட்கார்ந்தேன்' ஆக்கும்.

வயல்களே இல்லாத உரும்பிராயில் வயற்கரைப் பிள்ளையார் என்று ஒருவர் உட்கார்ந்து அருள் பாலித்த விசயம் நமக்குத் தெரியாமல் போச்சே என்று தலையைச் சொறிவதற்குள், இந்தியப்படைகள் உரும்பிராயை நாசம் பண்ணிய போது அழிந்த கோவில்களில் இதுவும் ஒன்று என்று தலையில் வேறு ஒங்கி அறைந்திருக்கிறது.

இதற்காகவே எனக்கு பரிச்சயமான நம் ஊரைச் சேர்ந்த சைவ நண்பர் ஒருவரைத் தொடர்பு கொண்டு உறுதி செய்து கொள்ளக் கேட்டேன்.

இந்திய இராணுவ காலத்தில் உரும்பிராயில் எந்தக் கோயில்களும் அழிக்கப்பட்டதில்லை. (இந்திய இராணுவத்தை நியாயப்படுத்துகிறேன் என்று உருட்ட வரவேண்டாம்!)

Creative licence என்பது ஈழத்துத் தமிழ்த் தேசிய எழுத்தாளர்களுக்கு license to kill தான் என்பது எனக்கு நன்றாகவே தெரியும். பாத்துப் பாராமல் கண் மண் தெரியாமல் போட்டுத் தள்ளுவார்கள்.

அதிலும் சிங்கள, இந்தியப் படைகள் என்றால், 'அப்பாவிப் பொதுமகன்' களைப் போட்டுத் தள்ளிக் கொண்டே இருப்பார்கள். 'கொத்துக் கொத்தாக' கொன்றொழித்துக் கொண்டிருப்பார்கள்.

வன்முறையின் அழகியலோடு வன்புணர்வு செய்வார்கள்.

மாட்பகங்களை அறுப்பார்கள் என்பதெல்லாம் சீமான் டிப்பார்ட்மெண்ட்!

சீமானுக்கும் இவர்களுக்குமான புரிந்துணர்வு ஒப்பந்தம் எல்லைகளை மீற விடுவதில்லை.

போராட்டத்தின் பெயரால் புலிகள் போட்டுத் தள்ளிய போராளிகளும் மக்களும்...

வெறும் துரோகிகள் தான்.

இந்த இலக்கிய உலகின் On His Excellency தேசியத்தலைவர்'s service ஜேம்ஸ் பாண்டுகளின் license to kill creative licence க்குள், உரும்பிராயில் வயற்கரைப் பிள்ளையார் அருள் பாலித்ததும் இந்திய இராணுவ அழிப்பில் அவர் பாஸ்போட்டில் தலை மாற்றி அவுஸ்திரேலியாவில் தஞ்சம் அடைந்ததும் தமிழ்நாட்டு இலக்கிய கோமாதாக்களின் consumption க்கான வெறும் வைக்கோல்.

உரும்பிராய் வயற்கரைப் பிள்ளையார் கோயிலில்

ஆயினும் அவர் இலக்கிய உலகின் பவர் ஸ்டாராக வலம் வருவதற்கான காரணம், தங்களுக்கும் இயல்விருது கிடைக்கலாம் என்று தமிழ்நாட்டு இலக்கியப் பெருந்தகைகள் எல்லாம் 'வாணீர்' ஊற்றியபடி வடக்கு நோக்கு தவம் இருக்க வைத்தது தான்.

மறைந்திருந்த போராளிகளை இந்திய இராணுவம் தேடி வந்து நடந்த சண்டையில் போராளிகள் கொல்லப்படுகிறார்கள். இந்திய இராணுவம் கோயிலை நாசம் பண்ணியது மட்டுமல்லாமல், அங்கிருந்த பிள்ளையார் சிலையைத் திருடி விற்றிருக்கிறது. அந்த பிள்ளையாரை பரம்பரையாக வணங்கி திருவிழா செய்த கார்த்திகேசு அவுஸ்திரேலியா வந்து அங்கிருந்த அருங்காட்சியகத்தில் அதே பிள்ளையாரை காண்கிறார்.

அது பற்றி புனையப்பட்ட 'மெய்யறு' புனைவு தான் இது.

எங்கே சந்தைப்படுத்தப்பட்டதோ, அந்தச் சந்தையின் நுகர்வோரின் தேவை அறிந்து, அதன் அறிவு வளர்ச்சிக்கும் எதிர்பார்ப்புக்கும் தகுந்த மாதிரி, தீனி போடுகிற வகையில் எழுதப்பட்ட பிழிந்த புண்ணாக்கு அது.

இந்திய இராணுவத்தின் பாலியல் வன்கொடுமைகள் உட்பட்ட பல்வேறு யுத்தக் குற்றங்களும் மனித உரிமை மீறல்களும் புலி சார்ந்து மட்டுமன்றி, நடுநிலையாளர்களாலும் ஆதாரங்களடன ஆவணப் படுத்தப்பட்டிருக்கின்றன.

ஆனால் இது வரையில் தமிழ்நாட்டில் கருவறைக்குள் நுழைய ஆகமவிதிகளின்படி அனுமதிக்கப்பட்டவர்கள் கோயில் நகைளை எடை குறைப்பு செய்து, சிலைகளை ஆட்டையைப் போட்டு வெளிநாடுகளுக்கு விற்பது போல, இந்திய இராணுவம் சிலைகளைக் கடத்தி விற்ற கதையை இப்போதுதான் கேட்டிருக்கிறேன்.

அதுவும் இந்துக்கள் பெரும்பான்மையாக இருக்கும் ஒரு நாட்டின் இராணுவத்தில், ஒரு இந்துக் கோயிலில் திருடப்பட்ட சிலையை கடத்தி விற்றதாகச் சொல்ல, சீக்கிய இராணுவம் வலிந்து புகுத்தப்படுகிறது. சிப்பாய்களாக இல்லாமல், எப்போதுமே இராணுவத் தளபதிகளாக இருக்கும் பார்ப்பனர்கள் அதைச் செய்ததாகச் சொன்னால் நம்பகத்தன்மை இருக்காது என்பதற்காக.

சுலபமாகத் தூக்கக் கூடிய கருங்கல் மூலஸ்தான மூர்த்தி, பெறுமதி மிக்க உலோகத்தாலான உற்சவ மூர்த்தி போன்றவற்றைப் பிடுங்காமல், பெரிய சைஸ் பிரகார மூர்த்தியை உடைத்துப் பிரித்துப் போவது என்பது, சர்தார்ஜி ஜோக் ரேஞ்சில் சீக்கியர்களை முட்டாள்களாகக் கருதும் யாழ்ப்பாணியச் சிந்தனையைத் தானே காட்டி நிற்கிறது.

சமாதான பேச்சுவார்த்தை காலத்தில், அரிய சந்தர்ப்பத்தை நழுவ விடக் கூடாது என்று, மற்ற இயக்கப் போராளிகளையும் பொதுமக்களையும் புலிகள் சுட்டுக் கொன்ற போது, அனைவரையும் 'இனம் தெரியாதவர்கள்' சுட்டுக் கொன்றதாகவே புலிசார்பு ஊடகங்கள் கதை சொல்லியிருந்தன. இராணுவம் கொல்லும் போது பக்கத்தில் பார்த்துக் கொண்டிருந்தது போல எழுதிய இவர்கள் எல்லாம் புலிக்குப் பயந்து வாலைச் சுருட்டிக் கொண்டிருந்தார்கள்.

யாழ்ப்பாணிச் சிந்தனைகளோடு பரிச்சயமில்லாதோருக்கு இந்தக் கதை சொல்கின்ற, வரிகளுக்கு இடையிலான சேதிகளைப் புரிந்து கொள்வது கஷ்டமாக இருக்கும்.

குறிப்பாக தமிழ் நாட்டு இலக்கிய சந்தைக்கு!

போராளிகள் கொல்லப்பட்ட பின்னால், அதற்கு அருகில் உள்ள கடை உரிமையாளர் கிணற்றுக்குள் இறந்த நிலையில் காணப்படுகிறார். போகிற போக்கில் சொல்லப்படும் இந்த வரிகளுக்கு இடையிலான கருத்தை முழுமையாக விளங்கிக் கொள்ளும் வாசிப்புத் திறன் எத்தனை தமிழ்நாட்டாருக்கு இருந்திருக்கும்? இதற்குள் மொழிபெயர்ப்பு என்று வந்தால் அதன் அர்த்தம் எப்படித் தொலைந்து போயிருக்கும்?

வயல்கரைப் பிள்ளையார் கோவிலடியில் இந்தச் சம்பவம் நடந்து இரண்டு நாட்களில் பெரிய வீதி சதாசிவம் வயல் கிணற்றுக்குள்ளிருந்து சடலமாக மீட்கப்பட்டான்.

சதாசிவத்தில் செத்த வீட்டிற்கு இரண்டு ஜீப்களில் இந்திய இராணுவத்தினர் வந்திருந்தார்கள். தலைப்பாகை கட்டிய இரண்டு உயரமான மீசைக்காரர்கள் வாசலிலேயே நின்ற காரணத்தினால், அடிக்கடி சதாசிவத்தின் கடைக்கு வருபவர்கள் கூட துக்க வீட்டுக்கு வரவில்லை.

அதாவது, அந்தப் போராளிகளைக் காட்டிக் கொடுத்தார் என்பதற்காகத் தான் 'இனம் தெரியாதவர்களால்' அவர் கொல்லப்பட்டிருக்கிறார். (மீட்கப்பட்டா'ன்.', 'ர்' அல்ல)

அதனால் தான் அவரது மரண வீட்டுக்கு யாரும் வராமல் இருக்கிறார்கள். வந்தால் தாங்களும் துரோகிகளாக்கப்படுவோம் என்ற பயத்தில்.

துரோகிகள் என்று குற்றம் சாட்டப்பட்டு கொல்லப் பட்டவர்களுக்காக அழக் கூட முடியாத ஒரு துயரமான நிலையில் தான் அந்த சமூகம் இருந்த கசப்பான உண்மையை எத்தனை பேரால் விழங்கிக் கொள்ள முடியும்? இராணுவங்களால் கொல்லப்படும் தமிழர்கள் 'அப்பாவிப் பொது மகன்கள்' ஆகும் போது, துரோகி என்ற வெறும் குற்றச் சாட்டில் இன்னொரு தமிழனை கொல்லும் போது ஆனந்தக்கூத்தாடும் வெறி மனநிலைக்குள் ஒரு சமூகம் இருந்த கேவலத்தை எத்தனை தமிழ்நாட்டாரால் விளங்கிக் கொள்ள முடியும்?

மரண வீட்டில் இந்திய இராணுவத்தினர் வாயிற் காப்போராக நிற்கிறார்கள்.

தங்களுக்கு தகவல் கொடுத்த நன்றிக்கடனுக்காக!

இதெல்லாம், 'இனம் தெரியாதவர்கள்' என்றதுமே கொடுப்புக்குள் சிரிப்போடு திரிகின்றவர்களுக்கு மட்டுமே புரிகின்ற, குஷிப்படுத்துகின்ற விடயங்கள்.

சமாதான பேச்சுவார்த்தை காலத்தில், அரிய சந்தர்ப்பத்தை நழுவ விடக் கூடாது என்று, மற்ற இயக்கப் போராளிகளையும் பொதுமக்களையும் புலிகள் சுட்டுக் கொன்ற போது, அனைவரையும் 'இனம் தெரியாதவர்கள்' சுட்டுக் கொன்றதாகவே புலிசார்பு ஊடகங்கள் கதை சொல்லியிருந்தன. இராணுவம் கொல்லும் போது பக்கத்தில் பார்த்துக் கொண்டிருந்தது போல எழுதிய இவர்கள் எல்லாம் புலிக்குப் பயந்து வாலைச் சுருட்டிக் கொண்டிருந்தார்கள்.

வயற்கிணற்றுப் பக்கமாகப் போய் மோட்டார் அறையையும் திறந்து பார்த்தார்கள். அங்கே காயாத இரத்தம் நிலத்திலும் மரக்கதவிலும் ஒட்டியிருந்தது.

எளிய சாதியார் கோயிலுக்குள் வரக் கூடாது என்று முட்கம்பி வேலி போட்டதும், சிங்கள இராணுவத்தைக் கொண்டு தேர் இழுத்ததும் என ஆகமங்களை ஆதரவுக்கு அழைக்கும் யாழ்ப்பாணிகள், கோயிலை போராளிகள் மறைவிடமாகப் பயன்படுத்துவதையும், அதே இடங்களில் இருந்து இராணுவத்தின் மீது தாக்குதல் நடத்துவதையும் முழுமனதோடு ஏற்றுக் கொண்டதற்கு, ஐயர்மார் கையில் இருந்த ஆகமங்களை விட, போராளிகளின் கையில் இருந்த ஆயுதங்கள் தான் காரணமாக இருந்தது என்பது எத்தனை பேருக்கு புரிந்திருக்கும்?

எளிய சாதியார் புருந்தால் கெட்டு விடும் கோவிலின் புனிதம் புனிதப்போராளிகளால் பெருமை பெறும் என்பதைத் தானே திலீபனை நல்லூர் கோயிலடியில் வைத்து உண்ணாவிரதம் இருந்து சாக விட்டுப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தது காட்டுகிறது.

...

சாதாரணமாக, கூகிளில் ஒரு அரும்பொருட்காப்பகம் தனக்கான பொருட்களை எவ்வாறு பெற்றுக் கொள்கிறது என்ற விடயத்தைத் தேடினாலே, பல்வேறு பெரும் காப்பகங்களிலும் கல்வி நிறுவனங்களிலும் பணியாற்றுவோரும் எழுதிய கட்டுரைகளும் பெரும் ஊடகங்கள் வெளியிட்ட கட்டுரைகளும் அதற்கான நெறிமுறைகளை விளக்கமாகக் கூறும்.

சாதாரணமாக ஒரு கடையில் பொருட்கள் வாங்குவது போல, ஏலத்தில் போட்டி போட்டுக் கொண்டு அவை வாங்குவதில்லை. அது வரிவிலக்குகள் பெறுவதற்காக அவர்களின் கணக்காளர்களும் சட்டத்தரணிகளும் கொடுக்கும் ஆலோசனைப்படி, Art Collector களாக அவதாரம் வரும் புதுப்

எந்த அரும் பொருளாக இருந்தாலும், அது உண்மையானதா, சரியான முறையில் பெறப்பட்டதா என்ற ஆராய்ச்சிகள் எதுவும் இல்லாமல் காட்சியகங்கள் வாங்குவதில்லை. புராதனப் பொருட்களாக இருந்தால் Carbon dating வரை உறுதிப்படுத்தாமல் அவை வாங்கி ஏமாற முடியாது.

பணக்காரர்களுக்கானது. அது பெரும்பாலும் லாபம் கருதிய முதலீடுகள்.

Van Gogh வின் ஓவியத்தை ஒரு காலத்தில் ஜப்பானிய கோடீஸ்வரர் 82 மில்லியனுக்கு வாங்கியதும் கடைசியில் அவரது கடன் காரணமாக வங்கிகள் அதை பறித்ததும் இப்போது அது எங்கே என்றே தெரியாது என்ற நிலை இருப்பதும் தனிக்கதை.

இப்போது கொஞ்ச நாளாக NFT எனப்படும் Non Fungible Token எனப்படும் பிரதி செய்ய முடியாத டிஜிட்டல் படைப்புகளை அதிக விலை கொடுத்து வாங்கியவர்களும், மெற்றா உலகத்தில் சொத்துக்களை வாங்கியவர்களும் என fools and their money are always easily parted.

இந்த Nouveau riche போல, காப்பகங்கள் தங்கள் பொருட்களை வாங்குவதில்லை.

அதுவும் ஆபிரிக்கா, கிரேக்கம், எகிப்து என அரும்பொருட்களை அள்ளி வந்த ஏகாதிபத்தியங்களின் அரும்பொருட் காப்பகங்கள் எல்லாம் அவற்றை அவற்றின் உண்மையான உரிமையாளர்களுக்கு திருப்பி வழங்க வேண்டிய நிர்ப்பந்தங்களுக்குள் இழுபறிப் பட்டுக் கொண்டிருக்கின்றன. பிரித்தானிய மகாராஜாவின் முடியில் இருக்கும் வைரத்துக்கே பல உரிமை கோரல்கள்.

நாஜிகளின் காலத்தில் யூதர்களிடம் இருந்து திருடப்பட்ட கலைப் பொருட்களை மீளக் கையளிக்க வேண்டிய நிலைமைகள் கூட இருக்கின்றன.

சீன மட்பாண்டக் குடுவை ஒன்றுக்கு அது பிற்காலத்தியப் பிரதியாக இருக்கும் என்று கருதி இரண்டாயிரம் டொலர் மதிப்பு செய்த ஏல நிறுவன பணியாளர், அது ஏழரை மில்லியன் டொலர்களுக்கு விற்கப்பட்ட போது வேலை நீக்கம் செய்யப்பட்டார். இப்படி அரும்பொருட்களின் திருட்டுப் பிரதிகள் கூட உண்மையானவையாக விற்கப் படுவதும் உண்டு.

எனவே, எந்த அரும் பொருளாக இருந்தாலும், அது உண்மையானதா, சரியான முறையில் பெறப்பட்டதா என்ற ஆராய்ச்சிகள் எதுவும் இல்லாமல் காட்சியகங்கள் வாங்குவதில்லை. புராதனப் பொருட்களாக இருந்தால் Carbon dating வரை உறுதிப்படுத்தாமல் அவை வாங்கி ஏமாற முடியாது.

இயேசுக் கிறிஸ்துவின் எலும்புகள் இருந்த கல் பேழை (ossuary) என்று இஸ்ரேலியர்கள் சிலர் செய்த மோசடி அதில் வெட்டியிருந்த யேசுவின் பெயர் பகுதியில் கார்பன் டேட்டிங் செய்து கண்டுபிடிக்கப்பட்டது.

பழைய வீட்டுத் தோட்ட விவசாயக் கருவிகளைச் தேடிச் சேர்க்கும் பழக்கம் கொண்ட நான், இங்கே மழையில் நனைந்து துருப்பிடித்த கருவிகளை Antique, Vintage என்று இணையத்தில் விற்கும் விற்பன்னர்களை அடிக்கடி காண்பது உண்டு. வாங்கி உரசிப் பார்த்தால் எங்காவது Made in China என்றிருக்கும்.

காட்சியகங்களிலும் புராதன இடங்களில் அகழ்ந்தும் திருடப்படுகின்ற அரும் பொருட்கள் இவ்வாறான புதுப்பணக்காரர்களிடமே போய்ச் சேருகின்றன. அவர்களும் அந்த திருட்டுப் பொருட்கள் தங்களிடம் இருப்பதாக வெளிக்காட்டிக்

கொள்வதுமில்லை.

இதெல்லாம் போதாதென்று பணச்சலவை செய்வதற்கான வழியாக இந்த ஏலங்கள் பயன்படுகின்றன என்று புலன் விசாரணைப் பிரிவுகள் வேறு கண்ணுக்குள் எண்ணெய் விட்டுக் கொண்டு அலைகின்றன.

இப்படியான கலைப்பொருட்கள் ஏல விற்பனையில் முக்கியமானவையாக Christie's, Sotheby's தான் இருக்கின்றன. இவை இரண்டும் தான் உலகின் கலைப் பொருள் விற்பனையைக் கட்டுப்படுத்துகின்றன. போட்டி நிறுவனங்களான இவை இரண்டும் தங்களுக்கான தரகுப்பணத்தை அதிகரிக்க, இரகசியமாக price fixing எனப்படும் சதி முயற்சியில் ஈடுபட்டது பற்றி பெரும் விசாரணைகள் நடைபெற்றிருந்தன.

பெரும்பாலும் விற்பனைக்கு வரும் பொருட்கள் death, divorce, debt காரணமாகவே வருகின்றன. சில நேரங்களில் அவை அந்த பொருட்களின் உண்மையான தற்போதைய உரிமையாளர் யார் என்பதை இரகசியமாகவே வைத்திருக்கும்.

கலைப் பொருட்களை ஒரு அரும்பொருட் காப்பகம் வாங்குவது என்பது இத்தனை சிக்கல்களுக்குள்ளால் இருக்க, எந்த

பரிவார மூர்த்தியாக வெளிப்பிரகாரத்தில் அமர்ந்திருந்த பிள்ளையார் அடித்து உடைத்துப் பெயர்க்க வேண்டிய அளவுக்கு பெரிய கருங்கல் சிலையாக இருந்திருக்கிறார்.

அவுஸ்திரேலியாவுக்கு தலை மாற்றி வந்ததும் அவர் சாமியறைக்குள் வைக்க தமிழ் சுப்பர்மார்க்கட்டுகளில் கல்லாவின் பின்னால் மேல் இருந்து விற்பனைக்காய் காத்திருக்கும் நேரத்தில் கல்லாவுக்கு அருள் பாலித்துக் கொண்டிருக்கும் பிள்ளையார் சைஸ்க்கு வந்து விடுகிறார்.

வித ஆய்வுகளும் இன்றி, ஒரு காதும் உடைந்து, உடைத்துப் பிரிக்கப்பட்ட உடற் காயங்களுடனும் இருந்த பிள்ளையாரை, வெகுசலமாக ஒரு பணக்காரரிடம் இருந்து ஏலத்தில் கொள்முதல் செய்யப் பெற்றது என வாத்தியார் பட கதை இலாகா போல கதை விடப்படுகிறது.

அடுத்து, தலை மாற்றி அவுஸ்திரேலியா வந்ததாலோ என்னவோ, பிள்ளையார் மெலிந்தே போய் விட்டார்.

‘பிள்ளையார் சிலையை அங்கு காணவில்லை. விக்கிரகம் இருந்த இடத்தின் அடியில், சிலையை அடித்துப் பெயர்த்த உடைவின் சிதிலங்கள் சிதறிக் கிடந்தன.

மூலஸ்தானத்திலிருக்கும் பிள்ளையாரைவிட, வெளிப்பிரகாரத்திலிருந்த வலப்பக்கக் காது உடைந்த பிள்ளையார் தான் கார்த்திகேசுவின் பிரியத்துக்குரியவர்.’

பரிவார மூர்த்தியாக வெளிப்பிரகாரத்தில் அமர்ந்திருந்த பிள்ளையார் அடித்து உடைத்துப் பெயர்க்க வேண்டிய அளவுக்கு பெரிய கருங்கல் சிலையாக இருந்திருக்கிறார்.

அவுஸ்திரேலியாவுக்கு தலை மாற்றி வந்ததும் அவர் சாமியறைக்குள் வைக்க தமிழ் சுப்பர்மார்க்கட்டுகளில் கல்லாவின் பின்னால் மேல் இருந்து விற்பனைக்காய் காத்திருக்கும் நேரத்தில் கல்லாவுக்கு அருள் பாலித்துக் கொண்டிருக்கும் பிள்ளையார் சைஸ்க்கு வந்து விடுகிறார்.

அவர் காலடியிலும் கைகளிலுமாக சிதறிக் கிடந்த பூக்களைப் பார்த்தார். உறைந்து போன உதடுகளால் எதையோ வேகமாக உச்சரித்தார். அதன் பிறகு, கண்ணாடிப் பெட்டியை அப்படியே தூக்கிக் கொண்டு வெளிக்கதவை நோக்கி வேகமாக நடந்தார்.

தடித்த காவலாளி ஒருவன், மூர்க்கத்தனமாக அவரது கையை

மடக்கி, இலாவகமாக அந்தக் கண்ணாடிப் பெட்டியைப் பிடுங்கினான்.

ஒரு வயதான மனிதர் ஏதோ கடையில் வாங்கிய இடியப்பட்ட பொதியைப் போல, சுலபமாகத் தூக்கிக் கொண்டு போகக் கூடியதாகவும் காவலாளி இலாவகமாகப் பிடுங்கக் கூடியதுமான சைஸிற்கு, சிறிமா காலத்து பஞ்சத்துக்கே மெலியாமல் இருந்த பிள்ளையார், அகதி முகாம் டயட்டுகளால் மெலிந்தே விட்டார்.

இதுவரையும் மயிர்க் கூச்செறிய விறுவிறுப்பாக கதை சொன்ன எம்.ஜி.ஆர் பிக்சர்ஸ் கதை இலாகா டிஸ்கஸ்ஸன் உண்மையும், தர்க்கரீதியான நியாயங்கள் புற்றியும் எந்தக் கவலையும் இல்லாமல் கிளுகிளுப்பான காட்சிகளுடன் கதையை தொடர்கிறது.

மூன்று மாதங்களுக்குப் பிறகு, வேலையிலிருந்து கார்த்திகேசுவின் மகனுக்கு ஆஸ்திரேலியேத் தொல்லியல் திணைக்களத்திடமிருந்து பதில் வந்திருந்தது. அதில், 1995 ஆம் ஆண்டு காலப் பகுதியில் இந்நியாவிலிருந்து குறிப்பிட்ட பிள்ளையார் சிலையை வாங்கிய லண்டன் வர்த்தகர் ஒருவரிடம் ஆஸ்திரேலியத் தொல்லியல் திணைக்களம் ஏலத்தில் கொள்முதல் செய்ததாகவும், ஆஸ்திரேலியாவில் முதலில் அடிலெய்ட் நகல அருங் காட்சியகத்தில் வைக்கப்பட்டிருந்தது என்றும் பின்னர், மெல்பேர்னுக்குக் கொண்டு வரப்பட்டது என்றும் குறிப்பிடப்பட்டிருந்தது. இது தொடர்பான ஆஸ்திரேலியத் தரப்பு ஆவணங்கள் அனைத்தையும், உத்தியோக பூர்வமாக விண்ணப்பித்து காரணத்தை விளக்கிக் கூறினால், தங்களால் முன் வைக்க முடியும் என்றும் அந்த மின்னஞ்சலில் தெரிவிக்கப்பட்டிருந்தது

கார்த்திகேசு திருவிழா உபயகாரர் என்பதற்காக அவுஸ்திரேலியத்

தொல்லியல் திணைக்களம் அவரிடம் பிள்ளையாரை hand over பண்ணப் போவதில்லை. அது அரசுகள் சம்பந்தமானது. அதன் கீழ் உள்ள தொல்லியல் திணைக்களங்கள் ஊடாகக் கையாளப்படுவது.

சரி, போகட்டும் என்று தமிழ் தலைமைகளிடம் கொடுக்கலாம் என்று போனாலும், தமிழரசுக் கூட்டமைப்பா? காங்கிரஸ் கூட்டமைப்பா? என்பதிலேயே மூன்றாம் உலக யுத்தம் ஆரம்பமாகி விடும்.

யாழ்ப்பாணத்தில் புத்தர்களை install பண்ணுவதில் முழுமூச்சாக இருக்கும் இலங்கை அரசு முதல் வேலையாக பிள்ளையாரை கொண்டு வந்து கும்பாபிசேகம் செய்து விட்டுத் தான் மறுவேலை பார்க்கும்.

அதெல்லாம் 'மலரப் போகும்' தமிழீழத்தில் தான் சாத்தியமாகக் கூடும்.

இத்தனை ஓட்டைகளோடு இருக்கின்ற ஒரு கதையை, தெய்வீகன் எழுதியதைக் குறை சொல்ல முடியாது.

புலிகளுக்குள்ளேயே, புலிகளோடேயே வளர்ந்தவர்கள், 'சர்வதேசமும் துரோகிகளும் சதி செய்யாட்டி அண்ணை அடிச்சுப் புறிச்சிருப்பார்' என்ற 'தம்பியிஸத்தை' நம்பும் யாழ்ப்பாணி உலகத்திற்குள்ளேயே இன்றைக்கும் இருப்பவர்கள், போராட்டத்தை தங்களிடம் தான் அண்ணை ஒப்படைச்சிருக்கிறார் என்று பரிபூரணமாக நம்பி அதை பேஸ்புக்கில் தொடர்ந்தபடியே, ஒரு சைட் பிசினசாக 'புனிதப் போராட்டம்' புற்றி தமிழ்நாட்டு இலக்கிய இதழ்களில் 'கதை சொல்லி' பெயர் வாங்கலாம் என்ற நினைப்போடு இருப்பவர்கள் என காலத்தை ஓட்டும் தமிழ்த் தேசிய இலக்கியவாதிகளில் தானே அவரும் ஒருவர்.

அதனால் தானே, யுத்தம் முடிந்த பின்னால் பல போராளிகளின்

புனர்வாழ்வுக்கு காரணமானவரும், தன் சொந்தப் பணத்திலேயே தனது ஊரில் ஒரு வைத்தியசாலையைக் கட்டி அரசிடம் ஒப்படைத்தவருமான நோயல் நடேசன், தெய்வீகனுக்கு இப்போதும் துரோகியாகவும், போராட்டத்திற்கு சேர்க்கப்பட்ட பணத்தைச் சுருட்டித் திருடியவர்கள் 'தமிழ்த் தேசியச் செயற்பாட்டாளர்களாகவும்' தெரிகிறார்கள்.

நல்ல காலம், போராட்டத்தைக் கையளித்தவர் மண்டையில் போடும் அதிகாரங்களை தன்னோடு கூண்டோடு கையெழுத்திற்கு கொண்டு போனது. இல்லாவிட்டால், இன்றைக்கும் உலகெங்கும் மூலைக்கு மூலை மேதகுக்கள் மின்கம்பங்களில் கட்டி மண்டையில் போட்டுக் கொண்டு இருந்திருப்பார்கள்.

இவ்வாறான ஒரு கதை தமிழ்நாட்டு இணைய சஞ்சிகையில் வந்ததோ, தமிழ்நாட்டு இலக்கிய ஆர்வலர்களால் சிலாகிக்கப்படுவதோ, விமர்சகர்கள் மெய்சிலிர்த்துப் போவதோ ஆச்சரியத்துக்குரிய ஒன்றல்ல. அந்தச் சந்தையை முற்றிலும் தெரிந்து கொண்டு அதன் நுகர்வுக்காக புணையப்பட்ட, இரத்தம் விற்றுப் படம் பார்க்கும் ரத்தத்தின் ரத்தங்களுக்காக, இரத்தம் விற்றுப் பணம் பார்க்கும் கதை சொல்லிகளால், புணையப்பட்டதொரு 'கதை இலாகா'வின் 'இரத்தத்தின் இரத்தமே!' தான் இது.

ஈழத்து இனப்பிரச்சனை, அதற்கான போராட்டம் என்ற பெயரில் ஒரு புனிதப் போராட்டம் நடந்ததாக தமிழ் நாட்டில் சொல்லப்படும் கதைகளின் உண்மைத் தன்மை பற்றி தமிழ்நாட்டு இலக்கிய நுகர்வாளருக்கு எதுவுமே தெரியாது. தாங்களாகவே எதையும் தேடாது, விஸ்கியோடு தரப்படுகின்றவற்றை முகர்ந்தும் நுகர்ந்தும் கொண்டிருப்போரின் அறியாமையைப் பயன்படுத்தி தமிழ் நாட்டில் கதைகள் சொல்லப்பட்டுக் கொண்டிருக்கின்றன.

அங்குள்ள இலக்கிய வாயிற்காப்போரின் கண்ணில் மண்ணைத் தூவி, பயணப் பைக்குள் கொண்டு போய் சேர்க்கப்பட்ட யாழ்ப்பாண முறைப்படி தயாரிக்கப்பட்ட மிளகாய்த் தூள்.

யாழ்ப்பாணி மொழியில் சொல்வதாயின்... 'அவன் தான் சின்னப் பெடியன் எண்டா...', 'முத்த' எழுத்தாளர் முத்துலிங்கத்தின் அறிவு எங்கே போனது?

(வயதுக்கும் அறிவுக்கும் என்னையா சம்பந்தம் என்று உருட்ட வரவேண்டாம். முத்த என்பதால் முதிர்ச்சியும் அறிவும் வந்திருக்கும் என்று யார் சொன்னார்? 'உனக்குக் கனக்கத் தெரியுமோ?' என்று மற்றவர்களை மட்டம் தட்டும் யாழ்ப்பாணி மொழி பற்றியதே பிரச்சனை! நான் வார இதழ் வெளியிட்ட போது என் வயது சராசரிகளையெல்லாம் விடக் குறைவு.)

ஐ.நா சபையின் நிறுவனங்களில் பணிபுரிந்தவர், ஆபிரிக்கா, பாகிஸ்தான் என பல்வேறு நாடுகளுக்கு சென்று தன் அனுபவங்களை எழுதி தமிழ்நாட்டாருக்கு கதை சொல்லி பிரமிக்க வைப்பவர்,

உரும்பிராய்க்கு அடுத்து கோண்டாவில், அடுத்து தோட்டங்களுக்குள்ளால் போனால் ஒரு நூற்றுச் சொச்ச கவடுகள் தள்ளியுள்ள கொக்குவில்லில் பிறந்தவர். (பிள்ளையாரின் கர்ப்பக்கிருகத்துக்கு பின்னால் இணுவிலுக்கு அடுத்து, தெய்வீகனின் வயல்நிறை மானிப்பாய்!)

அவருக்கு உரும்பிராய் செம்பாட்டு மண்ணில் வயல்கள் இல்லை என்பதும் வயற்கரைப் பிள்ளையார் என்று ஒருவர் அங்கிருந்ததில்லை என்பதுமான உண்மைகள் தெரியவில்லை.

ஐ.நா சபையில் பணி புரிந்தவர், கணக்காளர் ஆக பட்டயம் பெற்றவர் ஒருவருக்கு

புராதன அரும்பொருட்களை காப்பகங்கள் சேர்த்து வைப்பதற்கான விதிமுறைகளும் தெரிந்திருக்கவில்லை.

இவர் ஈழப் போராட்டம் பற்றி எழுதிய கதைகளில் இருந்த ஓட்டைகள் பற்றி பரிசீலிக்கப்பட்டு ஏற்கனவே எங்கோ எல்லாம் எழுதப்பட்டும் இருக்கிறது... போராட்டத்தை அக்குறையே ஆணி வேறாகத் தெரிந்தவர்கள் இருப்பதால்.

மூக்குடைபட்டு, அவரே தன் கதை ஒன்றை வாபஸ் பெற்ற கதை கூட உண்டு.

இந்த இலட்சணத்தில் இவர் சொல்கின்ற வெளிநாட்டு Baron Munchausen கதைகளைத் தான் இந்தியாவில் இருந்து பிரமிப்போடு கேட்டுப் புல்லரித்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள்.

காரணம் இவர் சொல்லும் கதைகளை கேள்விக்குள்ளாக்கும் அளவுக்கு இவருடைய கதைக்களங்களைத் தெரிந்தவர்கள் யாரும் இல்லை என்பதால்!

இப்படி கதைகளை அடிச்ச விடுவதில் எனக்கு எந்தப் பிரச்சனையும் இல்லை.

இது இந்தக் கதை சொல்லிகளுக்கும் அதைக் காணாமல் விசுவசிக்கின்ற பாக்கியவான்களுக்கும் இடையிலான பிரச்சனை.

அதைப் போல, தெய்வீகனை இவர் புகழ்ந்தேத்துவதிலும் எனக்கு எந்தப் பிரச்சனையும் இல்லை.

தமிழ்த் தேசியத்தைத் தாங்கிப் பிடிப்பவர்கள் ஆளுக்கு ஆள் முட்டும் கொடுக்கலாம். விருதும் கொடுக்கலாம்.

கடைத் தேங்காயை எடுத்து வழிப் பிள்ளையாருக்கு உடைப்பது போல, தெய்வீகன் பெயரில் ஒரு விருது இப்போதே ஒரு மூலையில் எடுத்து வைக்கப்பட்டிருக்கும்... சயந்தனுக்கு கொடுத்த மாதிரி!

இதை விட எத்தனை கேவலங்களை எல்லாம் கண்டு கடந்து வந்திருக்கிறேன்.

பிரச்சனை அதுவல்ல.

ஈழத்து இனப்பிரச்சனை, அதற்கான போராட்டம் என்ற பெயரில் ஒரு புனிதப் போராட்டம் நடந்ததாக தமிழ் நாட்டில் சொல்லப்படும் கதைகளின் உண்மைத் தன்மை பற்றி தமிழ்நாட்டு இலக்கியநுகர்வாளருக்கு எதுவுமே தெரியாது. தாங்களாகவே எதையும் தேடாது, விஸ்கியோடு தரப்படுகின்றவற்றை முகர்ந்தும் நுகர்ந்தும் கொண்டிருப்போரின் அறியாமையைப் பயன்படுத்தி தமிழ் நாட்டில் கதைகள் சொல்லப்பட்டுக் கொண்டிருக்கின்றன.

நெடுமாறன், சீமான் போன்ற பெருங் கதையாடல்காரர்களின் பின்னணியும் பைனான்சியர்களும் சந்தையும் வேறு!

புலிகள் புனிதப் போராட்டம் நடத்தினார்கள் என்ற கதை சொல்லல்கள் தமிழ்நாட்டில் தமிழ்த் தேசியர்களுக்கு, (மன்னிக்கவும், உணர்வாளர்கள் என்பது யாழ்ப்பாணிகளை மட்டும் தான்!) கேட்பதற்கு இனிப்பாக இருக்கலாம்.

எதிரிகள் இன அழிப்பு நடத்தினார்கள் என்ற கதை சொல்லல்கள் மனதை உருக வைக்கும் கண்ணீர்க் காவியங்களாக இருக்கலாம்.

இந்தக் கதை சொல்லிகளும் அவர்களின் கதைகளும் தனியே எழுதப்பட வேண்டிய புராணம்.

இவர்கள் சொல்வதை விட சொல்லாத, சொல்ல விரும்பாத சேதிகளுக்குள் தான் உண்மைகள் புதைந்து கிடக்கின்றன என்பது பலருக்கும் தெரியாது.

ஒரு இனத்தின் போராட்ட உணர்வை புலிகள் எவ்வாறு சிதைத்தார்கள், ஒரு தனிமனிதன் தன்னுடைய தன்னம்பிக்கையில்லாத தனத்தினாலும் பதவி வெறியினாலும்,

துரோகி ஒழிப்பு என்ற பெயரில் சகோதரப் படுகொலைகள் செய்து ஒரு இனத்தின் அரசியல் எதிர்காலத்தை எப்படிச் சிதைக்க முடிந்தது என்பதையும் இந்தக் கதை சொல்லிகள் சொல்லப் போவதுமில்லை. தமிழ்நாட்டு நுகர்வாளர்கள் அதைக் கேட்க விரும்புவதும் இல்லை.

இதே கருணாகரப் பிள்ளையார் கோயிலுக்கு மிகவும் அருகில் உள்ள கோண்டாவில் புகையிலைத் தோட்டங்களுக்குள் வைத்துத் தான் டெலோ இயக்கத் தலைவரும் கருணாநிதியின் அன்புக்குப் பாத்திரமானவருமான சிறி சபாரத்தினம் மறைந்திருந்த போது, புலிகள் இயக்கத்தின் கிட்டுவினால் சுட்டுக் கொல்லப்பட்டார்.

இதே கிட்டுவினால் இதே நாட்களில் ஈழப்போராட்டத்தில் பங்கு கொள்ள கிழக்கு மாகாணத்திலிருந்து வந்து சேர்ந்த சிறார்கள் எரியும் டயர்களுக்குள் உயிரோடு வீசி எறிந்து கொல்லப்பட்டார்கள்... தங்களோடு சேராமல் டெலோவில் சேர்ந்தார்கள் என்ற ஒரே குற்றத்திற்காக!

இவ்வாறாக போராளிகளை விதைத்த வயல் நிலத்தில் அறுவடை செய்யப்பட்ட 'வைக்கோற் பட்டடைச்' சகோதரப் படுகொலைகள் தான் இந்தப் போராட்டம் தோற்றுப்போனதற்கான முதன்மைக்காரணியாக இருந்தது என்ற உண்மையை இவர்கள் ஒரு போதுமே சொல்ல மாட்டார்கள்.

இவர்களுடைய புரட்டுகள் அம்பலமாகும் வரைக்கும், இவர்களை இலக்கிய மேதகுக்கள் என்று, வாயைப் பிளந்தபடி கதை கேட்கும் தமிழ்நாட்டு இலக்கியப் பண்ட நுகர்வாளர்களுக்கு, உண்மையோடு எந்த தொடர்பும் இல்லாத, இப்படிக்கொத்த புனிதப் போராட்ட மெய்யறு புனைவுக்கதைகளை இந்தக் கதை சொல்லிகளும் அவிழ்த்தும் அடிச்சும் விட்டுக் கொண்டே இருப்பார்கள்.

தொடக்கப்புள்ளியில் சிறைப்பட்ட பெருந்தோட்ட மக்கள்

சதீஸ் செல்வராஜ்

இலங்கை

“எனக்கொரு கதிரை கொடுங்கள். உங்கள் மத்தியில் இருக்க விடுங்கள். நான் வறுமையைப் புகழ வேண்டும்!”

பெயரறியா ஸன்ஸிபார் நாட்டுக் கவிஞனிடம் இரவல் பெற்றவை இவ் வரிகள். இதை தொடக்கமாகக் கொண்டு ஊமையாய்க் கிடக்கின்ற உழைப்பவர்களின் கதைகளில் சிலவற்றுக்கு குரல் கொடுக்க இக்களத்தை பயன்படுத்துகிறேன்.

கடல் கடந்து இலங்கையின் பச்சை மலைகளுக்கு கொண்டுவரப்பட்ட தென்னாட்டு மக்களது வரலாறு இருநூற்றாண்டை வரவேற்க காத்திருக்கும் இவ்வேளையில், அவர்களது வாழ்வும் பொருளாதாரமும் ஆரம்பித்த இடத்தை தொட்டுவிட “இந்தா அந்தா” என்று இருக்கும் நிலையை விபரிக்காமலும், அதை ஓரங்கட்டிவிட்டும் நிகழ்காலத்தில் நகரமுடியாது.

19ஆம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்தில் இந்திய நிலப்பரப்பில் இருந்து பெரும்பான்மை உழைக்கும் சனம் வெள்ளையர்களின் காலனித்துவ நாடுகளுக்கு இடம்பெயர்ந்து கொத்தடிமைகளாகச் செல்லவும், குறிப்பாக இலங்கைக்கு வரவும் எக்காரணம் நிர்பந்தித்ததோ அதே காரணம் தற்போது இலங்கையரை கொத்து கொத்தாக வெளிநாடுகளுக்கு இடம்பெயர வைத்துக் கொண்டிருக்கிறது. நாடோடிகளாகவும், நாடற்றவர்களாகவும் எம் மக்களை மாற்றிக்கொண்டிருக்கிறது.

ஆம்! தூக்கிலிடப்பட்ட பொருளாதாரத்தைப் பற்றித் தான் நாம் இப்போது கதைத்துக் கொண்டிருக்கிறோம்.

பாட்டாளி வர்க்க விடுதலைக்கான ஜே.வி.பி.இன் போராட்டத்தின்போது 1971, 1989 காலப்பகுதியில் ஆளும்

வர்க்கத்தின் அடக்குமுறையால் சிங்களவர்கள் பலர் நாட்டை விட்டு வெளியேறியதும், அதிகார வர்க்கத்தின் இருப்பை நிலைநிறுத்த ஏவிய பிரிவினைவாத ஏவுகணையின் வெடிப்புச் சிதறலில் தமிழர்கள் நாட்டை விட்டு அகதிகளாக வெளியேறியதும் பலராலும் பலவிதமாக பதியப்படுகின்ற போதிலும், பொருளாதார நெருக்கடியின் விளைவாக தற்போது பேதங்களைக் கடந்து இலங்கைச் சனம் இங்கிருந்து ஓட தள்ளப்பட்டிருப்பதை பற்றி கதைப்பது ஏனோ கொஞ்சம் போதாமலே இருக்கிறது.

1823 ஆம் வருடம் இந்தியாவில் நிலவிய கொடும் பஞ்சத்தினால் செத்து மடிந்துக் கொண்டிருந்த கூட்டத்திலிருந்த ஒரு பகுதியினர் உயிர்பிழைக்க வெள்ளை முதலாளிகளினதும், கங்காணிக் கூட்டத்தினதும் கட்டளையை ஏற்று இலங்கைக்கு வந்து சேர்ந்ததைப்

போன்று, இலங்கையர்கள் இன்று சீரழிந்து கொண்டிருக்கும் இலங்கைப் பொருளாதாரத்தினால் இங்கிருந்து முகவர்கள் மூலமாகவும், ஆட்கடத்தல்காரர்கள் ஊடாகவும் இடம்பெயர்ந்து கொண்டிருக்கின்றனர்.

சட்டவிரோதமாக தமிழ்நாட்டில் நுழைந்து மாட்டுப்பட்ட பல இலங்கையர் பற்றிய செய்திகள் தொடர்ச்சியாக வெளிவந்தன.

டிசம்பர் 28 ஹங்கேரிக்குள் பிரவேசிக்க முயன்ற 11 இலங்கையர்கள் ருமேனியாவில் கைது செய்யப்பட்டனர். கடந்த நவம்பர் 08 ஆம் திகதி கள்ளத்தனமாக படகில் கனடா செல்ல முயன்ற 303 பேர் கடலில் முழுகி தத்தளித்துக் கொண்டிருந்தபோது மீட்கப்பட்டு வியட்நாமில் அடைக்கலம் கொடுக்கப்பட்டனர். இலங்கைக்கு அவர்களை திருப்பி அனுப்ப முயன்ற சந்தர்ப்பத்தில் இரண்டு இலங்கையர்கள் தங்களது உயிரை மாய்த்துக் கொள்ள முயன்ற நிலையில் யாழ்ப்பாணம் - சாவகச்சேரியை சேர்ந்தவர் உயிரிழந்தார். தவிர, இதுபோன்ற பல சம்பவங்கள் வெளியில் தெரிந்தும் தெரியாமலும் அரங்கேறிக் கொண்டுதான் இருக்கிறது. பெரும்பாலும் வடக்கைச் சார்ந்த வறிய சனமே இவ்வாறான முடிவுகளை எடுக்கிறது. ஆக, வடக்கில் வறுமையில்லை என்பவர்கள் இதனையும் கண்டுகொள்வது நல்லது.

அதுபோலவே, தினமும் கடவுச்சீட்டு காரியாலயத்தில் வரிசைக்கட்டி நிற்பவர்களின் எண்ணிக்கைக்கும் பஞ்சமில்லாது இருக்கிறது. பஞ்சத்தால் பீடிக்கப்பட்ட எம் நாட்டைக் கண்டு அஞ்சி பெரும்பாலான இளைஞர்கள் இந்த வரிசையில் சென்று அடைபட்டுக் கொள்கின்றனர். சாதாரண சிங்கள, மலையக மற்றும் முஸ்லிம் மக்கள் மத்தியக் கிழக்கு நாடுகளை வேண்டா வெறுப்பாக ஏற்க தொடங்கிவிட்டனர். இவ்வாறு டுபாய் நாட்டில் சுற்றுலா வீசாவில் சென்ற நாற்பதாயிரம் பேர் நாதியற்று இருக்கிறார்கள். எமது

சம்பளத்தில் எவ்வித ஏற்றமும் இல்லாததால் வரி, வட்டி, கடன் என்று போக மிச்சப்படும் தொகை வெறுமனே உயிர்வாழ்வதற்கு மாத்திரம் வரையறுக்கப்பட்டதாய் மாறிப்போயுள்ளது. இதனால் பலரும் தமது உணவு வேளைகளை இரண்டாகவோ அல்லது ஒன்றாகவோ மாற்றிக்கொண்டுள்ளனர்.

தாய்மார்களும், சகோதரிகளும் ஓமான் நாட்டில் விபச்சார தொழிலுக்காக ஏலம்விடப்பட்டுக் கொண்டிருக்கின்றனர். இந்நிலை ஏற்பட்டதற்கான காரணம் என்ன? இருண்ட கிடங்குக்குள் சரிந்து வீழ்ந்திருக்கின்ற பொருளாதாரமன்றி வேறேன்ன? ஆனால், இந்தப் பொருதார நெருக்கடி யொன்றும் இயற்கை அனர்த்தத்தால் ஏற்பட்ட ஒன்றல்ல. இதுவரையில் ஆட்சி செய்தவர்களின் திட்டமிட்ட செயலாலும், தான் தோன்றித்தனமான செயலாலும், அவர்கள் பின்பற்றிய அரசியல் மற்றும் பொருளாதார கொள்கையினாலும் ஏற்பட்ட விளைவு இதுவாகும். ஒரு நாட்டின் பாதுகாப்பென்பது அந்த நாடு எவ்வளவு பொருளாதார பலம் வாய்ந்தது என்பதில் தங்கியுள்ளது. எமது நாடோ சர்வதேசத்திடம் மடிபிச்சை ஏந்தும் அளவிற்கு இன்று பலவீனமாக்கப்பட்டிருக்கிறது.

ஜெனிவா மனித உரிமைகள் ஆணைக்குழு வரலாற்றில் முதற் தடவையாக பொருளாதாரக் குற்றச் செயல்களை மனித உரிமை மீறலாக தற்போது பிரகடனஞ் செய்துள்ளது. ஆனால், அதற்கு முன்னரே இதுகுறித்தும் ராஜபக்ஸ்க்கள், ரணில், சஜித், மைத்திரி, தொண்டமான் உள்ளிட்ட பல அரசியல்வாதிகள், கள்ள வியாபாரிகள், ஒப்பந்தக்காரர்கள் மற்றும் அரச ஊழியர்களின் ஊழல், மோசடி குறித்தும் மக்கள் விடுதலை முன்னணியால் அம்பலப்படுத்தப்பட்டது. ஆனால், இதுவரையில் ஊழல் மோடியாளர்களுக்கு எதிராகவும், கொள்ளையடிக்கப்பட்ட பொது சொத்துக்களை மீள பெறுவதற்கும் இதுவரையில்

எவ்வித நடவடிக்கைகளும் எடுக்கப்படவில்லை. காரணம் தொடர்ந்தும் ஆட்சியதிகாரத்தில் இருப்பவர்கள் இவர்களாகவே இருக்கின்றனர். இதனால் சர்வதேச ரீதியாக எமது நாடு தொடர்பில் திருடர்கள் ஆட்சி செய்கின்ற தேசமென்ற கருத்தே நிலவுகிறது.

பணவீக்கமும் உணவு பணவீக்கமும் தற்போது உச்சம் தொட்டுள்ளது. டொலர் கையிருப்பு காலியாகிய நிலையை அடைந்திருப்பதுடன், டொலரின் பெறுமதி எகிறிப் போய்க் கொண்டிருக்கிறது. உற்பத்திப் பொருளாதாரத்தை கைவிட்டு இறக்குமதியை நம்பியிருந்த எமது நாடு இதனால் பலத்த அடிவாங்கியிருக்கிறது. இதன் தாக்கம் உள்நாட்டு உற்பத்தி மற்றும் இறக்குமதி பொருட்கள் என்று எல்லாவற்றின் விலையேற்றத்திலும் செல்வாக்கு செலுத்துகின்றது. மின்சாரம், தண்ணீர், போக்குவரத்து, கல்வி என்று எல்லா கட்டணங்களும் அதிகரிக்கப்பட்டுள்ளன. ஆனால், சம்பளத்தில் எவ்வித ஏற்றமும் இல்லாததால் வரி, வட்டி, கடன் என்று போக மிச்சப்படும் தொகை வெறுமனே உயிர்வாழ்வதற்கு மாத்திரம் வரையறுக்கப்பட்டதாய் மாறிப்போயுள்ளது. இதனால் பலரும் தமது உணவு வேளைகளை இரண்டாகவோ அல்லது ஒன்றாகவோ மாற்றிக்கொண்டுள்ளனர். நாட்டில் போசணையின்மை அதிகரிப்பானது வறுமையின் கோரத்தாண்டவத்தை வெளிச்சம் போட்டுக் காட்டுவதாக இருக்கிறது. இவ்வாறான நிலைமையிலேயே மக்கள் தமக்கான ஆட்சிமாற்றம் வேண்டும் என்ற நிலைக்கு தள்ளப்பட்டுள்ளனர். தமக்கான வாய்ப்புக்காக காத்திருக்கின்றனர்.

தமிழ், சிங்களம், முஸ்லிம் என்று எவ்வித பேதமுமின்றி சாதாரண மக்கள் பொருளாதார சூழலில் நெந்து போயிருக்கின்ற நிலையில், இவ்வரிசையில் அடித்தட்டு மக்களாக இருக்கிறவர்கள் பெருந்தோட்ட மக்கள் என்பதை எவராலும் நிராகரித்துவிட இயலாது. காலங்காலமாக வறுமையின் கோரப்பிடியில் வாழ்ந்துவரும் இந்த உழைக்கும் சனம் தற்போது உக்கிரம் கண்டுள்ள பொருளாதார நெருக்கடியால் எல்லா விதத்திலும் மிக மோசமாக பாதிக்கப்பட்டுள்ளது.

பல வருட இழுத்தடிப்புக்குப் பிறகும் முழுமையாக ஆயிரம் ரூபா சம்பளம் வழங்கப்படாது வஞ்சிக்கப்படும் இவர்கள், 1823 ஆம் வருடம் இங்கு வரவழைக்கப்பட்ட போது இருந்த நிலையிலேயே தற்போதும் இருக்கின்றனர். காணி உரிமை மறுக்கப்பட்டு, மருத்தும், கல்வி, போக்குவரத்து என்று அத்தியாவசிய தேவைகள் முழுமையாக நிறைவேற்றப்படாது கைவிடப்பட்ட மக்களாகவும், தாம் இந்நாட்டின் கௌரவமான பிரஜை என்ற

அந்தஸ்தை பெற முடியாமலும் சீவித்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். பெருந்தோட்டங்கள் காலாவதியாகிக் கொண்டிருப்பதால் பல தொழிற்சாலைகள் இழுத்து முடப்பட்டு வருவதாலும், பல பெருந்தோட்டங்களை தனியார் கழகங்கள் குறிவைத்திருப்பதாலும் தோட்டத் தொழிலாளர்கள் பலரும் வேலையற்றவர்களாக உருவாக்கப்பட்டுக் கொண்டிருக்கிறார்கள். கல்வியை பெறமுடியாத பெருந்தோட்ட இளைஞர்கள் பலரும் நகரப்பற பகுதிகளில் கீழ்மட்ட தொழிலாளர்களாக உருவாக்கப்பட்டு இருக்கிறார்கள். தினமும் வறுமையோடு உறவாடும் இந்த தோட்டத் தொழிலாளர்களை இரத்தச் சோகையால் பீடிக்கப்பட்டுள்ள அவர்களது உருவங்களே அடையாளம் காண்பித்துவிடும். இவ்வாறான சனத்தைக் காட்டி பிச்சையெடுத்துப் பிழைப்பவர்களும், இவர்களைக் கொண்டு அரசியல் லாபம் கண்டுவருபவர்களும் இச்சனத்தை தீண்டத் தகாதவர்களாக

ஒதுக்கி வைத்துள்ள நிலையில், ஒட்டுமொத்தமான நாட்டின் விடுதலைக் கீதத்தில் இந்தப் பாட்டாளிகளின் வரிகளும் சேரவேண்டும் என்பதே விடியலுக்கான தீர்வாக இருக்கும்.

விடியலுக்காக ஏங்கும் இம்மக்களின் பாடுகள் பற்றியும் எடுத்து வைக்க வேண்டிய பாதை பற்றியும் இனிவரும் இதழ்களில் இவ்வத்தியாயம் தொடர்ந்து பாடும்.

facebook:Sadhees Selvaraj

அப்துல்

Thayagam.com

ஆமிஷ் வாழ்விடங்களுக்கான பயணக் கட்டுரை
மத்திய காலங்களுக்கு ஒரு யாத்திரை
<http://www.thayagam.com/amish/>

இரத்தம் குடிக்கும் 'வன்னிக்' காட்டு வைரவர்
<http://www.thayagam.com/vairavar/>

இயல்விருது என்ற அபத்தம்
கொடுப்பதால் பெருமை பெறும் விருது!
<http://www.thayagam.com/award/>

Read the fine print!

எழுத விரும்புவோர் தயக்கம் இல்லாமல் எதைப் பற்றியும் எழுதலாம். எவரையாவது சுவாரஷ்யமாக வாசிக்க வைத்தால் போதும். எல்லாரையும் அல்ல!

எங்களுக்கு எல்லைகள் எதுவும் இல்லை. நாங்கள் இலக்கியம் மட்டும் தான் வாசிப்போம் என்று பேஸ்புக்கில் புத்தகங்களுடன் செல்பிகளை நாங்கள் பதிவிடுவதுமில்லை. சுத்திஜீவிகள் போல, கோட்டேஷன்களை காரண காரியம் இல்லாமல் கோர்த்து விடுவதுமில்லை.

றொக் அன்ட் றோல் முதல் குவான்டம் தத்துவம் (நுண்அணுத் தத்துவம்!?) வரைக்கும், அண்டத்தில் உள்ள சகலதும் அடக்கம்!

அதில் இலக்கியமும் ஒன்று!
பின் நவீனத்துவம் அதில் ஒரு சிறு பகுதியே!

'அங்க அனுப்பினால் போட மாட்டினம்' என்று நினைப்பவற்றை தயக்கம் இல்லாமல் அனுப்புகள்.

நாங்கள் அனுப்பி போடாததால் தானே இந்த சஞ்சிகையே பிறந்தது.

'அவை கேட்டால் எழுதலாம் என்று இருக்கிறீன்' என்ற நினைப்போடு இருந்தால், 'அங்கேயே' அனுப்பிக் கொள்ளலாம். (அல்லது 'அங்க அனுப்பினால் அங்கீகாரம் இலவசமல்லவோ!' என்று கருதினாலும்!)

எழுத்துக்கள் சாதாரண வாசகர்களுக்கு விளங்கக் கூடியதாக இருந்தால் போதும். அதற்கு இன்னொருவர் சுவாரஷ்யமாகக் கேட்கும் அளவுக்கு கதை சொல்லத் தெரிந்தால் போதும்.

மேதாவித் தனத்தைக் காட்டும் எழுத்துக்களும், 'உவர் என்ன சொல்ல வாரார்?' என்று தலையைச் சொறிய வைக்கும் எழுத்துக்களும் தவிர்க்கப்பட வேண்டும்.

தோஸ்தோயேவ்ஸ்கி யாரென்று தெரியாதவர்களுக்கு, உங்களுக்கு அவரது பிறந்த நாள் தெரியும் என்ற விடயம் ஒரு பொருட்டே இல்லை. சில நேரம் உங்கள் 'சரக்கடித்' தோஸ்து என்று நினைத்து விட்டுக் கடந்து போகக் கூடும்.

தத்துவார்த்த வித்துவங்களும் வியாக்கியானங்களும் எங்களுக்குப் உவந்ததில்லை. அவை எங்கள் வாசகர்களுக்கானவை அல்ல. அவற்றை எங்காவது கூட்டங்களில் அகப்பட்ட captive audience தலையில் கட்டலாம். கிடைக்கும் வடையும் டியும் அதைக் கடந்து போக உதவும். அங்கே, கதையோடு கதையாக, கதைகளை அவிழ்த்து விடும் கதை சொல்லியாகவும் இருக்கும் வசதிகளும் உண்டு.

இலக்கியச் சொம்புகாவிகள் தங்கள் ஆசான், குரு தான் உலக இலக்கிய நம்பர் வண் என்பதை நிறுவும் கட்டுரைகளை எங்களுக்கு அனுப்பத் தேவையில்லை. அதை பேஸ்புக் பின்னூட்டங்களுடன் நிறுத்திக் கொள்வது நல்லது.

நோகாமல் நொங்கு குடிக்கும் எழுத்துக்களாக, 'இலக்கியம் இலக்கியத்துக்காகவே!' என்பது உங்கள் ஜெயவேவா என்றால், அதற்கான தளங்கள் உங்களுக்கு ஏற்கனவே நிறைய உண்டு. எங்களுக்கு எல்லாம் நீங்கள் எழுத மாட்டீர்கள்.

எவரையேனும் கிளர்ந்தெழுச் செய்யாத எழுத்துக்கள் எதற்கு? (கடுப்பு ஏற்றாத!)

லைக் எண்ணிக்கைகள் முக்கியமாயின் பேஸ்புக் உங்களுக்கு உகந்தது.

மனித வாழ்வின், அதிகாரங்களின் அபத்தங்களை அவதானியுங்கள்.

எழுதுவதற்கு நிறைய இருப்பது தெரிய வரும்.

(அது சமூகப் பொதுக் கருத்துக்கு எதிராக இருப்போருக்கு இலகுவானது. சமூகத்தின் ஒத்தோடிகள் எப்படித் தான் ஓடினாலும் தசைகள் தொங்கிக் கொண்டு தான் இருக்கும்!)

'எல்லாரும் போனாப் போலே' மலைக்குப் போகும் சாமிகள் எங்களுக்குத் தேவையில்லை.

எங்களுடைய கருத்துக்களோடு உடன்பாடு இருக்க வேண்டும் என்று எந்தக் கட்டாயமும் இல்லை. உடன்பாடுகளுக்குள் முரண்பாடுகளைத் தேடி மல்லிக் கட்டாமல், முரண்பாடுகளுக்குள் உடன்பாடுகளைத் தேடுவோமே!?

கருத்துச் சுதந்திரம் குறித்து ஊளையிடுகிறவர்களே கருத்துச் சுதந்திர மறுப்பாளர்களாக இருக்கிறார்கள்.

அவர் எப்படி அதைச் சொல்லலாம் என்று தணிக்கை செய்வதற்கு முன்னால், 'அவரை முதலில் கதைக்க விடு!' என்று, 'உள்ளுக்க வர விட்டு அடிப்பதே நமது பணி!'

அதற்காக, யாரும் பயத்தில் எழுதாமல் விட வேண்டாம்.

'பயப்படாமல் உள்ளுக்க வா, அடிக்க மாட்டம்!'

யாரை ஆதரித்தாலும், எந்த தத்துவத்தைப் பேசினாலும் அதை தர்க்கரீதியாக நியாயப்படுத்தவும், கேள்விகளுக்கு பதில் அளிக்கும் பொறுமையும் துணிச்சலும் இருந்தால் போதும். எழுத்துக்கான பொறுப்பை ஏற்றுக் கொள்ளும் துணிச்சல் இல்லாவிட்டால், அதையெல்லாம் பேஸ்புக்கிலேயே ஃபேக் ஐடியில் வைத்துக் கொள்ளலாம்.

சில நேரங்களில் நீங்கள் 'எவ்வளவு பெரிய இலக்கியவாதி' என்ற விசயம் எங்களுக்குத் தெரியாமல் இருக்கலாம். 'உதெல்லாம் தெரியாமல் இலக்கியம் எழுத வந்திட்டியுள்ளோ!' என்றெல்லாம் கோபிக்கக் கூடாது. எங்களையும் இப்படி உங்களுக்குத் தெரியாமல் இருந்தால், நாங்கள் என்ன கோபிக்கவா போகிறோம்?

எங்களுக்குத் தெரியாத 'இலக்கியவாதியாக' இருந்தால் உங்களைப் பற்றிய அறிமுகம் தருவது உங்களை அறிந்து கொள்ள பயன்படும். 'அவரைத் தெரியும், இவர் எனது நண்பர்' என்ற தகுதிகளை நாங்கள் எதிர்பார்ப்பதில்லை. நீங்கள் சொல்கிற 'அவர்', 'இவர்' எல்லாம் எங்களுக்கு நன்றாகவே தெரிந்தவர்கள்.

'நான்கு கவிதைத்தொகுதி வெளியிட்டனான்!' என்பதை நாங்கள் தகுதியாக கருதுவதில்லை.

'எனக்கு ரசிகர் மன்றம் இருக்கு!' என்போருக்கு வாழ்நாள் தடை விதிக்கப்படும். (ஓகே. சஞ்சிகையின் வாழ்நாள்!)

கவிதைகள் தாராளமாக அனுப்பலாம். பின்நவீனத்துவக் கவிதைகள் ஆயின் கவிதையின் சாராம்சத்தை தனிக்குறிப்பாக அனுப்பவும். (கவிதையா, எழுத்துப்பிழையா, Text auto correct ஆ, Google Translate கைங்கர்யமா என்றெல்லாம் அகழ்வாராய்ச்சி செய்ய எங்களிடம் நேரம் பெரிதாக இல்லை!)

யாருமே கவிதை அனுப்பாத பட்சத்தில் நாங்களே கவிதை எழுத நேரிடலாம். (இடம் நிரப்ப!)

மாற்றுத் தரப்பினர் மீதோ, தனிநபர் மீதோ வன்மமும் அவதூறும் இல்லாமல், தர்க்கரீதியாக கருத்துக்களைச் சொல்லத் தெரிய வேண்டும். (குறிப்பாக, ஒன்றாக இருக்கும்போது உங்களுக்கு இனித்த உங்கள் முன்னாள் நண்பர்கள் மீது!)

'எண்டாலும், அவங்கள் சொல்றது சரி தான்!' என்று தங்களை அறியாமல் சொல்ல வைக்க வேண்டும். (பகிரங்கமாகச் சொல்ல மாட்டார்கள். அங்கால இங்கால பாத்திட்டுத் தான்!)

சிறுகதைகள் தவிர்ந்து கட்டுரைகளில் 'மான் என்ட்ரி', 'ல்கெட் போட்டு தர்க்கிய' என்ற விகடன் தமிழைப் பயன்படுத்த வேண்டாம். ஒன்றில் தமிழில் எழுத வேண்டும். அல்லது ஆங்கிலத்தில் எழுத வேண்டும். இரண்டையும் தெரிந்தது போல பீற்றிக் கொள்ளக் கூடாது.

கூற்றுக்களுக்கான குறிகள் (Quotation marks) முற்றுத்தரிப்பு, அரைத்தரிப்பு உட்பட்ட punctuation marks பற்றிய அறிவு, நிறைந்த வாசிப்பினால் வருவது. அல்லது இலக்கணம் சுற்றுக் கொள்வதால் வருவது. அவற்றைச் சரியாகப் பயன்படுத்தத் தெரிவது முக்கியம். இவை பற்றித் தெரியாவிட்டால், நிறைந்த வாசிப்பு இல்லை என்பது அர்த்தம். எனவே, எழுதுவதற்கு முன்னால் நிறைய வாசிப்புகள். இந்தப் பிழைகள் காரணமாகவே நல்ல ஆக்கங்களை நிராகரிக்க வேண்டி வரலாம்.

நீங்கள் எழுதியவற்றை முதலில் நீங்களே வாசிக்க வேண்டும். அப்போது தான் இந்த தவறுகள் தெரிய வரும். (பேஸ்புக் பதிவுகளுக்கு அது ஓகே.)

நீங்கள் எழுதியதை நீங்களே வாசிக்காமல், மற்றவர்கள் வாசிக்க வேண்டும் என்று எதிர்பார்ப்பது மகா அபத்தம்!

அடுத்த இதழிற்கான ஆக்கங்கள் அனுப்புவதற்கான இறுதித் தேதி 15ம் திகதி.

மின்னோலையை இங்கே குறிப்பிட்டிருக்கும் விலாசத்திற்கு அனுப்பலாம்!

email: apaththam@gmail.com

பின் நவீனத்துவக் கவிதை

படமும் ஜோர்ஜ் இ.

இவ்வளவு தூரம் வந்த பின்பும் ஒரு கவிதை இல்லாமல் ஒரு 'இலக்கிய' சஞ்சிகையா? இதழைத் தொடங்க முன் கவிஞர்கள் சில பலரைத் தொடர்பு கொண்டேன். கவிதைகள் கிடைக்கவில்லை. காரணம் ஆயிரம். அதனால் என்ன? எழுத்து என்பதே எனக்கு இலக்கியம் படைப்பதாக இல்லாமல் இடத்தை நிரப்புவதற்காகத் தான் என்று தானே இதுவரை இருந்திருக்கிறது.

அவர் தாயைச் சொறிந்தார்.

கன்னத்தில் கை வைத்தபடி
புருவங்களை உயர்த்தினார்.

உதடுகளைச் சுழித்து
உருட்டிக் கொண்டார்.

இடையில்
தலையைச் சொறிந்தார்.

நெஞ்சில் கைகளைக் கட்டி
சுட்டுவிரலால்
உதடுகளைத் தட்டிக் கொண்டார்.

அதே விரலை
கன்னத்தில் வைத்து
தலையைச் சரித்தார்.

கண்களைப் பூஞ்சி
எதையோ தேடினார்.

கண்ணாடியைக் கழற்றி
துடைத்தும் கொண்டார்.

...

புதிதாக அருகே வந்தவர்
சுவரைப் பார்த்தார்.

அவரையும் பார்த்தார்.

அப்போது அவர்
விரல்களால்
நெற்றியை மசாஜ் பண்ணிக்
கொண்டு இருந்தார்.

இவரும் கன்னத்தில்
கை வைத்தபடி
ஆழமாகச் சிந்திக்கத்
தொடங்கினார்.

...

மெதுவாகக்
கூட்டம் சேரத்

தொடங்கியிருந்தது...

இருவரையும் பார்த்து
'குருவும் தலைமைச் சீடனும்'
என்று
நினைத்தோ என்னவோ...

சுவரையும் பார்த்த பின்னால்!

எவரும் எதுவும் பேசவில்லை.

சுவரை உற்று நோக்கியபடியே
ஆழ்ந்த சிந்தனையில்
இருந்தார்கள்...
அவரவர்க்குரிய
மனரிஸங்களோடு!*

நிலவிய
நீண்ட மௌனத்திற்கு இடையில்
அவ்வப்போது ஆளையாள்
பார்த்துக் கொண்டார்கள்.

முதலாமவர் மீது
குருவைப் பார்க்கும்
பக்தி இருந்தது.

எல்லார் கண்களிலும்
கேள்விகள் இருந்தன.

பதில்களும்,

பதில்களைச் சொல்லி
அங்கீகாரம் வேண்டும்
துடிப்பும் இருந்தன.

ஆனால்...

தனது பதில்
ஏற்புடைத்ததாக இருக்குமா
என்ற சந்தேகத் தயக்கம்
எல்லார் கண்களிலும் மின்னியது.

‘ஆகா!’

முதலாமவர்
பரவசமானார்.

யூரேக்கா* கணப் பெருமிதம்
முகத்தில் தெரிய...

தலையை
முன்னும் பின்னும்
மெதுவாக ஆட்டினார்.

முகத்தில் பெருமிதப் புன்னகை
தவழ்ந்தபடி இருந்தது.

தலைமைச் சீடன்
முன்மொழிந்தார்.

‘செம! வேற லெவல்’*

அந்த ‘ஆகா’வின் அர்த்தம்

எது என்று தெரியாமலேயே!

‘வேற லெவல்!’*

குரல்கள்
ஒருமித்தே எதிரொலித்தன.

‘தெரிகிறதா?’

‘ஆமாம்!’

‘பெட்டிக்கு வெளியேயான*
படிமங்கள் புரிகிறதா?’

‘எங்களுக்குப் புரியாததா?’

குரலில்
புதியதொரு கண்டுபிடிப்பைச்
செய்த பெருமையை விட...

விளங்கவில்லை என்றால்
விடுபட்டு விடுவோம் என்ற
பயம் இருந்தது.

ஆனாலும்,
செயற்கையாக பரஸ்பரம்
பெருமிதங்களைப் பகிர்ந்து
கொண்டார்கள்.
...

திரும்பிப் பார்த்தபோது
வாளியில் நீரோடும்
துடைப்பத்தோடும்
நான் நின்றிருந்தேன்.

‘காமன் மேன்!’*

உனக்கும்
இந்த பின்நவீனத்துவ ஓவியம்
பற்றி ஏதாவது தெரியுமா?’

யாரோ கேட்டார்கள்.

அவர்களின் குரலில்
அலட்சியமும் ஏளனமும்
அவமானப்படுத்தும் உணர்வும்
தெரிந்தன.

‘ஏதாவது புரியுமா?’

குரு எகத்தாளமாகச் சிரித்தார்.

கூட்டம்
கோரஸாக கெக்கட்டமிட்டு
சிரித்தது.

‘எனக்குத் தெரியாது, ஐயன்மீர்!’

புரியும் அளவுக்கு
உங்களைப் போன்று
இலக்கியத்தின்
ஒவ்வொரு வார்த்தையிலும்*
உயிர் வாழும்
அறிவுஜீவியும் அல்லன்!

கூட்டத் துடைத்தால் தான்
என் குடும்பத்திற்கு சாப்பாடு!

இதில் இருந்த படத்தின்* மீது
நேற்று சூழலியல்
ஆர்ப்பாட்டக்காரர்கள்
கோப்பியையும்
தக்காளிக் களியையும்
வீசி விட்டார்கள்.

அதைக் கழற்றி
உள்ளே வைத்திருக்கிறார்கள்.

சற்று விலகுகிறீர்களா?

நான் இந்தச் சுவரைத்
துப்புரவு செய்ய
வந்திருக்கிறேன்!

* Mannerism

* Common man... இலக்கியத்திற்கு
அப்பாலான சாதாரண மனிதர்கள்
எல்லாரையும் இழிவாக இப்படி அழைக்கும்
இலக்கிய ‘மகாபெரியவா’க்களையும்
அவர்தம் அடிவருடி அடிப்பொடிகளையும்
சமீபத்தில் வாசித்தேன்.

* Outside the box

* யூரேக்கா.. மன்னரின் மணி முடித்
தங்கம் கலப்பில்லாமல் செய்யப்பட்டதா
என அறிய, அதே நிறை தூய தங்கத்தை

நீரில் அமிழ்த்தி வெளியேற்றி அறியலாம்
என்ற உண்மையை, நீர்த்தொட்டியில்
குளிக்கும்போது அறிந்த ஆக்கிமிடிஸ்
‘கண்டுபிடித்து விட்டேன்!’ என்று கூவியபடி
நிர்வாணமாக தெருவில் ஓடினார்.

‘ இயேசுவின் வார்த்தை... ‘மனிதன்
உயிர்வாழ்வது அப்பத்தினால் மட்டுமன்று,
கடவுளின் வாயிலிருந்து வரும் ஒவ்வொரு
வார்த்தையிலும் உயிர் வாழ்கிறான்’.

‘ அடுத்த தளத்துப் பிரமாதம்!

‘ படம். ஓவியம் அல்ல!

* அருங்கலைக் காட்சியகங்களில் தற்போது
இவ்வகைப் போராட்டங்கள் வழமையாகி
வருகின்றன.

1. இதை எழுதியவர் (ஒரு போதும்
கவிஞர் அல்ல!) சொல்ல வந்த விதத்தில்
முழுமையாகப் புரிந்து கொள்ள எந்த
மனரிஸ சொறிதல் சிந்தனைகளும்
தேவையில்லை. இவ்வளவையும் வாசித்த
பின்னால் ஒரு தடவை மறுவாசிப்புச்
செய்தால் போதும்!

2. இதை ஒரு அபத்த நாடகமாகவோ, குறும்
படமாகவோ கூட தயாரிக்கக் கூடும்!

சொந்தச் செலவுச் சூனியம்

இதழ் வெளியீடு பற்றி எனக்கு சில அனுமானங்களானும் தத்துவங்களும் உண்டு.

இங்கே புதிய தொழில் முயற்சிகள் பற்றி புள்ளிவிபரங்களோடு குறிப்பிடுவார்கள்.

பெருந் தொகையின முதல் வருடத்திலேயே காலம் சென்று விடும்.

குறிப்பிட்ட ஒரு காலம் வரை தாக்குப் பிடிக்கக் கூடியன நீண்ட நாள் பிழைக்கும் என்பது அந்தக் கணிப்பு.

அதைப்போலத்தான், பெரும்பாலான இதழ் முயற்சிகளும் ஒன்றிரண்டு வெளியீடுகளுடனேயே இயற்கை மரணம் எய்தி விடும்.

என்னுடைய தத்துவம்...

‘ஒரு சஞ்சிகை மூன்று இதழ்கள் வெளிவருமாக இருந்தால், அதன் ஆயுள் கொஞ்ச நாள் நீடிக்கும்.’

சஞ்சிகை வெளியீட்டாளர்கள் எல்லாம் பெரும் கனவுகளோடு தொடங்குகிறவர்கள் தான்.

இலக்கியம் வளர்க்க வேண்டும்.

உலகை மாற்ற வேண்டும்.

இலக்கிய உலகமே எந்த உன்னத படைப்பு பற்றிச் சொன்னாலும், Pdf கிடைக்குமா?, link please என்று பின்னூட்டம் விடும் அந்த ஒட்டுமொத்த இருநூற்றுச் சொச்ச இலக்கிய ஆர்வலர்கள் நிறைந்ததாக இருக்கும் போது, வல்ல பூதங்களையும் வலாட்டிகப் பேய்களையும் வலிந்து வீட்டிற்கு அழைத்து வரக் கூடாது.

அல்லது குறைந்த பட்சம், ‘நான் யார் என்பதை இவர்களுக்குக் காட்ட வேண்டும்!’

இது ஏதோ ஒரு நாள் பகல் கனவும் கிடையாது.

நீண்ட நாட்களாக நெஞ்சில் கனல் விட்டு எரிந்து, காலம் கனிந்து வந்ததாலோ...

அல்லது ஏற்கனவே கூடிச் செயற்பட்ட சஞ்சிகையில் கருத்து மோதல்களால், (அல்லது வாசகிகள், பெண் கவிஞர்களால் வந்த மோதல்களால்) பிரிந்து வந்ததாலோ, ஒரு ஓர்மத்தோடு தொடங்கப்பட்ட சஞ்சிகையாக இருக்கும்.

ஆண்டுமலர்கள், திருவிழா, மணிவிழா மலர்கள் மாதிரி தெண்டத்திற்காக வெளியிடப்படுகிற வையாக இல்லாமல்,

புரட்சிக் கனவுகளோடு!

காலாண்டு இலக்கிய சஞ்சிகை வெளியிட்டு, நாங்களும் இலக்கியம் செய்கிற இலக்கியகாரர் என்று தங்களைக் கலக்காரர்கள் என்ற மிதப்போடு திரிகிறவர்களும் உண்டு.

மாத சஞ்சிகை என்றால் வியாபார நிலையம் தான்.

முதலாவது இதழை வெளியிட்டு விட்டு, பெரும் பூகம்பத்தை ஏற்படுத்திய பெருமிதத்தோடு, இரண்டாவது இதழை தயார் செய்திருப்பார். அதையும் அச்சிட்டு கடைக்கு கொண்டு போகும் போது தான் தெரியும்.

காயப் போட்ட கௌபீனம் மாதிரி, கல்லாவின் மேல் தொங்கிக் கொண்டிருக்கும்.

வீட்டுக்காரி கவனிக்காதது போல... போட்டது போட்டபடியே தொங்கிக் கொண்டிருக்கும்.

அந்த வரலாற்றுப் பெருமை மிக்க பண வசூல் விஜயத்தின் போது தான் மூன்றாவது இதழ் வெளியிடுவதா என்ற முடிவு எடுக்கப்படும்.

...

எல்லாம் தெரிந்த யாழ்ப்பாணிகள் பற்றி நான் அடிக்கடி சொல்வது...

யாழ்ப்பாணி ஆண்களில் பாதிப்பேர் முன்னாள் பத்திரிகை ஆசிரியர்கள்.

மீதிப் பேர் பத்திரிகை தொடங்கும் கனவோடு இருப்பவர்கள்.

இதெல்லாம் இணைய யுகத்துக்கு முந்திய கலி காலத்தினவை.

இப்போது நிலை வேறு.

பேஸ்புக்கில் எழுதுகிறவர்கள் எல்லாருக்குமே 'செம' போட ஆள் இருக்கிறது.

இல்லாவிட்டால், அவர்களின் பேக் ஐடிக்கள் ஆவது!

எவருமே கருத்துத் தெரிவிக்க எந்த தடையும் செலவும் இல்லை.

இணைய யுகம் எத்தனையோ பேரை தலை வீங்கிய இலக்கிய செலபிரிட்டிகள் ஆக்கியிருக்கிறது.

அவர்களுக்கு 'செம!' போட்டு காவடி தூக்க ஒரு மெய்யடியார் கூட்டம்.

இதில் எந்தப் பொல்லாப்பும் இல்லை.

ஆனால் மெய்யடியார்கள் என்பதால் அவர்களுக்கு அருள் பாலிப்பார்கள் என்பதெல்லாம் இல்லை.

கீழே போடும் பின்னூட்டங்களுக்கு லைக் போட்டு இந்த காமன் மேன்களையும் வுமன்களையும் அக்னொலெட்ஜ் பண்ணுவது கௌரவக் குறைச்சலாகும் அளவுக்கு தலை வீங்கிவிட்டிருக்கும்.

இதற்குள் பெண் கவிஞர்களின் புரபைல்டம்மாற்றும்பதிவுகளுக்குக்

**யாழ்ப்பாணி
ஆண்களில் பாதிப்பேர்
முன்னாள் பத்திரிகை
ஆசிரியர்கள்.**

**மீதிப் பேர் பத்திரிகை
தொடங்கும் கனவோடு
இருப்பவர்கள்.**

**இதெல்லாம் இணைய
யுகத்துக்கு முந்திய
கலி காலத்தினவை.
இப்போது
நிலை வேறு.**

கிடைக்கும் ஆயிரக்கணக்கான லைக்குகளில் நூற்றில் ஒன்று கூட தமக்குக் கிடைக்கவில்லை என்று புலம்பல் வேறு.

பெரும் இலக்கியவாதிகள் எல்லாம் சிற்றிதழ்களில் பிள்ளையார் சூழி போட்டவர்கள் தான். அவை கூட கொஞ்ச நாள் புரட்சியின் பின்னர் அமைதியில் இளைப்பாறியிருக்கும்.

ஆனாலும், அந்த யுகம் இலக்கிய வரலாற்றில் பொறாமைக்காரர்களால் மறைக்கப்பட்ட யுகம் என்பதை அடிக்கடி ஞாபகப்படுத்திக் கொள்ள இந்த இலக்கியவாதிகள் மறந்து விடுவதில்லை.

'... போன்று ஒரு பிரமாண்டமான இதழ் வெளியீடு நிகழ்ந்திருக்கிறது. அது பற்றி தமிழில் எந்த சமூக வலைதளம், எந்த இணைய ஊடகம் அதைப் பற்றி ஒரு செய்தியாவது போட்டது?'

இணைய யுகத்தில் அச்ச இதழ் என்பது மெதுவாக இறந்து கொண்டிருக்கிறது.

காலாண்டு இதழை வெளியிட்டு யாராவது ஏமாளிகள் கைக்குள் திணித்து இலக்கிய யா(ச) கம் செய்து பிழைப்பு நடத்திக்

கொண்டிருப்பவர்கள் தவிர, மாத இதழை அச்ச வடிவில் வெளியிடுவது என்பது சொந்த செலவு சூனியம் தான்.

இலக்கிய உலகமே எந்த உன்னத படைப்பு பற்றிச் சொன்னாலும், Pdf கிடைக்குமா? , link please என்று பின்னூட்டம் விடும் அந்த ஒட்டுமொத்த இருநூற்றுச் சொச்ச இலக்கிய ஆர்வலர்கள் நிறைந்ததாக இருக்கும் போது, வல்லபுதங்களையும் வலாட்டிகப் பேய்களையும் வலிந்து வீட்டிற்கு அழைத்து வரக் கூடாது.

இலக்கியம் இணைய இதழ், மின்னிதழ், மென்னிதழ்கள் எனப் பல்கிப் பெருகியிருக்கும் போது, இதற்குள் பலாப்பழத்தோடு வந்திருக்கும் எங்களைக் காண இலக்கிய முன்னோர்களுக்கு சிரிப்பாகத் தான் இருக்கும்.

இது ஒரு நீண்ட நாட் கனவு இல்லை என்பதை நீங்கள் நம்ப மறுக்கலாம். ஆட்சேபனை கிடையாது.

ஏற்கனவே பட்டுத் தெளிந்த ஞானம், சுடலையோடு எப்போதும் முடிகிறது.

தமிழக இலக்கியச் சூழலில் இலங்கை (அல்லது ஈழத்து!), புலன் பெயர் (புலம்!?) இலக்கியம் பற்றிய புரிதல்கள் பற்றியும், இந்த இலக்கிய உலகின் self-proclaimed முன்னோர்கள், முக்கியஸ்தர்கள், மூலவர்கள், மூத்தவர்களின் அலப்பறைகளையும் அபத்தங்களையும் பற்றி நண்பர்களிடம் அடிக்கடி பேச வேண்டி நேரிடுகிறது.

விஸ்கிகள், விருதுகள், விருந்துகள், விமானச்சீட்டுகள் பலரை தமிழ்நாட்டு இறைச்சி முத்திரை இலக்கிய அங்கீகாரம் பெற்றவர்களாக ஆக்கி விட்டிருக்கிறது.

பலர் ஈழ மக்களின் இன அழிப்புத் துயரத்திற்கான, வேறெங்கும் கிளைகள் இருப்பதை விரும்பாத, ஏக ஏஜண்டுகளாகி விட்டார்கள்.

இது பற்றி கொதிப்படையும்

நண்பர்களுக்கு நான் சொல்லிக் கொள்வது ஒன்றே தான்.

இது எங்களுடைய தவறு!

எங்களில் பலர் தமிழ்நாட்டு அங்கீகாரங்கள் பற்றி அலட்டிக் கொள்ளாதவர்கள்.

பலர் அங்குள்ள முகாம் மோதல்கள், சாதிய சார்பு வெறுப்புச் சிந்தனைகள், திராவிடக் கட்சி விசுவாசங்கள், தமிழ்த் தேசிய இறுதிப் புகலிடங்கள் குறித்து முகம் சுழிப்பவர்கள்.

எப்படியாவது அங்குள்ள பிரசுரங்களில் வரவைக்க வேண்டும் என்பதற்காக எழுதிக் குவிக்கும் 'தமிழ் விண்ணங்கள்' போல சமரசங்களுக்கு உள்ளாக விரும்பாதவர்கள்.

இங்கே வருகை தரும் தமிழக இலக்கியகாரர்களுக்கு விருந்து வைத்து தங்கள் படைப்புகளைக் கைக்குள் திணிக்காதவர்கள்.

இப்படிச் சிலர் தங்கள் ஆன்மாக்களை விற்க விரும்பாதவர்கள்.

இவர்கள் அங்குள்ள பிரபல இதழ்களில் எழுதுவதில்லை. எழுத விரும்புவதில்லை.

ஈழப் போராட்டம் தமிழகம் அறிய விரும்பும் கதைக்களமாகவும், புலன் பெயர்வு பொருளீட்டும் சந்தையாகவும் மாறிய நிலையில் ஹீரோக்களை உருவாக்க வேண்டிய தேவை வருகிறது. அதற்கு பிரதியுபகாரங்களும் கிடைக்கின்றன.

பிறகென்ன?

புலன் பெயர் இலக்கியத்தின் சூப்பர் ஸ்டார்கள் முதல் பலர் ஸ்டார்கள் வரை, காமெடி ட்ராக்குக்காகவே ஹீரோக்களுடன் தொங்கிக் கொண்டிருக்கும் புலிதேசியக் கொமெடியன்கள் வரை, உருவாக்கப்பட்டு விட்டார்கள்.

பிரதியுபகாரங்களுக்கான பிரதிப் பிரதியுபகாரமாக கட்டவுட்டுக்குப்

பால் ஊத்த ரசிகர் மன்றங்களும் உருவாகி விட்டன.

இதைப் பற்றிய உரையாடல்களின் போது நான் அடிக்கடி சொல்வது...

நாங்களும் இந்த கழுதைப் புலிகளின் குகைக்குள் போய் வாள் வீசித் தான் ஆக வேண்டும்... மகா அலக்சாண்டர் மாதிரி!

எங்களுடைய காலம் இனிமேல் குறுகியது. எங்களைப் பற்றி நாங்கள் சொல்லாமல் இந்த அயோக்கியர்கள் எவரும் எங்கள் வரலாற்றைச் சொல்லப் போவதில்லை.

நாங்கள் சொல்லா விட்டால், வரலாறு என்று நிலைக்கப் போவது என்ன?

இந்த கதை சொல்லிகள் தங்களைப் பற்றி அவிழ்த்து விடும் 'புனைவுகள்' தானே!?

நாங்கள் யார் என்பதை இவர்கள் தங்கள் வாயாலேயே சொல்வதற்காக, இவர்களின் பேஸ்புக் கண்ணீர் அஞ்சலிக்காக எங்கள் மரணம் வரை நாங்கள் காத்திருக்க வேண்டுமா?

எங்களைப் பற்றி நாங்கள் தான் சொல்ல வேண்டும்.

விஸ்கிகளோடு இல்லாமல், எங்கள் எழுத்துக்கள் மூலமாக!

அதற்கு, நாங்கள் அங்கே எழுத வேண்டும்.

அது ஒன்றும் சுலபமானதில்லை.

சமரசம் செய்யாமல் எழுதுவோருக்கு அங்கே தளங்கள் இல்லை. அங்குள்ள சந்தையில் நுகர்வோருக்கு பிடித்தவற்றையே எழுதினால் பிரசுரிக்கும் நிலை இருக்கிறது.

அதற்கு மாற்றான கருத்துக்களுக்கு களம் கொடுக்க யாரும் தயாரில்லை. அங்குள்ளவர்களுக்கு இலக்கிய status quo வை மீற திராணியில்லை. அல்லது வில்கி விருந்தோம்பலையும் விருதுக் கனவையும் இழக்க

எங்களைப் பற்றி நாங்கள் சொல்லாமல் இந்த அயோக்கியர்கள் எவரும் எங்கள் வரலாற்றைச் சொல்லப் போவதில்லை.

நாங்கள் சொல்லா விட்டால், வரலாறு என்று நிலைக்கப் போவது என்ன?

இந்த கதை சொல்லிகள் தங்களைப் பற்றி அவிழ்த்து விடும் 'புனைவுகள்' தானே!?

விரும்புவதில்லை.

அவ்வாறான கருத்துக்கள் வந்தால் தங்கள் பிழைப்புக்கு குந்தகம் ஆகி விடும் என்று அள்ளி வைப்பதில், இந்த சூப்பர் ஸ்டார், பலர் ஸ்டார்கள் மிகவும் கவனமாக இருக்கிறார்கள்.

நண்பர் கற்குறா சொன்னார்.

'கடைசியில் உவங்களோட இடறுப்படுறதை விட, தாயகத்தில் எழுதுவது நல்லது என்ற எண்ணத்துக்கு வருவீர்கள்'.

இப்படி இந்த அபத்தங்களுக்கு எல்லாம் முகம் கொடுக்க வேண்டி இருக்கிறது.

கற்குறாவோடு பேசிக் கொண்டிருந்த ஒரு நாளில் திடீரென்று வந்த எண்ணம்.

அன்று மாலையே பெயரும் வடிவமைப்பும் தயார்.

'தமிழ்நாட்டில் தெரியாத, இருட்டடிக்கப்படும் இலங்கைப் பின்புலப் படைப்பாளிகள் பற்றி தெரியப்படுத்துவதற்கான இதழ் ஒன்று மின்னிதழாக வெளிவருகிறது.'

தெரிந்த நண்பர்களிடம் இதைச் சொன்ன போது...

இதழுக்கு என்ன பெயர்? உன்னால் முடியுமா? உனக்கேன் தேவையில்லாத வேலை? உன்னுடைய வழமையான புலிக் கடி இருக்குமா? என்ற கேள்விகள் எதுவும் இல்லாமல், உற்சாகத்தோடு சம்மதம் தெரிவித்தார்கள்.

‘அங்க அனுப்பினால் போட மாட்டாங்கள் என்று நினைக்கிறதை அனுப்புங்கள்!’

தங்களைப் புலிகளாகப் பாவனை காட்டிக் கொண்டிருக்கும் சில கழுதைப்புலிகளுக்கு இது அடிவயிற்றுக் கலக்கங்களை உண்டு பண்ணக் கூடும்.

ஒரு இதழின் வெற்றி அது பேசப்படுவதால் மட்டும் வருவதில்லை.

தாயகத்தில் முப்பத்து நான்கு வருடங்களுக்கு மேலாக எழுதிக் கொண்டிருக்கிறேன்.

தாயகத்தில் எழுதியவர்கள் கூட தாங்கள் தாயகத்தில் எழுதினார்கள் என்பதை வெளியில் சொல்ல விரும்புவதில்லை. தங்களின் வெளியீடுகளில் கூட குறிப்பிடுவதில்லை.

தாயகம் இதழ் யாராலும் பேசப்படாமல் இரகசியமாக மலசல கூடங்களுக்குள் வைத்து வாசிக்கப்பட்ட ஒன்று.

அது ஒரு மகத்தான ‘பருவ காலம்!’.

தங்கள் பிழைப்புக்கு குந்தகம் என்று புலிகள் கனடாவில் தடை செய்தாலும், தலைமைப்பீடத்தால் ஆர்வமாக வாசிக்கப்பட்ட இதழ்.

தாங்கள் வாசிப்பது தெரிந்தால் வெட்கக் கேடு என்று வாங்கி இரகசியமாக வாசித்த கூட்டம் அதிகம்.

தாயகம் இதழ்
யாராலும்
பேசப்படாமல்
இரகசியமாக மலசல
கூடங்களுக்குள்
வைத்து வாசிக்கப்பட்ட
ஒன்று.

அது ஒரு மகத்தான
‘பருவ காலம்!’.

பேசப்படாமல் இருப்பது கூட பெருமைக்குரிய விடயம் தான்.

அகழ் மின்னிதழுக்கு வழங்கிய பேட்டியிலும் இதைச் சொல்லியிருக்கிறேன்.

‘இதைப் பற்றிக் கதைச்ச இவனைப் பெரிய ஆளாக்கக் கூடாது!’ என்ற பெருந் தன்மை பற்றி.

அறைக்குள் இருக்கும் யானையைப் பற்றிப் பேசாமலேயே, வந்திறங்கிய வெளிநாட்டு வைனை உறுஞ்சியபடியே ‘சூப்பர் ஸ்டாரு யாருன்னு கேட்டா!’ ன்னு குஷிப்படுத்தக் கூடிய கேனயர் கூட்டம் உண்டு.

‘பயப்படுறீங்களாடா குமாருகளா!?’

‘அப்படி என்ன தான் பிடுங்கினீராக்கும்?’ என்று பயப்படாமல் தாராளமாகவே கேட்கலாம்.

வெளியே வந்து சொல்லி அழமுடியாமல், இருட்டு அறைக்குள் சில முரட்டுக் குத்துக்களை ‘இந்தா, வாங்கிக் கொள்!’ என்று கொடுக்க வேண்டித் தான் இருக்கிறது.

வெளியே சொல்லத் திராணி இல்லாமல் உட்பெட்டிக்குள் அவதூறுகளைப் பரப்பக் கூடியவர்களை பட்டியலிடக் கூடிய அளவுக்கு எல்லாரும் தெரிந்தவர்கள் தான்.

பெரும் இலக்கியப் பெருந்தகைகள் வெளியிட்ட சிற்றிதழ்கள் கூட சிறுவயதிலேயே ஆயுளை முடித்துக் கொண்டவை தான்.

எனவே, பெரும் கனவுகள் எதுவும் இல்லை.

கால் நூற்றாண்டாக வெளிவந்தாலும் தனக்கு என ஒரு legacy யை சொல்லாத ஒரு வெளியீடு வருவதில் என்ன பெருமை?

இன்றைக்கும் தாயகம் மீண்டும் வர வேண்டும் என்னைக் காணும் போது சொல்லும் வாசகர்கள், படைப்பாளிகள் உண்டு.

28 வருடங்களின் பின்னால்!

சில நேரங்களில் எங்கள் பயணங்களில் சிலரைச் சந்திப்போம். பிரிந்து போகும் போது அவர்களின் தொடர்புகள் எதையும் பெற்றிருக்காமல்!

ஆனால், அவர்கள் எங்களோடு வாழ்க்கை பூராவுமே வந்திருந்தால் எப்படியிருந்திருக்கும் என்ற கற்பனைகளை வளர்க்கும் அளவுக்கான நினைவுகளை அவர்கள் விட்டுச் சென்றிருப்பார்கள்.

ஒரு சஞ்சிகை, சில இதழ்களே வெளிவந்தாலும், அவ்வாறான ஒரு எண்ணத்தையும் நினைவுகளையும் விட்டுச் செல்லாவிட்டால், பிறகு என்ன சிகைக்கு ஒரு சஞ்சிகையை வெளியிட வேண்டும்?

அபத்தம் என்பது யாதெனில்...

Absurdity:

The quality or state of being ridiculous or wildly unreasonable என்கிறது வெப்ஸ்டர்.

The fact of being extremely silly and not logical and sensible என்கிறது ஒக்ஸ்போர்ட் அகராதி.

The quality of being stupid and unreasonable, or silly in a humorous way: என்கிறது கேம்ப்ரிட்ஜ் அகராதி

The quality or state of being absurd; nonsense என்கிறது Collins dictionary.

A state or condition of being extremely unreasonable, meaningless or unsound in reason so as to be irrational or not taken seriously என்கிறது விக்கிப்பீடியா.

An absurdity is a state or condition of being extremely unreasonable, meaningless or unsound in reason so as to be irrational or not taken seriously. என்கிறது wiki.

Completely stupid, unreasonable, or impossible to believe; behaving in silly way; deliberately emphasizing stupid என்கிறது மக்மில்லன்.

Something ridiculously foolish என்கிறது Vocabulary.

Extremely silly, foolish, or unreasonable completely ridiculous; 2 : a state or condition of extreme silliness or foolishness என்கிறது பிரிட்டானிக்கா.

Extremely unreasonable, incongruous, or inappropriate என்கிறது Free Dictionary.

A logical contradiction என்கிறது Wiktionary.

அபத்தம் surdus என்ற லத்தீன் சொல்லில் இருந்து பிறந்தது. இதன் அர்த்தம் காது கேளாத, அமைதியான, முட்டாள்தனமான என்ற அர்த்தம் கொண்ட பெயரெச்சம். deaf, silent, stupid.

ஆக, அபத்தம் கோமாளித்தனமான முரண்பாடுகளைக் குறிக்கிறது.

நாங்கள் அபத்தங்களான கோமாளிகளைக் கண்டு, 'கள்ள மெளனம் காத்து' கடந்து போக முடியாமல் இருக்கிறோம்.

Absurdism என்றதொரு தத்துவம் உண்டு.

இந்தப் பிரபஞ்சத்தில் வாழ்க்கையின் அர்த்தங்களைத் தேடுவதில் உள்ள அபத்தம் பற்றியது அது. மனிதர்கள் ஏதோ ஒரு கட்டத்தில் தங்கள் வாழ்வின் அர்த்தம் எது என்ற தேடலில் ஈடுபடுகிறார்கள்.

நான் ஏன் பிறந்தேன்? தான்.

எங்களுடைய இருத்தலின் அர்த்தம் எது? வாழ்வின் அர்த்தம் எது?

ஏன் இதெல்லாம் எனக்கு நிகழ்கிறது என்ற கேள்வி ஒவ்வொரு மனிதருக்கும் ஏதோ ஒரு கட்டத்தில் எழுந்திருக்கும்.

ஆனால் இந்த இருத்தியல் கேள்விக்கான பதிலை கடவுளோ, பிரபஞ்சமோ தருவதில்லை.

வாழ்க்கையின் அர்த்தம் தர்க்கரீதியான நியாயங்களால் புரிந்து கொள்ளப்பட முடியாதது என்பதை விட, மனிதர்களால் புரிந்து கொள்ளப்பட முடியாதது என்பதே அந்த தத்துவத்தின் சாராம்சம்.

இலக்கிய உலகின் quotation சுத்திஜீவிகள் அடிக்கடி மேற்கோள் காட்டும் அல்பேர்ட் காம்ப்யூ முன்மொழிந்தது இந்த தத்துவம்.

இந்த அர்த்தமில்லாத வாழ்வை வாழ்வது எப்படி?

அதை வாழ்வதன் மூலம் அதற்கு எதிராகப் போராடுவதன் மூலம். அந்த வாழ்வை அர்ப்பணிப்போடு வாழ்வதன் மூலம். மற்றவர்கள் வகுத்த விதிமுறைகளுக்குள் இல்லாமல் தான் வகுத்த வழியில் சுதந்திரமாக வாழ்வதன் மூலம் வாழ முடியும்.

The only way to deal with an unfree world is to become so absolutely free that your very existence is an act of rebellion என்கிறார் காம்ப்யூ.

பிரபஞ்சத்தை புரிந்து கொள்வதெல்லாம் இருக்கட்டும்.

நம்ம இலக்கிய உலகத்தின் அபத்தங்களையாவது புரிந்து கொள்ளலாமே என்று தான்...!

அபத்தம்
௨௦23